

I

(Meddelelser)

EUROPA-PARLAMENTET

BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGSER

SKRIFTLIG FORESPØRGESEL Nr. 1333/89

af Llewellyn Smith (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(22. januar 1990)

(91/C 90/01)

Om: Genbrug af affaldspapir

Har Kommissionen overvejet at forelægge forslag om at gøre det obligatorisk for virksomheder, som fremstiller avis-papir, også at anvende genbrugt affaldspapir, og dersom et sådant forslag er blevet overvejet, hvor stor en procentdel vil genbrugsmaterialet udgøre af produktet, og hvornår forventes bestemmelsen at træde i kraft?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana

(18. februar 1990)

Kommissionen har endnu ikke overvejet at fremlægge forslag om obligatorisk anvendelse af genbrugspapir til avis-papir.

De i Rådets henstilling af 3. december 1981 om genanvendelse af returpapir og anvendelse af genbrugspapir ⁽¹⁾ opstillede krav omfatter anvendelse af genbrugspapir og -pap med højt indhold af blandet returpapir i de tilfælde, hvor det er gennemførligt.

(¹) EFT nr. L 355 af 10. 12. 1981, s. 56.

SKRIFTLIG FORESPØRGESEL Nr. 161/90

af Joachim Dalsass (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(8. februar 1990)

(91/C 90/02)

Om: Skal den østtysk anmodning om tiltrædelse af Fællesskaberne behandles før Østrigs anmodning?

Ifølge presseforlydender skal Kommissionens formand, Jacques Delors, og næstformand i Kommissionen, Martin Bangemann, have udtalt, at en østtysk anmodning om tiltrædelse af De Europæiske Fællesskaber til enhver tid vil være velkommen. Samtidig skal det dog være blevet tilføjet, at Østtysklands optagelse skulle kunne ske, inden det indre marked er en realitet, hvilket imidlertid ikke gælder for andre lande som f.eks. Østrig.

Hvor meget end den påbegyndte demokratiseringsproces i østbloklandene hilses med glæde af alle, har anden del af ovennævnte udtalelse — skulle den være rigtig — ikke desto mindre i vid udstrækning givet anledning til forundring og harme, idet den ville medføre en eklatant diskriminering i forbindelse med behandlingen af de forskellige anmodninger om tiltrædelse af Fællesskaberne.

I betragtning af ovenstående bedes Kommissionen oplyse følgende:

1. Er det virkelig Kommissionens opfattelse, at Østtyskland fremfor noget andet land skal optages som nyt medlem af Fællesskabet?
2. Ser Kommissionen ikke i en sådan fremgangsmåde en eklatant diskriminering af en ægte demokratisk mellemeuropæisk stat som Østrig, der allerede sidste år indgav anmodning om tiltrædelse?

3. Mener Kommissionen ikke, at de indgivne anmodninger om tiltrædelse af Fællesskaberne skal behandles og gøres til genstand for en afgørelse i kronologisk orden, når ansøgerne har samme forudsætninger?
4. Er det nu — efter at der i Østrigs tilfælde på grund af landets neutralitet fra mange sider straks blev givet udtryk for betænkeligheder, fordi dets optagelse kunne gøre det vanskeligere at gennemføre den af Det Europæiske Fællesskab påtænkte sikkerhedspolitik — Kommissionens opfattelse, at sikkerhedsaspektet i forbindelse med Det Europæiske Fællesskab i højere grad kan garanteres gennem Østtysklands optagelse, eller er Kommissionen i betragtning af udviklingen i østblokstatene helt eller delvis gået bort fra denne målsætning?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Frans Andriessen**

(5. september 1990)

De to tilfælde kan ikke sammenlignes. Østrig er et tredjeland. DDR har derimod altid indtaget en særstilling inden for Fællesskabet på grund af de særlige bestemmelser i Traktaten.

Handelen mellem Forbundsrepublikken Tyskland og Den Tyske Demokratiske Republik har altid været indenrigshandel og har dermed været en del af Fællesskabets indre marked.

DDR vil inden længe gøre brug af den mulighed, der er fastsat i forfatningens artikel 23. Tysklands forestående forening har ikke gjort den europæiske integration eller arbejdet henimod en politisk union vanskeligere, men har tværtimod skabt nye impulser.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 287/90

af Gianfranco Amendola (V)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(19. februar 1990)

(91/C 90/03)

Om: Ansættelse af praktikanter

Kommissionen ansætter hyppigt unge fra EF for kortere praktikperioder.

1. Kan Kommissionen oplyse, hvorledes rekrutteringen til disse stillinger foregår?
2. Kan Kommissionen oplyse, hvilke ansættelseskriterier der anvendes?
3. Kan Kommissionen oplyse, hvordan den sikrer tilstrækkelig oplysning om ansøgningsmulighederne i de forskellige medlemsstater?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Jacques Delors**

(30. maj 1990)

1. & 2. Praktikophold er underkastet bestemmelser, som Kommissionen har fastsat i 1976.

Adgangskriterier

For at kunne komme i betragtning skal ansøgere opfylde de nedenstående objektive betingelser:

- a) de skal have en anerkendt afgangseksamen fra et universitet eller en anden højere læreanstalt svarende til en kandidatgrad, eller
- b) med tilfredsstillende resultat have gennemført mindst otte semestres akademiske studier
- c) de må ikke være over 30 år
- d) de skal have et grundigt kendskab til et og et tilfredsstillende kendskab til et andet af De Europæiske Fællesskabers sprog.

Udvælgelseskriterier

Blandt de ansøgere, der opfylder disse betingelser, foretages der en udvælgelse efter kvalifikationer og med en vis geografisk fordeling. Rækkefølge bestemmes af

- de resultater, ansøgerne har opnået under deres studier, samt
- afsluttede eller påbegyndte studier i europæisk integration og eventuelt studier af fællesskabsretten.

Ansættelser

Navnene på de således forud udpegede ansøgere udsendes til samtlige Kommissionens tjenestegrene, således at disse kan udpege dem, som de vil foreslå ansat. Antallet af ansættelser bestemmes af, hvor store bevillinger der er afsat på budgettet.

3. I medlemsstaternes universitetsmiljøer er det velkendt, at der findes praktikantpladser ved Kommissionen, hvilket i øvrigt også gælder for en række tredjelande; dette fremgår af, at der hvert år indløber 5 000 til 6 000 ansøgninger til Kommissionen, der kun kan imødekomme omkring 10% af dem på grund af de budgetmæssige begrænsninger og de begrænsede praktiske muligheder for at modtage praktikanter.

Endvidere udsendes der også meddelelse om praktikantpladserne fra Kommissionens kontorer i Fællesskabet. Dette oplysningsmateriale udleveres desuden af kontaktpersoner til universiteterne, samt når medlemmer af Kommissionen aflægger besøg eller dens overordnede embedsmænd holder foredrag.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 302/90
af William Newton Dunn (ED)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(21. februar 1990)
 (91/C 90/04)

Om: Trafiksikkerhed

Anvendelse af vejskilte, der giver oplysninger om tilstedeværelsen af en politibil uden ydre kendetegn, har vist sig at være effektive til at formindske trafikuheld.

Vil Kommissionen være rede til at anbefale dette som en trafiksikkerhedsforanstaltning i alle medlemsstaterne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karel Van Miert
(9. november 1990)

Kommissionen deltager fortsat i arbejdet med ajourføringen af Wienerkonventionen af 1968 om vejtrafik og færdselstavler, der administreres af De Forenede Nationers Økonomiske Kommission for Europa i Genève.

I denne sammenhæng har Kommissionen til opfølgning af Europa-Parlamentets beslutning om 1986 — EF's færdselssikkerhedsår⁽¹⁾ for nylig startet gennemgangen af forskellene på færdselstavlerne i EF som et første skridt til at nå frem til en fælles holdning til FN's bestemmelser.

De særlige vejskilte, som det ærede medlem henviser til, kan strengt taget ikke betragtes som færdselstavler, men kan være hensigtsmæssige i en bestemt national eller lokal sammenhæng i forbindelse med forebyggende sikkerhedsforanstaltninger.

Kommissionen har derfor ikke til hensigt at intervenere på det af det ærede medlem nævnte punkt.

⁽¹⁾ EFT nr. C 190 af 20. 7. 1987, s. 18.

Muligheden for at benytte tørret frugt som alternativ til overskudsproduktioner (vin, oliven . . .) og dermed virkelig ændre produktionen forudsætter grundig planlægning og støtte.

Hvad agter Kommissionen at gøre med hensyn til anvendelse på produktion af tørret frugt i EF's middelhavslande af forordning (EØF) nr. 426/86⁽¹⁾, i henhold til hvilken, der indføres en støtteordning for producenter for forarbejdet frugt og grønsager?

⁽¹⁾ EFT nr. L 49 af 27. 2. 1986, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Ray Mac Sharry
(30. marts 1990)

I oktober 1988 forelagde Kommissionen Rådet en rapport om tørret frugt. Rapporten var ledsaget af forslag om indførelse af særlige foranstaltninger for disse frugter⁽¹⁾.

Tørret frugt er omfattet af forordning (EØF) nr. 1035/72⁽²⁾ om den fælles markedsordning for frugt og grønsager. Visse af de i forordningen fastsatte støtteforanstaltninger gælder for tørret frugt.

Ved forordning (EØF) nr. 789/89⁽³⁾ er der indført særlige støtteforanstaltninger for tørret frugt, nemlig en fast supplerende støtte til oprettelsen af producentorganisationer, støtte til oprettelse af en driftskapital, støtte til gennemførelse af planer om forbedring af kvaliteten og støtte til fremme af afsætningen af tørret frugt. Kommissionen mener, at disse støtteforanstaltninger er tilstrækkelige til at opnå en forbedring af produktionen og afsætning af tørret frugt, og den påtænker derfor ikke at lade frugt med skal i kapitel 8 i Den Kombinerede Nomenklatur indgå i anvendelsesområdet for forordning (EØF) nr. 426/86, der kun omfatter visse produkter forarbejdet på basis af frugt med skal henhørende under kapitel 20 i Den Kombinerede Nomenklatur.

⁽¹⁾ Dok. KOM(88) 597.

⁽²⁾ EFT nr. L 118 af 20. 5. 1972, s. 1.

⁽³⁾ EFT nr. L 85 af 30. 3. 1989, s. 3.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 313/90
af Juan Bandrés Molet (V)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(21. februar 1990)
 (91/C 90/05)

Om: Anvendelse af forordning (EØF) nr. 426/86 på produktion af tørret frugt fra EF's middelhavslande

Sektoren for tørret frugt produceret i EF's middelhavslande har gode muligheder for ekspansion i fremtiden som følge af den øgede eksterne efterspørgsel.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 463/90
af Jean-Pierre Raffarin (LDR)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(7. marts 1990)
 (91/C 90/06)

Om: Fællesskabsstøtterammer og partnerskab

I forbindelse med fastlæggelsen af fællesskabsstøtterammerne blev Europa-Parlamentets medlemmer ikke taget med på råd.

Vil Kommissionen drage omsorg for, at partnerskabsprincippet overholdes, i betragtning af at mange medlemmer af Europa-Parlamentet kommer fra regioner, der berøres af reformen af strukturfondene?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Henning Christophersen

(9. april 1990)

Det partnerskab, som det ærede parlamentsmedlem omtaler, og som blev indført ved rammeforordningen om reformen af strukturfondene (forordning (EØF) nr. 2052/88⁽¹⁾), udgør et af hovedprincipperne i denne reform.

Der forstås herved samtlige relationer mellem Kommissionen og medlemsstaterne lige fra udarbejdelsen af fællesskabsstøtterammerne til den endelige evaluering af deres gennemførelse.

Princippet om partnerskab er baseret på koordinering mellem på den ene side Kommissionen og på den anden side medlemsstaterne og de af disse udnævnte kompetente myndigheder på nationalt, regionalt eller lokalt plan.

Med hensyn til Europa-Parlamentetsmedlemmernes deltagelse i de forskellige etaper af reformens gennemførelse kan der kun vedtages regler om deres deltagelse inden for den enkelte medlemsstat og de myndigheder, som denne har udpeget til på dens vegne at varetage partnerskabet på regionalt og lokalt plan.

Hvad angår samarbejdet generelt med Parlamentet under gennemførelsen af reformen, bør der i øvrigt erindres om Kommissionens lovhjæmlede forpligtelse til at fremlægge en årlig rapport for Europa-Parlamentet om anvendelsen af forordning (EØF) nr. 2052/88 og (EØF) nr. 4253/88⁽²⁾. Denne rapport skal forelægges Europa-Parlamentet inden for den fastsatte frist (1. november 1990).

Det skal endvidere understreges, at Kommissionen aktivt deltager i de møder, der afholdes af de parlamentsudvalg, der berøres af reformen af strukturfondene.

Endelig gør Kommissionen opmærksom på, at den vil fortsætte disse bestræbelser for bedre at inddrage parlamentsmedlemmerne i tilsynet med denne reforms gennemførelse.

⁽¹⁾ EFT nr. L 185 af 15. 7. 1988, s. 9.

⁽²⁾ EFT nr. L 374 af 31. 12. 1988, s. 1.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 492/90
af Juan de la Cámara Martínez (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(7. marts 1990)

(91/C 90/07)

Om: Bekæmpelse af ørkendannelse

Hvornår agter Kommissionen at udarbejde en strategi og et konkret program, der er godkendt på budgettet, til

bekæmpelse af erosion og ørkendannelse i Fællesskabet og særlig i lande som Spanien, der har alvorlige problemer med miljøforringelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Ray Mac Sharry

(14. juni 1990)

Kommissionen deler det ærede medlems vilje til en kraftfuld bekæmpelsesaktion mod erosion i Fællesskabet, især i middelhavsområderne. Det bekræfter den også igen i det fjerde handlingsprogram på miljøområdet.

Allerede nu er der flere supplerende aktionsniveauer, der nyder godt af en fællesskabsstøtte:

- den igangværende bestemmelse af risikoområderne (programmet »Corine«) og forskningen, navnlig inden for rammerne af programmet »Epoch«, vil gøre det muligt at fastlægge, hvorledes man teknisk skal gribe sagen an. Forskningsprogrammet 1984—1988 »Udnyttelse og forvaltning af jord og vand« lagde allerede eftertryk på bekæmpelsesstrategierne mod ørkendannelse, bl.a. ved et seminar i Valencia (Spanien, juli 1987)
- begrænsningen af husdyrbelægningsgraden, der nylig blev indført med henblik på udbetaling af udligningsgodtgørelsen i ugunstigt stillede områder, er et eksempel på medtagelsen af en forebyggende ordning mod erosion i en horisontal bestemmelse
- aktionen på regionalt plan forekom at være prioritet, da forholdene og de foranstaltninger, der skal råde bod herpå, kan være forskellige fra region til region. Kommissionen tillægger en bekæmpelsesstrategi, der er tilpasset de lokale realiteter, stor betydning.

Eksempelvis er bekæmpelse af erosion blandt de prioriterede foranstaltninger i den særlige foranstaltning med henblik på at fremme landbrugsudviklingen i visse områder i Spanien (forordning (EØF) nr. 1118/88)⁽¹⁾. Der er afsat 50 mio. ecu til EF-medfinansiering heraf.

Der er også et incitament hertil inden for rammerne af mål nr. 1 og nr. 5b. Flere operationelle programmer for bekæmpelse af erosion, præsenteret som delfelt »beskyttelse af miljøet og bevaring af naturressourcerne«, er allerede blevet forelagt af de spanske regioner under mål nr. 1, og andre forventes i løbet af de nærmeste måneder. Jordbeskyttelse indgår ligeledes i projekterne inden for fællesskabsstøtterammerne, der i øjeblikket forhandles om for mål 5b-regionerne.

Sideløbende hermed vil Kommissionen fortsat undersøge muligheden for nye foranstaltninger inden for rammerne, bl.a. det forslag, som den snart vil forelægge i anledning af, at gyldigheden af bestemmelserne »ekstensivering« og »artikel 29« (forordning (EØF) nr. 1760/87⁽²⁾) udløber.

⁽¹⁾ EFT nr. L 107 af 28. 4. 1988, s. 3.

⁽²⁾ EFT nr. L 167 af 26. 6. 1987, s. 1.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 503/90**af Florus Wijsenbeek (LDR)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(7. marts 1990)**(91/C 90/08)**Om:* Beregning af vederlag

Ved beregningen af vederlag anvender Kommissionen en såkaldt justeringskoefficient.

For Haag er den fastsat til 92/100 i forhold til Bruxelles.

Er Kommissionen ikke af den opfattelse, at leveomkostningerne i Haag er højere end i Bruxelles, således som det fremgår af De Forenede Nationers tal?

Kan Kommissionen angive, hvilke oplysninger den har lagt til grund ved disse beregninger, og er Kommissionen rede til at ændre disse beregninger?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Antonio Cardoso e Cunha**

(3. april 1990)

På grund af forskellene i leveomkostninger på de forskellige tjenestesteder reguleres de EF-ansattes vederlag ganske rigtigt med en justeringskoefficient, der kan være større eller mindre end eller lig med 100.

I Bruxelles er justifieringskoefficienten pr. definition lig med 100, og justeringskoefficienterne i medlemsstaternes hovedstæder beregnes på basis heraf. I tilfælde hvor der konstateres en betydelig forskel i leveomkostninger mellem hovedstaden og et andet tjenestested i samme land, kan der imidlertid beregnes en særlig justeringskoefficient for dette tjenestested, især hvis et tilstrækkeligt stort antal EF-ansatte gør tjeneste dér.

For Nederlændenes vedkommende beregnes justeringskoefficienten på grundlag af det konstaterede prisniveau i hovedstaden Amsterdam, og dette er i overensstemmelse med den gældende metode for tilpasning af vederlagene samt med EF-Domstolens retspraksis.

Leveomkostningsniveauet i Haag adskiller sig ikke væsentligt fra det i Amsterdam, og antallet af EF-ansatte, der gør tjeneste i Haag, gør det derfor ikke rimeligt at anvende en særlig justeringskoefficient for denne by.

Kommissionen har foretaget sine beregninger på grundlag af de købekraftspariteter, der er konstateret af De Europæiske Fællesskabers Statistiske Kontor i samråd med de kompetente tjenestegrene i Centraal Bureau voor de Statistiek i Nederlandene.

Senere i 1990 vil der blive foretaget en ny undersøgelse som led i den gennemgang af justeringskoefficienterne, der finder sted hvert femte år.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 669/90**af Ferruccio Pisoni (PPE)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(23. marts 1990)**(91/C 90/09)**Om:* Støtte i form af de mest nødvendige fødevarer til velgørenhedsorganisationer, der yder hjælp til Polen

Kommissionen er bekendt med, at nødsituationen i Polen, som især har ramt de dårligst stillede i befolkningen, har givet anledning til støtteaktioner organiseret af frivillige organisationer og sammenslutninger, som straks reagerede med indsamlinger og videreforsendelse af de mest nødvendige fødevarer og af medicin og i dette øjemed indledte et effektivt samarbejde med andre organisationer, som er aktive i Polen og derfor i højere grad har kendskab til de reelle og presserende behov hos alle dem, der befinder sig i alvorlige økonomiske vanskeligheder og lever under meget fattige forhold.

Kendskabet til den mekanisme, der er oprettet mellem Kommissionen og den polske regering, skaber bekymring for, at sammenslutninger, velgørenhedsorganisationer og trængende personer, for hvem det er umuligt at købe de mest nødvendige fødevarer på markedet, alligevel må undvære disse varer.

Mener Kommissionen ikke, at det ville være formålstjenligt at lade ovennævnte mekanisme ledsage af en direkte form for støtte, lig den i fællesskabslandene ydede støtte i forbindelse med kampen mod fattigdom, som uden videre kunne benyttes af velgørenhedsorganisationer, sammenslutninger og kirkelige organisationer i Polen, også i samarbejde med de i fællesskabslandene aktive organisationer, med henblik på at skaffe de mest nødvendige fødevarer gennem adgang til de tilgrænsede landes lagre af kød, mælk og smør?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Frans Andriessen**

(26. oktober 1990)

Fællesskabets humanitære bistandsoperationer til Polen har været centreret om medicinleverancer, som Røde Kors organiserede og administrerede.

Leverancerne af fødevarerhjælp, der blev besluttet i anden halvdel af 1989 og i begyndelsen af 1990, skulle afhjælpe en akut mangel på forsyninger, der forværredes af betalingsbalancevanskeligheder. De blev markedsført gennem de normale kanaler. Hvad prisfastsættelsen angår, blev forsyningerne solgt til markedspriser i Polen, svarende til 50% rabat i forhold til den normale kostpris for importeret korn. De ekstra forsyninger, der kom fra EF og andre af 24-landegruppens donorer, gjorde det muligt at begrænse prisstigningerne på de basale fødevarer, hvorved den polske befolkning blev hjulpet til bedre at klare nedgangen i realindkomst.

Counterpartmidlerne fra salget af disse fødevarer blev anvendt til at støtte små private initiativer inden for landbrug og til at gennemføre nogle sociale programmer, f.eks. et program til støtte for aktiviteterne under »Vandfonden«, som gennemfører vandforsyningsprojekter i landdistrikter.

Bistandsforanstaltningerne under PHARE-programmet udarbejdes og forvaltes sammen med de polske myndigheder med henblik på at støtte den økonomiske omstrukturingsproces. Foranstaltninger for tilpasning og modernisering af mekanismerne i forbindelse med offentlig forsorg og social sikring er ikke udelukket, men disse spørgsmål har indtil nu ikke figureret blandt de prioriteter, de polske myndigheder har givet udtryk for.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 673/90

af Giulio Fantuzzi (GUE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(23. marts 1990)

(91/C 90/10)

Om: Anvendelse af halm i papirindustrien

Tidligere anvendte papirindustrien i visse medlemsstater (Frankrig, Det Forenede Kongerige, Tyskland og især Italien) i stor udstrækning halm som råstof. I dag er anvendelse af dette vedvarende råstof indskrænket meget, også selv om man har overvundet de problemer (høst og transport af råstoffet, indførelse af teknologier, der har kunnet løse næsten alle forureningsproblemer osv.), som var årsag til krisen på de landbrug, der forarbejdede halm til papirindustrien.

Er Kommissionen i besiddelse af en undersøgelse vedrørende dette spørgsmål? Mener den i benægtende fald at kunne pålægge sine tjenestegrene at undersøge, hvilke muligheder der reelt er for at anvende halm i papirindustrien i betragtning af, at dette kunne få positive følger ud fra et miljø- og beskæftigelsesmæssigt synspunkt og ud fra synspunktet om, at det kunne blive et supplement til landmændenes indkomst?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Ray Mac Sharry

(18. maj 1990)

Kommissionen har ikke kendskab til nogen nærmere undersøgelse af anvendelsen af halm til papirfremstilling. Den har imidlertid medfinansieret en specifik forundersøgelse på området. Denne undersøgelse, der er finansieret i henhold til artikel 8 i forordning (EØF)

nr. 4256/88 ⁽¹⁾, vedrører de praktiske og tekniske aspekter af anvendelsen af halm, som hovedsagelig er baseret på forholdene i Det Forenede Kongerige. Den skulle være afsluttet midt på året 1990, og resultaterne vil være til rådighed i hele Fællesskabet.

⁽¹⁾ EFT nr. L 374 af 31. 12. 1988, s. 25.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 752/90

af Hemmo Muntingh (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(29. marts 1990)

(91/C 90/11)

Om: Mulighederne for at udforme beskyttelsesforanstaltninger for munkesælen som led i EF's fiskeripolitik

En af de vigtigste trusler mod munkesælen er fiskeriet. På lokalt plan er fiskerne i Grækenland (navnlig på bl.a. øerne Aloynissos og Kefalinia) rede til at yde et bidrag til beskyttelse af munkesælen, hvis de får hjælp til løsning af nogle af de problemer, de kæmper med, såsom illegalt fiskeri af fiskere fra andre steder, amatørfiskeres illegale fiskeri og, i tilknytning hertil, lemfældig kontrol.

1. Er det korrekt, at de græske myndigheder allerede for år tilbage gentagne gange har lovet fiskerne fra Kefalinia og det nærliggende Ithaka støtte, men at det synes at være blevet ved løfterne?
2. Er Kommissionen rede til som led i nugældende og kommende EF-fiskeripolitik at overveje, hvilke foranstaltninger der kan træffes, for at løse de lokale fiskeres problemer?
3. Hvorledes går det med undersøgelsen af eventuelle »munkesæl-sikre« net?
4. Har Kommissionen mulighed for at yde støtte til forbedring af kontrolmulighederne vedrørende illegalt fiskeri i eller omkring områder, der er vigtige for beskyttelsen af munkesælen, som f.eks. omkring De Ioniske Øer?
5. Kan Kommissionen i denne forbindelse oplyse, hvilke følger det har for munkesælen i Mauretaniens og Marokkos, at krigen mellem Polisario og Marokko nu synes at være slut?
6. Er det korrekt, at sælerne drukner i nettene fra de store fiskerbåde, der nu atter tør fiske tæt ved kysten?
7. Er der her også tale om spanske fiskerbåde?

8. Er Kommissionen rede til at indføje bestemmelser om beskyttelse af munkesælen i de fiskeriaftaler, som Fællesskabet har indgået med vestafrikanske stater?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(23. oktober 1990)

1. I januar 1989 indgik Kommissionen en kontrakt med det græske miljøministerium om kontrollen med regionerne Kefhalonia og Ithaka og om, hvilken støtte der skulle ydes de stedlige fiskere i disse regioner for at øge disses bevidsthed om programmet til bevarelse af munkesælen.

2. Kommissionen har tilstillet Rådet et debatoplæg om retningslinjerne for en fælles fiskeriordning for Middelhavet. I dette dokument skønner Kommissionen, at man under denne ordning bør tage fornødent hensyn til de socio-kulturelle og biologiske situationer og til kravene om miljøbeskyttelse som helhed. Inden for disse rammer vil det i princippet være muligt at løse de problemer, det ærede medlem henviser til.

3. Visse former for »sæl-sikre« net er blevet udviklet, bl.a. i Nederlandene, Danmark og Det Forenede Kongerige. Det er imidlertid efter en række introduktionsforsøg blevet fastslået, at disse ikke egner sig til det græske fiskeri.

4. Kommissionen er af den opfattelse, at en styrkelse af kontrollen med fiskeriaktiviteterne ved medlemsstaterne selv er et fundamentalt element i bevarelsen af ressourcerne. I den forbindelse vedtog Rådet den 27. november 1989 på forslag af Kommissionen en beslutning om Fællesskabets finansielle deltagelse i medlemsstaternes udgifter til dette formål. Herunder vil Kommissionen nærmere undersøge muligheden for at styrke de midler til kontrol med fiskeriaktiviteterne, som medlemsstaterne råder over.

5. & 6. Hovedproblemet mht. bevarelse af munkesælerne hænger sammen med brugen af hildingsgarn tæt på kysterne. Det stemmer, at disse indretninger kan forårsage de heri indfangede dyrs død, enten ved kvælning eller på grund af udmattelse.

I betragtning af, at sælerne lever nær ved kysterne, er dødeligheden blandt dem som følge af kommercielle fiskeriaktiviteter hovedsagelig forårsaget af både, som praktiserer kystfiskeri i mindre målestok.

7. For så vidt angår fiskefartøjer fra EF, som opererer ud for kysterne af Marokko og Mauretanien i medfør af de bilaterale fiskeriaftaler, der er indgået af Fællesskabet, er anvendelsen af hildingsgarn overhovedet ikke omtalt i forbindelse med Mauretanien og i Marokkos tilfælde kun tilladt uden for 12-sømilegrænsen (ved Middelhavskysten 3-sømilegrænsen). På disse vilkår skønner Kommissio-

nen, at disse fiskefartøjer ikke er involveret i dette problem.

Kommissionen kender intet til evt. fartøjer indregistreret i EF, som skulle operere på grundlag af private aftaler indgået med disse to stater.

8. De bestemmelser, der er medtaget i de aftaler, der er indgået af Fællesskabet med disse to stater i det vestlige Afrika, herunder bl.a. de fastsatte fiskerizoner, tilsigter bl.a. at beskytte alle udryddelsestruede arter. Dog ville Kommissionen, dersom dette måtte vise sig at være nødvendigt, være parat til at fastsætte yderligere bestemmelser under de forhandlinger om fiskeriaftaler, der skal finde sted med de berørte lande.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 962/90

af Jaak Vandemeulebroucke (ARC)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(25. april 1990)

(91/C 90/12)

Om: Omkostningerne for EF ved den tyske genforening

Bernard Friedmann, en af Revisionsrettens formænd, har givet et interessant interview til »Handelsblatt« i Düsseldorf, hvori han blandt andet oplyser, at EF's strukturfonde årligt skal udbetale ca. 8 mia. DM i forbindelse med den tyske genforening, hvilket i realiteten vil sige til Østtyskland.

Kan Kommissionen oplyse, hvorvidt dette beløb bygger på en skriftlig aftale, som antydtes af Friedmann, og om der er tale om en konkret forpligtelse om udbetalinger fra EF ved en eventuel tysk genforening?

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1592/90

af Gérard Deprez (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(2. juli 1990)

(91/C 90/13)

Om: Den tyske samlingsproces' virkning for strukturfondenes bevillinger

Den forestående tyske samlingsproces rejser spørgsmålet om den svage økonomiske udvikling i de for indværende østtyske regioner.

1. Kan Kommissionen give oplysninger om omkostningerne for Fællesskabets budget? Agter den i givet fald at medtage disse omkostninger i den næste revision af de finansielle overslag?

2. Kan Kommissionen præcisere, om den tyske samling vil indebære en overgangsperiode for de pågældende regioner, og efter hvilke kriterier?
3. Kan den angive de budgetmæssige virkninger af denne samlingsproces for de forskellige berørte strukturfonde?

**Samlet svar afgivet på Kommissionens vegne
af Jacques Delors
på skriftlig forespørgsel nr. 962/90 og nr. 1592/90
(3. oktober 1990)**

Strukturfondene gælder på den tidligere Tyske Demokratiske Republiks område fra datoen for Tysklands forening, og der udbetales støtte i overensstemmelse med målene efter reformen af strukturpolitikken.

EF-forskrifterne gælder fra denne dato, idet der dog tages forbehold for de nødvendige overgangsundtagelsesforanstaltninger, som Rådet på forslag af Kommissionen og efter udtalelse fra Europa-Parlamentet skal træffe afgørelse om.

Disse forslag er forelagt Rådet og Parlamentet. De omfatter overgangsforanstaltninger vedrørende fremgangsmåderne ved fremlæggelse af planer og fastsættelse af fællesskabsstøtterammer ligesom vedrørende fastsættelsen af en finansieringsramme for perioden 1991—1992—1993.

Rådet og Parlamentet har ligeledes fået forelagt en revision af de finansielle overslag.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1010/90
af Solange Fernex, Paul Lannoye, Eva Quistorp,
Antoine Waechter, Gianfranco Amendola og
Gérard Monnier-Besombes (V)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(11. maj 1990)
(91/C 90/14)**

Om: Beskyttelse af de sidste oversvømmelsesområder

Europa-Parlamentet har vedtaget Graziani-betænkningen om erosion af landbrugsjord og oversvømmelsesområder i Det Europæiske Fællesskab. I denne betænkning fremsættes en række forslag og henstillinger. Har Kommissionen taget hensyn hertil?

Hvad agter den at gøre for at beskytte oversvømmelsesområderne i Europa og AVS-landene, der er ved at forsvinde i hastigt tempo?

Agter den at oprette en videnskabelig fortegnelse over de resterende områder og gennemføre et forskningsprogram vedrørende disse miljøers funktioner?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana
(3. august 1990)**

Kommissionen, der lægger stor vægt på løsning af erosionsproblemer, tog i 1987, allerede før Graziani-betænkningen, både initiativ til en undersøgelse af erosionsproblemet og til foranstaltninger til bekæmpelse af dette fænomen. Der skal her blot nævnes direktiv 75/268/EØF⁽¹⁾, om landbrug i bjergområder og i visse ugunstigt stillede områder, som går ud på at fremme egnede landbrugsaktiviteter i de pågældende områder for at beskytte naturområderne mod bl.a. jorderosion, samt særforanstaltninger for visse Middelhavslande (f.eks. Grækenland, Italien og Portugal) og forskningsprogrammet vedrørende udnyttelse og forvaltning af jord og vand (1984—1988). Med hensyn til den nye indstilling, som Kommissionen har fået til erosionsproblemer på grundlag af forslagene og henstillingerne i Graziani-betænkningen, henvises det ærede medlem til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel nr. 492/90 af Juan de la Camara Martinez⁽²⁾.

Med hensyn til oversvømmelsesområderne i Europa skal Kommissionen understrege, at der gøres en særlig indsats for at beskytte og forvalte vådområder på en passende måde som led i Kommissionens foranstaltninger til fordel for naturen, herunder naturbevarelse. I artikel 4, stk. 2, i direktiv 79/409/EØF⁽³⁾ om beskyttelse af vilde fugle henvises der udtrykkeligt til sådanne områder. Endvidere har vådområder, herunder oversvømmelsesområder, været den biotopform, der oftest er blevet udvalgt til at få fællesskabsstøtte under forordning (EØF) nr. 1872/84 og (EØF) nr. 2242/87 om fællesskabsaktioner på miljøområdet⁽⁴⁾ til projekter vedrørende biotoper. I øvrigt går forslaget til Rådets direktiv om beskyttelse af naturlige og delvis naturlige levesteder samt af vilde dyr og planter, som Kommissionen forelagde for Rådet den 16. august 1988⁽⁵⁾, bl.a. ud på en mere specifik beskyttelse af denne form for levesteder.

Under CORINE-programmet går flere videnskabelige projekter ud på at identificere og evaluere sådanne områder. Følgende kan fremhæves:

- a) projektet »Biotoper« har allerede ført til en første fortegnelse over områder, som er vigtige for naturbeskyttelsen i Fællesskabet. Denne fortegnelse omfatter også vådområder
- b) under det igangværende projekt »Land Cover« om plantedække omfatter den anvendte nomenklatur identificering af vådområder (ferskvand- og saltvandsumpe, moser, marsk og tidevandsområder), som gør det muligt at kortlægge disse områder. For øjeblikket eksisterer et sådant kort allerede for Portugal

- c) i projektet »Jorderosion og landressourcer« er der udover en samlet gennemgang af erosionsproblemet, særlig i middelhavslandene, også en del med overskriften »kysterosion«, der dækker hele Fællesskabet og vedrører den nuværende tilstand med hensyn til gødskning og erosion af kystområder. Der vil snart foreligge en endelig rapport med kort i 1 : 100 000.

Kommissionen iværksatte endvidere i 1988 en særlig aktion ved at nedsætte en arbejdsgruppe vedrørende integreret forvaltning af kystvådområder af middelhavstypen, ved at finansiere en række fortegnelser over denne form for naturområder i Portugal, Spanien, Frankrig, Italien og Grækenland samt ved at afholde seminarer om dette emne. Konklusionerne fra denne foranstaltning vil blive anvendt som retningslinjer for Kommissionens kommende aktiviteter.

Som led i F&U-programmerne på miljøområdet finansierer Kommissionen mange forskningsprojekter vedrørende vandsystemerne (ferskvand, brakvand og saltvand).

Med hensyn til foranstaltninger i udviklingslande, herunder navnlig AVS-landene, har Kommissionen gennemført og indledt en række aktioner ved hjælp af to privilegerede instrumenter:

- a) Lomé-konventionen, som navnlig efter Lomé III har gjort det muligt at lægge vægt på foranstaltninger til omsorgsfuld udvikling af miljøspørgsmål i forbindelse hermed. Der er i denne forbindelse lagt særlig vægt på beskyttelse og rationel forvaltning af kystområder (erosionsbekæmpelse, udnyttelse af laguneområder, kyst- og lagunefiskeri osv.)
- b) budgetpost 946: »Miljøet i udviklingslandene« vedrører i højere grad spørgsmål i forbindelse med oversvømmede områder og/eller oversvømmelsesområder. I denne forbindelse har det været muligt at gøre en indsats med hensyn til viden om og forskning efter egnede løsninger for dette særlige miljø. For eksempel kan nævnes det arbejde, der er gennemført omkring »mangrover i Afrika og på Madagaskar« for at beskytte og udnytte dem. På det seneste er der med henblik på offentliggørelse inden udgangen af 1990 udarbejdet en håndbog om rationel forvaltning af tropiske vådområder.

Samtidig er der mere generelt set lagt særligt vægt på befolkningerne i sådanne områder, som er omfattet af forskellige arbejder, der finansieres over denne budgetpost.

(¹) EFT nr. L 128 af 19. 5. 1975, s. 1.

(²) Se side 4 i denne Tidende.

(³) EFT nr. L 103 af 25. 4. 1979, s. 1

(⁴) EFT nr. L 176 af 3. 7. 1984, s. 1. og EFT nr. L 207 af 29. 7. 1987, s. 8.

(⁵) EFT nr. C 247 af 21. 9. 1988, s. 3.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1015/90
af Bernard Thareau (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(11. maj 1990)
(91/C 90/15)

Om: Opfølgning af Parlamentets beslutninger vedrørende regulering af Loire og dens bifloder

Hvordan er der blevet reageret på

- forslag til beslutning af Bloch von Blottnitz om den planlagte regulering af Loire-floden (B2-0072/87)?
- forslag til beslutning af Louis Eyraud m.fl. om reguleringen af Loire og dens bifloder og nødvendigheden af at beskytte dem (B2-0212/88)?
- forslag til beslutning af Roelants du Vivier om flodengområdernes forsvinden i Europa og nødvendigheden af at beskytte disse områder (B2-0840/86)?
- forslagene i Graziani-betænkningen om erosion af landbrugsjord og oversvømmelsesområder i Det Europæiske Fællesskab (A2-0020/87)?
- forespørgsel af Louis Eyraud af 19. januar 1989 om regulering af floder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana

(3. august 1990)

Kommissionen har hidtil ikke givet bevillinger til regulering af Loire-floden og vil i givet fald kræve en vurdering af virkningerne på miljøet i henhold til direktiv 85/337/EØF (¹).

Kommissionen overvåger, at EF-direktiverne gennemføres. Den har i denne forbindelse modtaget en klage over forslaget til regulering i Loire-flodens øvre løb. Det tyder på, at direktiv 70/407/EØF (²), 85/337/EØF og 78/659/EØF (³) ikke er blevet overholdt.

Undersøgelsen af denne sag fortsætter; i henhold til de seneste oplysninger, som Kommissionen råder over, har den franske regering udsat den endelige afgørelse til oktober 1990 i afventning af resultaterne af yderligere undersøgelser af virkninger.

For så vidt angår forslagene i Graziani-betænkningen om erosion af landbrugsjord og oversvømmelsesområder, opfordrer Kommissionen det ærede medlem til at konsultere det svar, den afgav på skriftlig forespørgsel nr. 1010/90 af Fernex og andre (⁴).

(¹) EFT nr. C 175 af 5. 7. 1985, s. 40.

(²) EFT nr. L 103 af 25. 4. 1979, s. 1.

(³) EFT nr. L 222 af 14. 8. 1978, s. 1.

(⁴) Se side 8 i denne Tidende.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1064/90
af Jens-Peter Bonde (ARC)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
 (10. maj 1990)
 (91/C 90/16)

Om: Sikkerhed på skibe

Vil EF-Kommissionen tillade medlemslandene at stille supplerende krav til sikkerhed på skibe, der anløber en EF-havn?

Vil EF-Kommissionen tillade medlemslandene at stille nationalitetskrav til besætninger på skibe, der anløber EF-havne?

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1131/90
af Kenneth Stewart (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
 (14. maj 1990)
 (91/C 90/17)

Om: Tragedien på Scandinavian Star

Kommissionen vil være bekendt med undersøgelsesresultaterne efter det tragiske tab af menneskeliv i forbindelse med Herald of Free Enterprise's forlis og anklagerne om forsømmelighed, der fulgte, bl.a. at der var flere passagerer om bord end registreret i passagerlisterne.

Vil Kommissionen oplyse, om det er blevet bekræftet, at der var passagerer om bord på Scandinavian Star, som ikke kunne slippe ud af deres køretøjer på skibet?

Er Kommissionen enig i, at denne praksis er i modstrid med alle sikkerhedsnormer som fastsat inden for IMO og tilsyneladende er en fuldstændig tilsidesættelse af disse normer og sikkerhedsforanstaltninger?

Er Kommissionen enig i, at der er behov for retsakter på EF-plan for at sikre, at de strengeste sikkerhedsnormer overholdes, og at skibe, der sejler under bekvemmelighedsflag, også opfylder EF's bestemmelser?

Vil Kommissionen i bekræftende fald forelægge sådanne forslag til retsakter?

Samlet svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karel Van Miert
på skriftlig forespørgsel nr. 1064/90 og nr. 1131/90
 (24. september 1990)

De seneste katastrofer til søs har vist, hvor nødvendigt det er at Fællesskabet intensiverer sin indsats for at forbedre sikkerheden til søs, navnlig i forbindelse med passagerfartøjer.

Til trods for at nogle medlemsstater tager visse forbehold over for en fællesskabsindsats, bestræber Kommissionen sig for, også på internationalt plan, at forbedre passagerfartøjers sikkerhed.

I denne henseende påpegede Rådet i en resolution af 19. juni 1990 om forbedring af sikkerheden om bord på passagerfærger, at det er nødvendigt at forbedre sikkerheden om bord på færger, herunder hyring af besætningen, i en bred international sammenhæng.

Kommissionen er opmærksom på nødvendigheden af, at besætningen kan varetage sine opgaver på tilfredsstillende måde i tilfælde af en nødsituation og på de farer, der kan opstå som følge af mangler ved driften og kommunikationen.

Derfor gør Kommissionen alt, hvad den kan, for at medlemsstaternes indsats inden for Den Internationale Søfartsorganisation (IMO) snarest muligt giver de ønskede resultater.

Under hensyn til Europa-Parlamentets beslutning af 17. maj 1990 om færgeulykker til søs og i lyset af Det Forenede Kongeriges og Danmarks erfaringer efter katastroferne med Herald of Free Enterprise og Scandinavian Star, vil Kommissionen efter at have hørt medlemsstaterne, undersøge mulighederne og de nærmere retningslinjer for at fremsætte forslag til forbedring af sikkerheden for færger, der medbringer passagerer, i komiteen for aftalememorandummet om havnestatskontrol med skibe.

Med hensyn til konkrete oplysninger om katastrofen med Scandinavian Star, skal der henvises til den undersøgelseskommission, der nedsattes af de danske, norske og svenske myndigheder, som i øjeblikket undersøger omstændighederne omkring katastrofen, og hvis resultater vil blive stillet til rådighed for IMO og Kommissionen. Kommissionen skal ikke undlade at underrette Parlamentet herom.

Endvidere er der oversendt et direktivforslag til Rådet om minimumsforskrifter for sundhed og sikkerhed med henblik på at forbedre den lægelige bistand om bord på søfartøjer⁽¹⁾. Dette direktivforslag omfatter bestemmelser om kontrol i fællesskabshavne med fartøjer, der sejler under en medlemsstats flag. Kontrollen vedrører beholdningen af lægemidler og medicinsk udstyr og særlig om der forefindes antidoter om bord på fartøjer, der transporterer farlige stoffer.

Endelig arbejder Kommissionen med at udarbejde et direktivforslag om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed på arbejdspladsen inden for transportområdet, herunder på fartøjer. Dette direktiv vil blive et særdirektiv til Rådets direktiv af 12. juni 1989 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet⁽²⁾.

⁽¹⁾ Dok. KOM(90) 272 endelig udg.

⁽²⁾ EFT nr. L 183 af 29. 6. 1989.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1093/90

af Raymonde Dury (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(10. maj 1990)

(91/C 90/18)

Om: Rapport om forbindelserne mellem ILO og EF

Kan Kommissionen give en nøjagtig besvarelse af min skriftlige forespørgsel nr. 1547/88 ⁽¹⁾, da det svar, jeg har fået, kun er tomme fraser uden megen mening?

⁽¹⁾ EFT nr. C 195 af 31. 7. 1989, s. 28.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Jacques Delors

(29. november 1990)

Kommissionen henviser det ærede medlem til næstformand Manuel Marins indlæg under drøftelserne af den nævnte rapport under mødeperioden i februar 1987 ⁽¹⁾.

Den gør desuden opmærksom på, at der i bilag 9 til Kommissionens interne rapport om det indre markeds sociale dimension ⁽²⁾ findes en oversigt over ratifikationer af en række ILO-konventioner.

Endelig offentliggør ILO hvert år en oversigt over ratifikationer af ILO-konventioner.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets forhandlinger nr. 2-348 (februar 1987).

⁽²⁾ Særnummer af Det Sociale Europa 1989.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1243/90

af Henry McCubbin (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(22. maj 1990)

(91/C 90/19)

Om: Udnævnelsesprocedurer for Kommissionens tjenestemænd i kategori A

Hvor mange af de tjenestemænd i lønklasse A 1, fordelt på nationaliteter, der på det seneste har forrettet tjeneste ved Kommissionen

- blev oprindeligt udnævnt til en stilling i denne lønklasse ved forfremmelse inden for Kommissionens egne tjenestegrene
- blev oprindeligt indplaceret direkte i den pågældende stilling ved rekruttering uden for Kommissionen?

Går Kommissionens politik — alt andet lige — ud på at udnævne A 1-tjenestemænd fra dens egne tjenestegrene frem for at rekruttere dem udefra?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Antonio Cardoso e Cunha

(28. juni 1990)

Den 1. juni 1990 var der 48 tjenestemænd ansat i Kommissionen som generaldirektører eller assisterende generaldirektører; af disse er 21 blevet udnævnt direkte til en stilling i denne lønklasse ved rekruttering uden for Kommissionen; de øvrige 27 er tjenestemænd, der er blevet forfremmet inden for Kommissionens egne tjenestegrene eller som kommer fra andre fællesskabsinstitutioner.

Fordelingen på nationalitet er som følger:

	B	DK	D	GR	E	F	IRL	I	L	NL	P	UK	I alt
Rekruttering uden for Kommissionen	—	—	1	1	5	2	1	3	1	1	1	5	21
Intern forfremmelse	5	1	5	—	—	6	1	4	—	3	—	2	27
I alt	5	1	6	1	5	8	2	7	1	4	1	7	48

Som det fremgår af ovenstående oplysninger om de medlemsstater, hvorfra disse tjenestemænd stammer, er det Kommissionens politik at gøre brug af intern forfremmelse. Det er normalt, at denne tendens er mindre udpræget, når der er tale om nyligt tiltrådte medlemsstater, skønt man må forvente, at situationen vil ændre sig i fremtiden.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1409/90
af Victor Manuel Arbeloa Muru (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
 (13. juni 1990)
 (91/C 90/20)

Om: Støtte til oprettelse af en palæstinensisk bank

Hvilken støtte agter Kommissionen at yde til den udviklingsbank og den særlige fond, som omkring 100 palæstinensiske forretningsmænd på et møde i Tunis den 18. april 1990 besluttede at oprette, og som skal finansiere projekter inden for den håndværksmæssige produktion og fremme eksporten fra Vestbredden og Gaza?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Abel Matutes
 (14. september 1990)

Kommissionen er blevet orienteret om planerne om at oprette en »udviklingsbank for Palæstina«. Det er meningen, at banken skal være hjemmehørende i Europa og have filialer i de besatte områder.

Kommissionen synes, at det er en god idé. Bankvirksomhed i almindelighed er en nødvendig del af samfundslivet, og det er absolut hensigtsmæssigt at have en bank, der specifikt har til formål at finansiere investeringsprojekter i de besatte områder. Der er tale om et yderligere skridt i retning af palæstinesisk selvstyre.

Ligesom det tidligere har været tilfældet for andre kreditinstitutter i de besatte områder, kan Fællesskabet meget vel samarbejde med en sådan udviklingsbank om finansiering af særlige projekter på stedet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1468/90
af Astrid Lulling (PPE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
 (13. juni 1990)
 (91/C 90/21)

Om: Import og fri omsætning mellem medlemsstaterne af modtagere til parabolantennener

For at modtage udsendelser via satellit er det nødvendigt med parabolantennener, som bl.a. indeholder en modtager, også kaldet en demodulator. Størstedelen af disse modtagere importeres uden problemer fra tredjelande under

KN-kode 8529 10 (importtold på 7,2%). Men siden sidste år anerkender Frankrig ikke længere import af disse modtagere under ovennævnte KN-kode, men anvender KN-kode 8528 10, hvorefter der kræves importbevillinger, som kun gives i begrænset antal og med betydelige forsinkelser. Kan Kommissionen oplyse, hvad der er forklaringen på og begrundelsen for denne afvigende importpolitik og anvendelse af Den Kombinerede Nomenklatur fra den pågældende medlemsstats side? Mener Kommissionen, at det også bør pålægges de øvrige medlemsstater at føre denne politik? Mener den endvidere, at Frankrigs krav om, at franske importører skal have de samme bevillinger til modtagere, som allerede er blevet importeret til Fællesskabet på behørig vis af en anden medlemsstat, og som eksporteres fra denne medlemsstat til Frankrig af en fabrikant, der fremstiller komplette antenner, er foreneligt med EF's bestemmelser og med varernes frie bevægelighed mellem medlemsstaterne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Christiane Scrivener
 (12. september 1990)

Ifølge de oplysninger, som Kommissionen er i besiddelse af, har det franske toldvæsen ikke ændret mening om tarifieringen af demodulatorer, men har for at undgå divergerende regionale tarifieringer offentliggjort en tarifieringsmeddelelse, i henhold til hvilken demodulatorer tarifieres under KN-kode 8528 10 (1). I denne sammenhæng henleder Kommissionen det ærede medlems opmærksomhed på de forklarende bemærkninger til Den Kombinerede Nomenklatur for De Europæiske Fællesskaber vedrørende KN-kode 8528 10 91, der omfatter lignende varer.

Hvis det ærede medlem kan dokumentere, at disse varer tarifieres anderledes i de øvrige medlemsstater, vil Kommissionen indbringe sagen for Nomenklaturudvalget i medfør af artikel 8 i Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 (2) om told- og statistiknomenklaturen og Den Fælles Toldtarif.

For øvrigt anvender Frankrig i medfør af forordning (EØF) nr. 288/82 (3) en national ordning med kvantitative restriktioner for varer henhørende under KN-kode 8528 10 91 med oprindelse i tredjelande.

Hvad angår samhandelen med de øvrige EF-lande, bemyndigede Kommissionen den 22. december 1989 i medfør af artikel 2 i Kommissionens beslutning 87/433/EØF af 22. juli 1987 om de tilsyns- og beskyttelsesforanstaltninger, som medlemsstaterne kan bemyndiges til at træffe i medfør af EØF-Traktatens artikel 115, Frankrig til indtil den 31. december 1990 at føre tilsyn med de pågældende varer og en række andre elektroniske varer med oprindelse i Sydkorea, Japan og Taiwan og indført fra de øvrige medlemsstater.

Derefter bemyndigede Kommissionen den 30. januar 1990 i medfør af artikel 3 i den ovennævnte beslutning af 22. juli 1987 (4) Frankrig til at træffe mere bindende

beskyttelsesforanstaltninger (importstop) over for disse varer med oprindelse i Sydkorea og Japan og indført fra de øvrige medlemsstater. Denne beslutning ophævedes den 30. juni 1990.

Med hensyn til de påtalte foranstaltninger — ydelse af bevillinger af begrænset størrelse og overdrevent store forsinkelser — forenelighed med princippet om frie varebevægelser i EF-landenes indbyrdes samhandel kan følgende oplyses.

Selv om en medlemsstat har ret til at lægge hindringer i vejen for den frie bevægelighed for varer, som har en bestemt oprindelse og befinder sig i fri omsætning, hvis den pågældende medlemsstat er bemyndiget dertil ved beslutning vedtaget af Kommissionen i medfør af EØF-Traktatens artikel 115, må de bestemmelser, i henhold til hvilke denne medlemsstat gennemfører de pågældende foranstaltninger, dog ikke hindre samhandelen i en udstrækning, som er mere vidtgående end det, der er nødvendigt for at gennemføre de pågældende foranstaltninger.

I denne henseende indeholder den ovennævnte beslutning 87/433/EØF en række betingelser, som skal overholdes ved udstedelse af bevillinger inden for rammerne af et såkaldt »tilsyn inden for Fællesskabet«, bl.a. automatisk vederlagsfri udstedelse af indførelsesbevillinger inden for en frist på højst fem arbejdsdage efter ansøgningens indgivelse.

Hvis medlemsstaten konstaterer, at de indgivne ansøgninger om bevillinger tilsammen lægger beslag på mere end 5 % af de direkte åbnede importmuligheder for det pågældende tredjelands eller 1 % af de samlede indførsler fra tredjelands gennem de seneste tolv måneder, kan den pågældende maksimale udstedelsesfrist forlænges til ti arbejdsdage.

Såfremt medlemsstaten ikke overholder disse betingelser, er dette ensbetydende med, at EF-landenes indbyrdes samhandel forhindres i et omfang, som ikke er berettiget i henhold til EØF-Traktatens artikel 115 og derfor kan prøves på baggrund af EØF-Traktatens artikel 30, i henhold til hvilken alle foranstaltninger med tilsvarende virkning som kvantitative restriktioner i EF-landenes indbyrdes samhandel er forbudt. En sådan undersøgelse kan munde ud i, at Kommissionen indleder en overtrædelsesprocedure over for den pågældende medlemsstat i medfør af EØF-Traktatens artikel 169.

Kommissionens tjenestegrene er i færd med at analysere hele sektoren for elektroniske varer med henblik på at fastlægge en EF-approach — såvel indadtil som udadtil — til imødegåelse af de problemer, der opstår for den pågældende industri i sammenhæng med den kommende virkeliggørelse af enhedsmarkedet.

(¹) Bulletin officiel des douanes nr. 5379 af 27. og 28. 2. 1990.

(²) EFT nr. L 256 af 7. 9. 1987, s. 1.

(³) EFT nr. L 35 af 9. 2. 1982, s. 1.

(⁴) EFT nr. L 238 af 30. 8. 1987, s. 26.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1510/90
af Raymonde Dury (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(26. juni 1990)
(91/C 90/22)

Om: Risiko for social dumping efter en dom fra EF-Domstolen

EF-Domstolen har for nylig udtalt, at en portugisisk virksomhed, der er underentreprenør for et fransk firma, kan anvende sit eget personale til gennemførelse af en kontrakt uden at skulle rette sig efter indvandringsbestemmelserne i det land, hvor arbejdet udføres, og at myndighederne i dette land ikke kan pålægge firmaet at opfylde bestemte betingelser. Domstolen bemærker imidlertid, at medlemsstaterne kan udstrække gyldigheden af deres lovgivning eller kollektive arbejdsoverenskomster til at gælde alle personer, der udfører lønnet arbejde på deres territorium, også selv om dette kun er af midlertidig karakter, uanset i hvilket land arbejdsgiveren er etableret.

Agter Kommissionen at træffe positive foranstaltninger af denne art med henblik på en samordnet aktion fra medlemsstaternes side for at undgå enhver form for social dumping?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou
(17. januar 1991)

I Kommissionens handlingsprogram om gennemførelsen af fællesskabspagten om arbejdstagernes grundlæggende arbejdsmarkedsretlige og sociale rettigheder refereres der i kapitlet om fri bevægelighed til et forslag til et fællesskabsinstrument om en social klausul i offentlige kontrakter.

Dette forslag kommenteres således:

»I forbindelse med virkeliggørelsen af det indre marked vil den fri bevægelighed for tjenesteydelser, kapital, varer og personer komme til at spille en langt større rolle end hidtil, og dét er netop formålet med det indre marked.

Den frie udveksling af tjenesteydelser indebærer, at virksomheder i en række sektorer sender arbejdstagere til et andet EF-land, og det berører deres arbejdsvilkår. De reguleres generelt af reglerne i det land, hvor virksomhederne har hovedsæde. I det omfang disse arbejdsvilkår er forskellige, er der — ud over ulemper for arbejdstagerne — risiko for konkurrenceforvridning mellem virksomhederne.

Da der bør tages hensyn til situationernes forskellighed, særlig af tidsmæssig art, bør den frie udveksling af tjenesteydelser, herunder underleverandørvirksomhed, baseres på følgende principper:

- anvendelse af national lovgivning vedrørende den offentlige orden
- overholdelse af kollektive overenskomster.

Kommissionen vil anvende egnede fællesskabsinstrumenter for at sikre, at disse principper overholdes.

Lignende problemer opstår i forbindelse med offentlige kontrakter. Dette blev fremhævet af Parlamentet under debatterne om direktiverne om offentlige bygge- og anlægskontrakter og leverancer.

Som anført i Kommissionens meddelelse KOM(89) 400 om de regionale og sociale aspekter ved offentlige kontrakter bør der ikke blot tages hensyn til de forvridninger, der skyldes forskellige arbejdsvilkår i medlemsstaterne, men også til regionale problemer.

Denne meddelelse indeholder en lang række konkrete forslag, hvori bl.a. nærmere defineres spørgsmålet om underleverandørers stilling og standardkontraktbestemmelser på underleverandørområdet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1523/90

af Alain Pompidou (RDE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(21. juni 1990)

(91/C 90/23)

Om: Iværksættelse af samarbejdspolitikken med landene i Østeuropa

Kommissionen har netop den 5. februar 1990 inden for rammerne af Fællesskabets aktion til fordel for landene i Østeuropa og på grundlag af konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Strasbourg den 9. december 1989 forelagt Rådet to nye forslag med henblik på iværksættelse af bistanden på uddannelsesområdet til Mellem- og Østeuropa.

Et forslag til forordning fastsætter bestemmelserne om oprettelse af et europæisk institut for erhvervsuddannelse, mens et udkast til afgørelse vedrører iværksættelsen af TEMPUS-programmet om tværeurøpæisk mobilitet inden for universitetsstudier, der har til formål på mellem- og lang sigt gennem en flerårig aktion at medvirke til udviklingen af undervisningssystemer og højere uddannelse i disse lande.

Disse to initiativer — der både er hensigtsmæssige og nødvendige — følger sig til rækken af aktioner, som Fællesskabet allerede har indledt til fordel for landene i Østeuropa: katastrofehjælp, udbygning af bilaterale aftaler, oprettelse af Den Europæiske Bank for Økonomisk Genopbygning og Udvikling . . . , hvor størstedelen gennemføres inden for rammerne af PHARE-programmet.

Samtidig med bestræbelserne på efterhånden at udbygge fællesskabsforanstaltningerne til fordel for landene i Østeuropa ud fra disse landes reelle behov er det nødven-

digt for at gøre fællesskabsaktionen så effektiv som muligt dels at samordne alle fællesskabsaktionerne, dels at indlede en ægte global samarbejdspolitik med disse lande.

Er Kommissionen på nuværende tidspunkt rede til at fremsætte forslag til en global og alsidig fællesskabspolitik til fordel for landene i Østeuropa?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Frans Andriessen**

(12. november 1990)

Det Europæiske Institut for Erhvervsuddannelse og TEMPUS-programmet er i realiteten egnede midler til at hjælpe de central- og østeuropæiske lande på uddannelsesområdet. Både instituttet og programmet udgør en del af de initiativer, Kommissionen har taget inden for PHARE's rammer. Kommissionen vil følge koordineringen af alle de foranstaltninger, der træffes i denne sammenhæng.

På baggrund af Det Europæiske Råds konklusioner har Kommissionen i øvrigt i august 1990 forelagt Rådet et samlet forslag til associeringsaftaler («europæiske aftaler»), der skal forhandles med landene i Central- og Østeuropa, i første omgang Polen, Tjekkoslaviet og Ungarn. Associeringen skal skabe en varig tilknytning af disse lande til Fællesskabet og tillige ledsage og støtte den reformproces, disse lande nu er i færd med at gennemføre. Associeringen indebærer ligeledes et omfattende samarbejde, da hver associeringsaftale vil blive tilpasset de særlige forhold, der gør sig gældende for hvert enkelt land.

Kommissionen finder, at den således har defineret, hvad der bør være EF's helhedspolitik over for disse lande.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1563/90

af Jean-Pierre Raffarin (LDR)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(27. juni 1990)

(91/C 90/24)

Om: Samarbejde mellem virksomheder inden for den sociale markedsøkonomi

Den sociale markedsøkonomi (kooperativer — gensidige selskaber — sammenslutninger) spiller en betydelig rolle for regionernes udvikling, og det forekommer at være af allerstørste interesse at integrere denne i samarbejdet mellem regionerne.

Hvorledes kunne Kommissionen, til trods for de meget forskelligartede regler, som gælder for kooperativer, gensidige selskaber og sammenslutninger, styrke samarbejdet mellem den sociale markedsøkonomis virksomheder og sektorer?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Antonio Cardoso e Cunha**

(5. oktober 1990)

Rådet har i sin meddelelse fra december 1989 ⁽¹⁾ om »Erhvervsdrivende foreninger og realiseringen af det indre marked« haft det formål at indkredse de fremtidsudsigter, der frembyder sig for erhvervsdrivende foreninger i Europa efter 1992 og at få klarlagt, i hvor høj grad og hvor vidt der i EF's politik på forskellige områder er taget hensyn til disse.

Kommissionen lægger inden for rammerne af sin regionalpolitik og i henhold til bl.a. det partnerskabsprincip, der blev indført ved den seneste strukturpolitikreform, stor vægt på konkret at inddrage de økonomiske og sociale beslutningstagere i de af interventionerne berørte områder.

Hvad angår lokaludvikling, intervenserer. Kommissionen fortrinsvis i form af globaltilskud til et formidlende organ, idet det i forordningen vedrørende Den Europæiske Fond for Regionaludvikling udtrykkeligt kræves, at det formidlende organ på passende måde inddrager de af foranstaltningen berørte samfundsøkonomiske grupper.

I øvrigt er alle de initiativer, som Kommissionen træffer med henblik på at fremme det tværregionale samarbejde, ligeledes åbne for erhvervsdrivende foreninger, idet der ikke er nogen forskelsbehandling på grundlag af juridisk eller vedtægtsmæssig form.

Kommissionen har anmodet Det Økonomiske og Sociale Udvalg om at udtale sig om, hvilken rolle Den Europæiske Økonomiske Firmagruppe og — når tiden er inde — Det Europæiske Selskab eller ethvert andet instrument kan spille i samarbejdet mellem de erhvervsdrivende foreninger.

Det Økonomiske og Sociale Udvalg vedtog på sin plenarforsamling den 19. og 20. september 1990 en udtalelse herom: Det opfordrede bl.a. Kommissionen til at udarbejde særlige vedtægter for de erhvervsdrivende foreninger Kommissionen vil fortsætte det i meddelelsen påtænkte arbejde for at sikre, at de erhvervsdrivende foreninger integreres i det store marked.

⁽¹⁾ Dok. SEC(89) 2187.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1566/90

af Nicole Fontaine (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(27. juni 1990)

(91/C 90/25)

Om: Bestemmelser vedrørende import af elektromotorer

I 1986 blev der indført bestemmelser vedrørende import af flerfasede standardelektromotorer med en effekt på

over 0,75 og op til 75 kilowatt, herunder elektromotorer fra østlandene.

Disse bestemmelser tilsigtede at fastsætte en minimumsimportpris og at indføre en endelig antidumpingstold på denne type elektromotorer.

Nu har den politiske udvikling i østlandene, EF's vilje til at udvikle samhandelen med disse lande og nødvendigheden af at øge antallet af aftaler om teknisk samarbejde tilskyndet Kommissionen til at ophæve en række handelsrestriktioner med undtagelse af dem, der gælder for importen af elektromotorer.

Vil Kommissionen oplyse, hvilke begrundelser den har herfor? Finder den det ikke hensigtsmæssigt at udvikle disse bestemmelser, eller i givet fald at ophæve de nuværende restriktioner?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Frans Andriessen**

(13. september 1990)

Det skal understreges, at elektriske motorer ikke er de eneste varer, med oprindelse i østeuropæiske lande, for hvilke antidumpingtold er gældende. Der findes et betydeligt antal foranstaltninger vedrørende varer med oprindelse i disse lande.

Det er korrekt, at Fællesskabet efter de politiske forandringer, der har fundet sted i Østeuropa, så vidt muligt vil udfolde bestræbelser for at forbedre samhandelsvilkårene med visse af landene i dette område, f.eks. ved at ophæve generelle importrestriktioner. Der er i øvrigt allerede indgået visse aftaler i så henseende.

Der må imidlertid sondres mellem antidumpingsforanstaltninger og generelle handelsrestriktioner, for så vidt som indførelsen af sådanne foranstaltninger er en følge af formelle procedurer, hvorved det er fastslået, at der har fundet dumping sted og en erhvervsgren i Fællesskabet er påført skade som følge heraf. Antidumpingsforanstaltninger er ifølge GATT-reglerne et nødvendigt middel til imødegåelse af illoyal handelspraksis, og det er derfor muligt at skride ind over for alle tredjelande, for hvilke det er konstateret, at der er forvoldt skade som følge af dumping. Dette er også tilfældet for EFTA-landene, som er omfattet af den mest liberale handelsordning med Fællesskabet.

En af de vigtigste faktorer, som man bør være opmærksom på i forbindelse med antidumpingsforanstaltninger, er den, at alle berørte parter, herunder eksportørerne, kan anmode om en fornyet undersøgelse af sådanne foranstaltninger, når de omstændigheder, der lå til grund for de oprindelige konklusioner, er ændret.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1573/90
af Mary Banotti (PPE)
 til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
 (27. juni 1990)
 (91/C 90/26)

Om: Hjælp til Rumænien

Kan Kommissionen give detaljerede oplysninger om den humanitære støtte, som den har ydet til Rumænien, og har den givet nogen form for støtte med henblik på at afhjælpe de rystende forhold, som tusindvis af børn i rumænske børnehjem lever under?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Frans Andriessen
 (14. september 1990)

Efter Ceausescu-styrets fald den 22. december 1989 tilbød Fællesskabet Rumænien en nødhjælp for et beløb på i alt 11,5 mio. ecu (ekskl. leverancer af landbrugsprodukter), der skulle formidles af følgende ikke-statslige organisationer: Den Internationale Røde Kors Komité, Médecins Sans Frontières, Médecins du Monde, Caritas, Opérations Villages Roumains og Opération Hôpitaux Roumains.

Ca. 6,8 mio. ecu gik til medicinsk hjælp med det formål at bidrage til de nødvendige forsyninger til de meget dårligt udstyrede rumænske lægetjenester. Af dette beløb blev 350 000 ecu afsat til bekæmpelse af AIDS hos børn.

De resterende 4,7 mio. ecu blev brugt til et program for fødevarerhjælp. En del heraf ydedes som medicinsk-ernæringsmæssig hjælp, der iværksattes af Médecins Sans Frontières. Denne del af hjælpen tog specielt sigte på ca. 100 000 børn under tre år og distribueredes via klinikker, børnehospitaler, børnehjem og vuggestuer. Der blev bl.a. leveret 930 tons mælkepulver og 265 tons spædbørnsmad.

I den beslutning om børns situation på rumænske børnehjem, som Europa-Parlamentet vedtog den 17. maj 1990, opfordres Kommissionen til sammen med de ikke-statslige organisationer at udarbejde et særligt nødprogram for rehabilitering af de rumænske centre for »håbløse tilfælde« inden næste vinter. For at imødekomme denne anmodning har Kommissionen til hensigt at iværksætte en medicinsk-social undersøgelse af børnehjem i Rumænien, der skønnes at ville koste 150 000 ecu.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1635/90
af Dorothee Piermont (ARC)
 til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
 (4. juli 1990)
 (91/C 90/27)

Om: »Harmonisering« af asylretten

Kommissionen gør i sit svar på skriftlig forespørgsel nr. 911/89 ⁽¹⁾ af Yves Verwaerde rede for forskellige foranstaltninger, som skal føre til en »harmonisering« af asylretten i EF. Kommissionen omtaler en planlagt aftale mellem medlemsstaternes regeringer (Rådets afgørelse af 9. december 1989 i Strasbourg) og en planlagt kortlægning af asylretten i medlemsstaterne.

1. Hvor langt er man nået med denne kortlægning af de forskellige asylretsbestemmelser, og hvornår vil denne blive gjort tilgængelig for Europa-Parlamentet?
2. Hvilke forslag foreligger der til den af Rådet anbefalede regeringsaftale?
3. På hvilken måde skal de nationale parlamenter inddrages i beslutningsprocessen i forbindelse med denne aftale?
4. Hvilken køreplan skal der gælde for udarbejdelsen af aftalen, og hvornår skal den træde i kraft?
5. Hvilke aktiviteter udføres af ad hoc-Immigrationsudvalget?
6. Hvilke forslag og udkast til køreplan findes der for asylretsdirektivet, der skal udarbejdes i tilfælde af, at aftalen ikke realiseres?

⁽¹⁾ EFT nr. C 117 af 11. 5. 1990, s. 13.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann
 (6. september 1990)

Som omtalt af det ærede medlem havde Kommissionen i sit svar på skriftlig forespørgsel nr. 911/89 af Yves Verwaerde redegjort for de generelle rammer for de igangværende undersøgelser af asyllovgivningen i EF-landene i relation til den tilsigtede ophævelse af personkontrollen ved de indre grænser. Kommissionen har siden da haft lejlighed til at redegøre nærmere for sin holdning til disse spørgsmål over for Parlamentet under debatten den 14. marts 1990 om den frie bevægelighed for personer ⁽¹⁾.

Den »kortlægning af de enkelte EF-landes asylpolitik«, som Det Europæiske Råd anmodede om på mødet i Strasbourg, er i øjeblikket i gang i ad hoc-immigrationsudvalget. Der kan endnu ikke siges noget nærmere om, hvornår dette arbejde vil være afsluttet.

Det er op til formandskabet at afgøre, på hvilke vilkår Parlamentet kan få indsigt i dette arbejde. Normalt skulle

Parlamentet kunne holdes orienteret om udviklingen i dette kortlægningsarbejde inden for rammerne af den nye procedure for orientering af Europa-Parlamentet om regeringsekspertgruppernes arbejde med spørgsmål i relation til den frie bevægelighed.

I konklusionerne fra mødet i Strasbourg henviste Det Europæiske Råd til, at der er indgået en konvention om fastlæggelse af de nærmere kriterier for, hvilken stat der skal have ansvaret for behandling af en asylansøgning indgivet i et EF-land. Formålet med denne konvention er:

- dels at få fastlagt regler til afgørelse af, hvilken medlemsstat der skal behandle en flygtnings asylansøgning, således at de ikke længere kan blive kastebolde mellem de enkelte lande
- og dels at nå frem til den løsning, der bedst muligt tilgodeser forholdene i et EF uden indre grænser.

Dette er en af de betingelser, der blev betegnet som »væsentlige forudsætninger« i »de Palma-betænkningen« om gennemførelse af den frie bevægelighed som fastsat i Traktatens artikel 8 A.

Medlemsstaternes parlamenter vil blive inddraget i gennemførelsen af denne konvention, som skal ratificeres i alle EF-lande. Denne ratificeringsprocedure, som efter de enkelte landes forfatningsret indebærer parlamentsdebat og Parlamentets godkendelse, vil give parlamentarikerne lejlighed til at udøve deres demokratiske kontrol i forbindelse med indgåelsen af denne internationale konvention.

Konventionen blev undertegnet den 15. juni 1990 i Dublin af elleve medlemsstater. Danmark har tilkendegivet, at man vil gøre sit yderste for at undertegne den inden årets udgang, således at den frist, der blev sat af Det Europæiske Råd i Strasbourg — udgangen af 1990 — bliver overholdt. Ved denne lejlighed vedtog immigrationsministrene en officiel erklæring, hvori de bl.a. uddybede konventionens formål, som Kommissionen fuldt tilsluttede sig.

Den frist, Det Europæiske Råd satte i Strasbourg, er således overholdt, endda med seks måneders forspring, hvilket Det Europæiske Råd på mødet i Dublin udtrykte stor tilfredshed med, samtidig med at det udtalte håb om, at »denne konvention bliver undertegnet af de resterende EF-lande inden årets udgang«.

I henhold til konventionens artikel 22, stk. 3, skal den træde i kraft »den første dag i den tredje måned, efter at det sidste ratificeringsinstrument er deponeret«:

Indgåelsen af denne konvention repræsenterer størsteparten af det arbejde, ad hoc-Immigrationsgruppen har udført under det irske formandskab. I overensstemmelse med gruppens kommissorium fra Det Europæiske Råd i Strasbourg, arbejder den også på en konvention om passage af EF's ydre grænser. På mødet i Dublin udtalte Det Europæiske Råd, at man håbede, at også denne konvention kunne indgås inden udgangen af 1990.

Det forekommer ikke videre sandsynligt, at denne konvention skulle kunne strandes på spørgsmålet om asylret,

eftersom den hidtil er blevet undertegnet af elleve medlemsstater, og der er derfor ingen nærmere planer om et direktivforslag om asylret.

(¹) Uforkortet referat af mødet den 14. 3. 1990, s. 206 og 207.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1663/90

af Victor Manuel Arbeloa Muru (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(4. juli 1990)

(91/C 90/28)

Om: Udveksling af erfaringer med hensyn til arbejdsløshedsbekæmpelse

Hvor mange EF-lande har til dato formelt udvekslet erfaringer med hensyn til arbejdsløshedsbekæmpelsen, som i visse medlemsstater har givet positive resultater?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou

(27. juli 1990)

Udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne er et vigtigt led i samarbejdet på beskæftigelsesområdet. Det er af stor betydning at sammenligne de forskellige fremgangsmåder og at analysere både succeser og fiaskoer, hvis der skal ske en forbedring og en udvidelse af de foranstaltninger, der træffes på såvel nationalt plan som fællesskabsplan med henblik på genbeskæftigelse af ledige.

Den Europæiske Socialfond deltager med indtil 5% af sine årlige bevillinger i finansieringen af »udveksling af erfaringer, der har multiplikatorvirkning« (artikel 1, stk. 2, litra b) i forordning (EØF) nr. 4255/88 (¹).

Kommissionen har allerede gennem en længere årrække iværksat flere særprogrammer med det formål at øge denne form for udveksling. Inden for rammerne af MISEP (Gensidig informationssystem om beskæftigelsespolitik) udarbejdes der med regelmæssige mellemrum oversigter over medlemsstaternes beskæftigelsespolitik. Formålet med ERGO (Det Europæiske Fællesskabs handlingsprogram til bekæmpelse af langtidsledige) er at sprede kendskabet til forsøg, der vil kunne integreres i nationale programmer til fordel for langtidsledige. Gennem en bredt anlagt indsamling af oplysninger om de foranstaltninger, der iværksættes på regionalt og nationalt plan og i fællesskabsregi, mobilisering af de forskellige parter, der er involveret i bekæmpelse af langtidsledighed, og en vurdering af ca. 200 forsøg tilstræber man inden for ERGO at skabe et så bredt og frugtbart grundlag som muligt for udveksling af erfaringer.

Selvom det ikke er muligt ved hjælp af tørre tal at påvise resultaterne af disse udvekslinger, kan der ikke desto min-

dre konstateres en stigende interesse for hvilke løsninger, man har fundet frem til i andre lande, og der er desuden i de senere år blevet større overensstemmelse mellem de forskellige landes politik med hensyn til beskæftigelse og reintegration af ledige på arbejdsmarkedet.

(¹) EFT nr. L 374 af 31. 12. 1988, s. 21.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1664/90

af Victor Manuel Arbeloa Muru (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(4. juli 1990)

(91/C 90/29)

Om: Regionernes og Fællesskabets respektive beføjelser

Agter Kommissionen i samarbejde med de nationale parlamenter og det rådgivende udvalg for lokale myndigheder at arrangere møder med henblik på at behandle det vanskelige spørgsmål vedrørende forbindelserne mellem den lovgivende magt i henholdsvis i EF, medlemsstatene og de regioner, der har deres eget lokale parlament?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Bruce Millan

(29. oktober 1990)

Kommissionen er parat til at deltage i møder, der arrangeres om de emner, det ærede medlem nævner.

Kommissionen er på sin side overbevist om vigtigheden af at inddrage de regionale myndigheder i EF-politik, der har indvirkning på regionalt/lokalt plan. Den inddrager allerede for så vidt angår strukturpolitikken medlemsstaternes regioner og andre lokale myndigheder (partnerskab). Kommissionens nedsættelse af Det Rådgivende Råd af Regionale og Lokale Myndigheder i juni 1988 skete med samme begrundelse.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1681/90

af Guadalupe Ruiz-Giménez Aguilar (LDR)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(4. juli 1990)

(91/C 90/30)

Om: Det generelle præferencesystem i Mellemamerika

Det er fastsat, at det generelle præferencesystem skal gøre det muligt for udviklingslandene at drage samme fordel af de muligheder, som systemet indeholder.

Nogle udviklingslande kan i kraft af en større industrialisering og en bedre økonomisk og handelsmæssig udvikling drage større fordel af det generelle præferencesystem end andre, hvilket er til skade for mindre udviklede lande.

EF har ønsket af afhjælpe denne ulighed og manglende balance især med hensyn til landene i Mellemamerika.

Kan Kommissionen oplyse, hvilke foranstaltninger EF har truffet for at afbalancere og forbedre systemet til fordel for især landene i Mellemamerika i overensstemmelse med det femte møde i San José?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Abel Matutes

(4. oktober 1990)

Kommissionen er enig i, at hvad eksporten under den generelle præferenceordning angår, er Mellemamerikas indsats temmelig beskeden, bl.a. på grund af eksportens struktur, nemlig hovedsagelig bestående af landbrugsprodukter, der ikke omfattes af fællesskabsordningen. Fællesskabets generelle præferenceordning er således udarbejdet for at fremme udviklingslandenes industrialisering, og sigter derfor især på industrivarer. Det er på dette område Mellemamerikas bestræbelser for diversificering kan finde støtte i den generelle præferenceordning, for at sikre sig afsætning i Fællesskabet og udvide samhandelen.

For imidlertid at imødekomme dette områdes specielle problemer, besluttede Fællesskabet i 1987 at foregribe tilbuddet fra Uruguay-runden vedrørende ubrændt kaffe, hvorved der indrømmes en væsentlig nedsættelse af tolden. Som det fremgår af kommunikøet fra San José VI (Dublin, 9. og 10. april 1990), og inden Kommissionen eventuelt udvider præferenceordningens tilbud til også at omfatte andre varer, søger den fortsat i samarbejde med de pågældende lande at finde grundene til, at fordelene ved den nuværende ordning underudnyttes, og hvordan dette problem kan afhjælpes. Det er også i den retning landene i det mellemamerikanske Fællesmarked bør bestræbe sig for fuldt ud at udnytte den regionale kumulation i oprindelsesreglerne under EF's generelle præferenceordning. Det skal i den forbindelse oplyses, at de nye regionale kumulationsordning, der blev vedtaget i 1985, og som giver de pågældende lande yderligere fordele, endnu ikke finder anvendelse, da man endnu ikke fra medlemslandene i det mellemamerikanske Fællesmarked har modtaget bekræftelse af, at de bl.a. vil overholde bestemmelserne vedrørende administrativt samarbejde i Rådets forordning (EØF) nr. 2955/85 (¹). Så snart Kommissionen modtager denne bekræftelse, vil denne ordning erstatte ordningen i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3751/83 (²).

(¹) EFT nr. L 285 af 22. 10. 1985, s. 4.

(²) EFT nr. L 372 af 31. 12. 1983, s. 60.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1687/90**af Virginio Bettini (V)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(5. juli 1990)**(91/C 90/31)*

Om: Tjenesteforsømmelse i Kommissionens administration

Marina Baraldini, tjenestemand i Kommissionen, blev under en tjenesterejse dræbt ved en flyulykke den 19. september 1989 kl. 14.45. Flyselskabet UTA — der ejede flyet, som eksploderede i luften — bekræftede dødsfaldet over for Kommissionen 24 timer efter ulykken. Kommissionens formand, Jacques Delors, sendte tre dage senere et kondolencetelegram til familien.

1. Hvorfor fortsatte Kommissionens administration — og især Velfærdstjenesten, som skal sørge for udbetaling af de ydelser, der tilkommer familien — i flere måneder med at lade, som om Baraldini ikke var død og således blokere sagsbehandlingen?
2. Hvorfor kunne lønningskontoret derimod med en telefonopringning standse lønudbetalingen? Og hvorledes er det muligt at give meddelelse om noget sådant med en telefonopringning? Foreligger der eventuelt et skriftligt dokument desangående?
3. Hvorfor er dette dokument i givet fald ikke sendt til Velfærdstjenesten?
4. Hvorfor blev Baraldinis mor nødt til at henvende sig til en advokat for at få respekteret og opfyldt sine retsmæssige krav (eftersom Kommissionen havde kendskab til, at moderen levede alene og kun modtog pension), når det påhvilede Kommissionen at opfylde alle formalia i forbindelse med Baraldinis dødsfald under en tjenesterejse?
5. Hvilke tjenestemænd har ikke opfyldt deres pligt? Hvilke administrative sanktioner agter Kommissionen at iværksætte over for disse tjenestemænd?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Antonio Cardoso e Cunha**

(7. december 1990)

Kommissionen er dybt rystet over fru Baraldinis død.

I overensstemmelse med tjenestemandsvedtægten er det praksis i administrationen straks at bringe lønudbetalingen til ophør, såfremt en tjenestemand, der hverken har forsørgerpligt over for hustru eller børn, dør.

Død ved ulykke giver ret til udbetaling af en livsforsikring til afdøde tjenestemandes arvinge, i dette tilfælde fru Baraldinis mor. Denne livsforsikring er tegnet hos et sel-

skab, med hvilket institutionerne har forsikret sig mod risiko for ulykker.

De særlige omstændigheder ved ulykken, der kostede fru Baraldini livet, medførte, at dødsattesten — der er nødvendig for, at forsikrings-selskabet kan udbetale erstatningen — først forelå den 19. marts 1990, hvilket administrationen ingen indflydelse havde på.

Det var således først fra denne dato, at afslutningen af forsikrings-sagen, der krævede medvirkning fra flere tjenestegrene i administrationen, kunne påbegyndes.

Der er over for fru Baraldinis mor gjort rede for den fulgte procedure, og hele det beløb, som hun havde ret til, er siden blevet udbetalt.

Kommissionen mener defor, at dens tjenestegrene har behandlet sagen korrekt og taget hensyn dels til de uømgængelige juridiske aspekter og dels til den sociale bistand, det er nødvendigt at yde i sådanne tilfælde.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1779/90**af Paul Staes (V)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(12. juli 1990)**(91/C 90/32)*

Om: Overtrædelse af Ramsar-konventionen

Langs Scheldes højre bred findes vådområder, der er af stor betydning som rasteplasser for trækfugle, og som derfor er optaget på listerne over beskyttede områder i Ramsar-konventionen.

Allerede for nogle år siden blev der rettet et første anslag mod disse områder i form af anlæggelsen af en containerhavn i »Galgeschoor« som led i udvidelsen af Antwerpens havn.

I øjeblikket forberedes der et nyt anslag mod samme vådområde, som er beskyttet i henhold til Ramsar-konventionen, i form af en ny containerterminal ved Schelde i det område, der kaldes »Groot Buitenschoor«.

Er kommissionsmedlemmet og Kommissionen som helhed rede til at medvirke til, at Ramsar-konventionens bestemmelser overholdes i EF, og at dette nye anslag i Antwerpen (europæiske kulturby i 1993 ...) følgelig forhindres?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(20. september 1990)

Selv om Ramsar-konventionens bestemmelser vedrørende den status, der kræves af de kontraherende parter, ikke

gør det muligt for Fællesskabet at undertegne denne konvention, har Kommissionen siden 70'erne tillagt den stor betydning:

- ved sin henstilling af 20. december 1974 ⁽¹⁾ opfordrede Kommissionen medlemsstaterne til — for så vidt som de endnu ikke selv havde gjort det — hurtigst muligt at tiltræde Ramsar-konventionen
- i direktiv 79/409/EØF ⁽²⁾ vedrørende beskyttelse af vilde fugle henstilles det til medlemsstaterne, for så vidt angår valg af særlige beskyttelsesområder, at tillægge vådområder af international interesse en ganske særlig betydning
- der har i mange år været et tæt samarbejde mellem Kommissionen og de instanser, der har fået overdraget forvaltningen af Ramsar-konventionen.

På den fjerde konference mellem de kontraherende parter i Ramsar-konventionen, der netop har fundet sted i Montreux, er der blevet vedtaget en henstilling, der kraftigt støtter oprettelsen af endnu snævrere forbindelser mellem Kommissionen og Ramsar-konventionen med henblik på fælles aktioner til bevarelse og rationel udnyttelse af vådområder.

For så vidt angår det særlige spørgsmål om projekter, der truer området »Groot Buitenschoor«, vil Kommissionen anmode den pågældende medlemsstat om nærmere oplysninger om de af det ærede medlem nævnte forhold. Den vil på grundlag af de modtagne oplysninger undersøge, om det drejer sig om en overtrædelse af fællesskabsretten, og vil holde det ærede medlem underrettet om resultatet.

⁽¹⁾ EFT nr. L 21 af 28. 1. 1975, s. 24.

⁽²⁾ EFT nr. L 103 af 25. 4. 1979, s. 1.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1784/90
af Eisso Woltjer og Annemarie Goedmakers (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(13. juli 1990)
(91/C 90/33)

Om: Kontrol med fiskeripolitikken

1. Har Kommissionen kendskab til meddelelser i de nederlandske medier og de derpå følgende erklæringer fra den nederlandske minister for landbrug, naturforvaltning og fiskeri om eventuelle uregelmæssigheder i forbindelse med kontrollen med efterlevelsen af ordningen med fiskekvoter?

2. Kan Kommissionen for de forløbne tre år oplyse, hvornår og på hvilken måde den af de kompetente nederlandske myndigheder er blevet underrettet om problemer i forbindelse med kontrollen med efterlevelsen af ordningerne med fiskekvoter?

3. Er Kommissionen af sine egne fiskeriinspektører blevet underrettet om problemerne i forbindelse med kontrollen med efterlevelsen af ordningerne med fiskekvoter i medlemsstaterne? I bekræftende fald, hvornår og hvad er resultatet af undersøgelserne?

4. Anser Kommissionen det for nødvendigt, såfremt det på grundlag af handelstallene kan konstateres, at kvoterne er overskrevet, men det ikke er muligt at drage den enkelte fiskere til ansvar, at den nationale kvote nedsættes?

5. Hvordan ser Kommissionen på, at både den nationale gennemførelse af EF's fiskeripolitik og kontrollen med efterlevelsen heraf henhører under samme ministerium i Nederlandene?

6. Anser Kommissionen det ikke for ønskværdigt, at der i Fællesskabet tilstræbes en skarp adskillelse af kompetencen for så vidt angår dels fastsættelse og gennemførelse af politiske foranstaltninger og dels kontrol med efterlevelsen heraf?

7. Agter Kommissionen på baggrund af de stadig tilbagevendende problemer i forbindelse med gennemførelsen af EF's fiskeripolitik at fremsætte forslag om forbedring af kontrollen i overensstemmelse med de henstillinger, Europa-Parlamentet for nylig fremkom med på området?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marín

(13. november 1990)

1. Kommissionen er opmærksom på de pågældende meddelelser og erklæringer.

2. & 3. Kommissionen er i stadig kontakt med de nederlandske myndigheder og med alle de andre berørte medlemsstaters myndigheder med hensyn til håndhævelse af den fælles fiskeripolitik. I nogle tilfælde tager myndighederne selv problemet om håndhævelse op med Kommissionen. I andre tilfælde får Kommissionen kendskab til et sådant problem f.eks. ved dens fiskeriinspektørers besøg i medlemsstaterne.

4. EF-bestemmelserne fastsætter ikke i almindelighed, at medlemsstaternes kvoter skal nedsættes i tilfælde af overfiskning af kvoterne i det foregående år. Der kan dog foretages fradrag i en medlemsstats kvote for at yde kompensation til en anden medlemsstat, hvis sidstnævnte er blevet hindret i at fiske sin egen kvote på grund af førstnævntes overfiskning.

5. & 6. Den nævnte situation, som også findes i visse andre medlemsstater, forekommer ikke Kommissionen i sig selv at være uacceptabel. Deling af ansvaret for formulering og gennemførelse af politik på den ene side og på den anden overvågning af, om politikken bliver efterlevet, synes ikke rent principielt at være uomgængeligt nødvendigt.

7. Kommissionen har altid stillet sig positivt til Parlamentets interesse i efterlevelse af fiskeribestemmelserne, og den tager til enhver tid omhyggeligt hensyn til dets henstillinger herom. Fællesskabets håndhævelsesbestemmelser er i de senere år blevet forbedret flere gange, antallet af kommissionsinspektører er blevet øget, og der er blevet stillet flere EF-midler til rådighed med henblik på håndhævelse. Kommissionen vil imidlertid gerne henlede opmærksomheden på den uundgåelige vanskelighed ved at sikre overholdelse af reglerne for bevarelse af fiskeresourcerne i den nuværende situation med for stor fiskerikapacitet. Det ville sandsynligvis lette og forbedre håndhævelsen, hvis kapaciteten blev væsentligt nedskåret.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1815/90

af Filippos Pierros (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(13. juli 1990)

(91/C 90/34)

Om: Udgifter på grund af flyforsinkelser

I henhold til en rapport fra Sammenslutningen af Europæiske Luftfartsselskaber (AEA) var ca. en fjerdedel af alle flyvninger i Europa mindst 15 minutter forsinket sidste år, hvilket kostede selskaberne og passagererne 37 mia. US \$. I rapporten understreges det, at 23,8 % af de europæiske flyvninger sidste år var 15 minutter eller mere forsinket, mens dette tal i 1988 var 19 %, i 1987 14,9 % og i 1986 12,5 %.

Kommissionen bedes oplyse, om den agter at træffe konkrete foranstaltninger med henblik på at imødegå dette meget alvorlige problem?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karel Van Miert**

(18. oktober 1990)

Kommissionen er dybt bekymret over de negative virkninger, flytrafikophobningen og den sociale uro blandt flyveledere og teknikere har for luftfartsselskaberne, erhvervslivet i almindelighed og flypassagererne.

Medens der er foretaget skøn over de skader, der påføres brugerne af lufrummet — og de er virkelig alvorlige — kan der ikke sættes tal på den skade, der påføres forretningsfolk, som rejser med fly, men den er uden tvivl betydelig.

Det vil være ligeså umuligt — men tilsvarende foruroligende — at anslå, hvor stor en del af tilliden til det europæiske lufttransportssystem der vil forsvinde, hvis antal-

let af fly med alvorlige forsinkelser stiger i de kommende år.

I betragtning af følgerne er det ikke for meget at påpege, at Fællesskabets lufttransportpolitik vil blive truet, såfremt den nuværende situation yderligere forværres. Kommissionen kan derfor ikke forholde sig passiv, men vil arbejde på at løse problemet, både gennem politisk indflydelse og ved direkte samarbejde med alle implicerede parter.

På kort og mellemlang sigt vil Kommissionen støtte enhver foranstaltning, der er nødvendig for at rette op på manglerne ved det nuværende system, og i givet fald fremsætte forslag. På længere sigt er vore tekniske tjenestegrene i færd med at undersøge mulighederne for at udvikle et fælles tværeurøpæisk flyveledersystem, hvilket Kommissionen mener er den eneste rigtige løsning på problemet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1834/90

af Joaquim Miranda da Silva og Carlos Carvalhas (CG)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(20. juli 1990)

(91/C 90/35)

Om: De portugisiske lokale myndigheders deltagelse i forvaltningen af regionale programmer

De portugisiske lokale myndigheder og deres kommuneforbund tildeles i forbindelse med forvaltningen af de integrerede udviklingsforanstaltninger, operationelle programmer og global tilskud til en sekundær eller endda marginal rolle til fordel for centralmagten og dens regionale repræsentanter (de regionale koordinationsudvalg), selv om størstedelen af de forelagte programmer vedrører disse myndigheders områder og de er ansvarlige for den vigtigste del af disse programmer finansiering på nationalt plan.

Dette forhold, der har ført til en betydelig forsinkelse af gennemførelsen af de omtalte programmer, er grunden til, at de lokale myndigheder ønsker at øge deres indflydelse i forvaltningsenhederne, således at det er i overensstemmelse med deres ansvarsniveau under programmerens gennemførelse.

Kommissionen har fulgt denne problematik på nært hold og deltaget i møder, navnlig i opfølgingsudvalget, hvor disse spørgsmål direkte eller indirekte har været behandlet, ligesom den naturligvis er klar over de retningslinjer, der blev vedtaget i forbindelse med reformen af strukturfondene.

Hvorledes opfatter Kommissionen denne situation og hvad er dens holdning hertil?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Bruce Millan**

(30. oktober 1990)

Kommissionen er vel vidende om behovet for at inddrage de autonome lokale myndigheder (autarquias) og de portugisiske kommunesammenslutninger i forvaltningen af de forskellige former for intervention fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling i Portugal. En sådan deltagelse er allerede forudsat i forbindelse med reformen af EF's strukturfonde, og den udgør et væsentligt element i selve begrebet »partnerskab«, der, som det vil vides, går ud på at opnå »et snævert samråd mellem Kommissionen, den pågældende medlemsstat og de myndigheder på regionalt, lokalt eller andet plan, som medlemsstaten måtte udpege, idet disse alle optræder som partnere af et fælles mål« (Rådets forordning (EØF) nr. 2052/88, artikel 4, stk. 1⁽¹⁾).

Kommissionen mener, at de portugisiske kommuners nære tilknytning til forhandlingerne om og forvaltningen af de forskellige former for intervention gør det muligt at sikre en mere realistisk definition af interventionernes mål såvel som en øget effektivitet med hensyn til gennemførelsen af de fastsatte foranstaltninger.

Dette er grunden til, at Kommissionen efter aftale med den portugisiske regering har sikret, at de berørte kommuner regelmæssigt deltager i forhandlingerne om de regionale operationelle programmer, således at deres forslag og ønsker for en stor dels vedkommende har kunnet indgå i nævnte programmer. Det står dog klart, at eftersom Kommissionen ikke kan forhandle direkte med alle de berørte kommuner, må en sådan deltagelse ske på repræsentativ vis.

Det er desuden også fastsat, at kommunerne deltager i gennemførelsen og overvågningen af de regionale operationelle programmer: det er i alle de godkendte programmer fastslået, at de respektive forvaltningsenheder skal omfatte repræsentanter for kommunerne. Samme situation viser sig med hensyn til tilsynsudvalgene for de nævnte programmer.

Kommissionen vil også gerne nævne, at

- a) repræsentanterne for de lokale myndigheder har sæde i tilsynsudvalget for fællesskabsstøtterammen for Portugal, og
- b) en repræsentant for Associação Nacional Municípios er medlem af tilsynsudvalget for globaltilskuddet til lokal udvikling, som er godkendt af Kommissionen med henblik på rentegodtgørelse på lån, som Caixa Geral de Depósitos har ydet kommunerne.

Det er Kommissionens opfattelse, at den beskrevne situation for øjeblikket besvarer de spørgsmål, det ærede medlem er optaget af. Desuden vil Kommissionen gerne allerede nu påpege, at den har til hensigt at drage omsorg

for, at kommunernes deltagelse i udviklingen af de i ovennævnte forskellige interventioner fastsatte udviklingsaktioner rent faktisk bliver sikret i fremtiden.

(¹) EFT nr. L 185 af 15. 7. 1988.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1836/90
af Carlos Carvalhas (CG)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(20. juli 1990)
(91/C 90/36)**

Om: RESIDER-programmet

Kan Kommissionen oplyse, hvilke programmer der af de samlede bevillinger til RESIDER-programmet er fastsat for hver enkelt region, navnlig i Portugal og Spanien?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Bruce Millan
(30. oktober 1990)**

Kommissionen har indtil den 10. september 1990 godkendt ni RESIDER-programmer i regioner i Spanien, Forbundsrepublikken Tyskland, Frankrig og Det Forenede Kongerige med EFRU-tilskud på næsten 180 mio. ecu. De godkendte programmer er følgende:

(mio. ecu)

Region	Beslutning år	EFRE-tilskud
Nordrhein-Westfalen (D)	1988	64,5
Saarland (D)	1988	13,7
South Yorkshire/Humberside (UK)	1988	5,4
Asturiás (E)	1989	13,0
Pais Vasco (E)	1989	12,0
Nord-Pas-de-Calais (F)	1990	15,7
Lorraine (F)	1990	42,6
Mittlere Oberpfalz (D)	1990	7,4
Braunschweig/Salzgitter (D)	1990	4,4

Yderligere otte programmer for regioner i Portugal (Setubal), Belgien, Luxembourg og Italien behandles i Kommissionen. Dertil kommer, at Kommissionen i juli 1990 besluttede, at kommunen Napoli og provinsen Taranto i Italien er tilskudsberettigede under RESIDER.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1838/90
af Annemarie Goedmakers og John Tomlinson (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(20. juli 1990)

(91/C 90/37)

Om: Tilbagebetaling af uretmæssigt udbetalte beløb som led i den fælles landbrugspolitik

Et samarbejde mellem medlemsstaterne og Kommissionen er uomgængelig nødvendigt for en effektiv bekæmpelse af svig, som skader EF-budgettet. Medlemsstaterne er ved lov forpligtet til at kontrollere, at den fælles landbrugspolitik gennemføres korrekt. Det indgår i dette samarbejde, at medlemsstaterne skal indberette tilfælde af svig til Kommissionen. Hvis der ikke finder nogen tilbagebetaling sted af uretmæssigt udbetalte beløb, bærer Fællesskabet de finansielle følger af uregelmæssigheder eller forsømmelser med undtagelse af sådanne, som er forårsaget af myndigheder eller organer i medlemsstaterne (forordning (EØF) nr. 729/70).

1. Kan Kommissionen forelægge en oversigt over de beløb, som er blevet krævet tilbagebetalt af medlemsstaterne i henhold til forordning (EØF) nr. 729/70, efter at være blevet udbetalt til en tredjemand som led i den fælles landbrugspolitik, med angivelse af år, begrundelse og medlemsstat?
2. Deler Kommissionen det synspunkt, som lejlighedsvis er blevet fremsat, at en rettidig anmeldelse af svig og et optimalt samarbejde mellem medlemsstaterne og Kommissionen kan bremses af, at medlemsstaterne frygter at skulle bære de finansielle følger af, at der tidligere uretmæssigt er blevet udbetalt beløb til tredjemand?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Jacques Delors

(12. oktober 1990)

1. Kommissionen henviser de ærede medlemmer til sine finansielle rapporter vedrørende EUGFL, der indeholder detaljerede årlige oplysninger om de beløb, der er tilbagekrævet hos hver medlemsstat.
2. Det er korrekt, at medlemsstaternes frygt for at skulle bære de finansielle følger af uregelmæssigheder, der er indberettet til Kommissionen, tidligere kunne bremse udviklingen af et nært samarbejde.

Efter at Kommissionen er blevet klar over dette problem har den bestræbt sig på at få ryddet uklarheder og misforståelser af vejen og for at blive af med den for iøvrigt ubegrundede frygt, der kunne være opstået (kun i syv tilfælde har medlemsstaterne selv måtte bære de finansi-

elle følger af uregelmæssighederne). Samtidig har den søgt at fremme et godt samarbejde baseret på gensidig tillid mellem de nationale myndigheder.

Kommissionen kan glæde sig over de reelle fremskridt der er gjort i de senere år på dette område, og som har givet sig udslag i en meget betydelig stigning i antallet af indberettede uregelmæssigheder.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1843/90

af Jean-Pierre Raffarin (LDR)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(20. juli 1990)

(91/C 90/38)

Om: Langtidsledighed

Til trods for at antallet af arbejdssøgende i en årrække har været faldende i EF, er langtidsledigheden paradoksalt nok fortsat temmelig høj.

Hvordan kan Kommissionen forklare dette forhold, og hvilke foranstaltninger kan der træffes for at afhjælpe denne situation?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou

(18. september 1990)

Langtidsledigheden berører de arbejdsløse, der er værst stillet på arbejdsmarkedet. Det økonomiske opsving kommer først og fremmest nye arbejdssøgende til gode (kvinder, ikke erhvervsaktive, unge) samt de arbejdsløse, der lettest kan genindsluses på arbejdsmarkedet.

De foranstaltninger, medlemsstaterne har truffet, vedrører erhvervsinformation- og vejledning, erhvervsuddannelse, støtte til etablering eller erhvervsophør og ansættelsesstøtte. Disse talrige og omfattende tiltag støttes af Fællesskabets politik.

De væsentligste fællesskabsinstrumenter på området er Den Europæiske Socialfond. I forbindelse med reformen af strukturfondene blev der opstillet en række mål, hvoraf mål nr. 3 udelukkende omhandler bekæmpelse af langtidsledigheden. Reformens iværksættelse har givet sig udslag i etableringen af fællesskabsstøtterammer, der for størstedelens vedkommende lå klar i slutningen af 1989. De vejledende beløb i fællesskabsstøtterammerne for mål nr. 3 andrager 1 704 mio. ecu for perioden 1990 til 1992 for de regioner, der ikke omfattes af mål nr. 1, og 1 104 mio. ecu for regionerne under mål nr. 1 for perioden 1989 til 1993. EF søger først og fremmest at yde tilskud til ansættelsesstøtte og erhvervsuddannelsesforanstaltninger med henblik på at bibringe de langtidsledige kvalifikatio-

ner, der er tilpasset deres muligheder og arbejdsmarkedets behov, samt at give dem erhvervs erfaring. Herudover kan der på Fællesskabets initiativ iværksættes andre foranstaltninger til bekæmpelse af langtidsledigheden.

Disse bestræbelser ledsages af særprogrammet ERGO, der skal sensibilisere de forskellige berørte grupper, give en oversigt over de igangværende initiativer og evaluere 150 pilotforsøg.

Kommissionen, der er foruroliget over langtidsledighedens fortsat store omfang, har ved flere lejligheder fremlagt sine undersøgelser heraf, nemlig i beretningerne om Beskæftigelsessituationen i Europa 1989 og 1990 samt i forskellige dokumenter vedrørende bekæmpelsen af langtidsledigheden ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dok. KOM(90) 361.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1852/90

af Karl von Wogau (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(20. juli 1990)

(91/C 90/39)

Om: Reklame for rejsearrangementer i Frankrig

Er Kommissionen bekendt med, at der i forbindelse med reklamering for rejsearrangementer i franske aviser kræves angivet et licensnummer, som ifølge lokale oplysninger ikke gives til rejsearrangører fra andre medlemsstater?

Er Kommissionen ikke enig i, at dette er en overtrædelse af EØF-Traktaten, og hvad påtænker Kommissionen i givet fald at gøre for at rette op på dette forhold?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann

(23. oktober 1990)

Kommissionen har ikke kendskab til de forhold, der omtales af det ærede medlem. Det fremgår ikke af de yderligere oplysninger, som det ærede medlem har givet, hvad det licensnummer, der hentydes til, nøjagtigt går ud på, eller om kravet om angivelse af dette nummer skyldes en offentlig fransk bestemmelse eller blot en privat praksis i det pågældende presseorgan. De bestemmelser i fællesskabsretten, der vil kunne finde anvendelse i sagen, er i princippet kun rettet til de offentlige myndigheder. En procedure i forbindelse med overtrædelse af EØF-Traktaten kan vanskeligt tænkes indledt over for sidstnævnte. Kommissionen må således have mere udførlige oplysninger om ovennævnte punkter, inden den kan tage endelig stilling i sagen.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1866/90 af Juan Garaikoetxea Urriza (ARC) til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(20. juli 1990)

(91/C 90/40)

Om: Artikel 10 i EFRU-forordningen

Kan Kommissionen give en detaljeret redegørelse for, hvilke studier og pilotprojekter der til dato er finansieret på grundlag af EFRU-forordningens artikel 10?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Bruce Millan

(4. januar 1991)

Følgende liste viser, hvilke pilotprojekter og undersøgelser der hidtil er samfinansieret og finansieret i henhold til artikel 10 i EFRU-forordningen:

1. Undersøgelser

1.1 Strategisk dokument 2000

- »Future Evolution of the Transport Sector«
- »Impact of the Channel Tunnel«
- »Expérience canadienne modelisation«
- Faisabilité d'un outil de simulation du développement régional en Europe«
- »Prospectif d'utilisation de l'espace communautaire«
- »Etude prospective-régions atlantiques«

1.2 Grænseoverskridende undersøgelser

- Portugal/Spanien
- Det Forenede Kongerige/Irland
- Det Forenede Kongerige/Frankrig
- Danmark/Tyskland
- Tyskland/Frankrig
- Frankrig/Italien
- Frankrig/Belgien
- Belgien/Nederlandene
- Sar-Lor-Lux (genansættelse)

1.3 Bynet

- Bydannelse og byers funktion i Det Europæiske Fællesskab.

2. Pilotprojekter

2.1 Grænseoverskridende pilotprojekter

- D—NL: Euregio, Ems-Dollart, Rhein-Mass-Nord
- D—NL—B: Euregio Maas Rhein
- D—NL: Rhein-Waal

- B—NL: BNL Middelgebied
- E—F: den fransk-spanske grænse
- F—D: Alsace-Karlsruhe-Südpfalz
- GR: (undersøgelse af de ydre grænser)
- D—F—L: Sar-Lor-Lux
- D—DK: Jylland-Flensburg
- B—F: Nord-PdC-Wal
- B—L—F: PED
- Grænseoverskridende »observatorium«

2.2 *Bypilotprojekter*

- London
- Marseille
- Berlin
- Rotterdam

2.3 *Tværrregionalt samarbejde — pilotprojekter*

- udveksling af erfaringer gennem tværrregionale organisationer:
 - De Europæiske Kommuner og Regioners Råd (CCRE)
 - De Europæiske Regioners Forsamling (ARE)
 - Den Internationale Kommuneforening (IULA).

forslag til et andet, ikke udnytter muligheden for i forbindelse med disse tre forslag at harmonisere kvalifikationskravene til medhjælpere?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Ray Mac Sharry
(13. december 1990)

Kommissionen er vel vidende om de varierende uddannelsesniveauer i de forskellige medlemsstater for medhjælpere, der bistår embedsdyrlægen.

Kommissionen forelagde den 1. februar 1990 et forslag ⁽¹⁾ om sundhedsbestemmelser for produktion og afsætning af fersk kød og den 5. februar 1990 et tilsvarende forslag ⁽²⁾ vedrørende fjerkrækød.

Begge forslag indeholder i bilag II bestemmelser om medhjælperes teoretiske viden og faglige kvalifikationer, som skal bekræftes ved en officiel prøve. Som det ærede medlem foreslår, sker der en harmonisering af medlemsstaternes hjælpepersonales kvalifikationer netop med mulighed for at kombinere de to uddannelsesfelter (fersk kød og fjerkrækød).

Hvad angår vildtkød og kaninkød forventes der bestemmelser af samme art.

⁽¹⁾ Dok. KOM(89) 673 endelig udg.

⁽²⁾ Dok. KOM(89) 668 endelig udg.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1881/90
af Solange Fernex (V)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(2. august 1990)
(91/C 90/41)

Om: Embedsdyrlægemedhjælpere på slagterier

Tre forslag til forordning om sundhedsmæssige bestemmelser for produktion og afsætning af vildtkød og kaninkød, fersk kød og fersk fjerkrækød indeholder bestemmelser om, at embedsdyrlæger på slagterierne kan bistås af personale, der er specielt oplært hertil (medhjælpere).

Kan Kommissionen i betragtning af de meget store forskelle, der i dag kan konstateres, hvad angår uddannelsesniveaut — som er højest i Frankrig (Technicien Service Vétérinaire) og lavest i Forbundsrepublikken Tyskland (Fleischkontrolleur), medens der ikke kræves nogen form for uddannelse for slagteriarbejdere i Belgien og Italien — oplyse, hvorfor kravene til medhjælpernes grunduddannelse er fastsat på laveste niveau?

Kan Kommissionen endvidere oplyse, hvorfor den, eftersom kvalifikationskravene til medhjælpere varierer, fra et

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1903/90
af sir James Scott-Hopkins (ED)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(2. august 1990)
(91/C 90/42)

Om: Kørselsgodtgørelse for Kommissionens ansatte

Hvilken godtgørelse betaler Kommissionen sine ansatte for kørsel i forbindelse med tjenesten, for så vidt angår: a) motorkøretøjer på over 2 000 cm³, b) motorkøretøjer på under 2 000 cm³ og c) cykler?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Antonio Cardoso e Cunha
(2. oktober 1990)

Artikel 15 i bilag VII til vedtægten indeholder følgende bestemmelse:

»Ved ansættelsesmyndighedens afgørelse kan de tjenestemænd i lønklasserne A 1 og A 2, der ikke dispo-

nerer over en tjenestevogn, modtage en godtgørelse, der ikke kan overstige 36 000 bfr. pr. år til dækning af kørselsudgifter inden for den by, hvor de gør tjeneste.

Denne godtgørelsen kan også på grundlag af en af ansættelsesmyndigheden truffet afgørelse, der er motiveret, tildeles den tjenestemand, der af tjenstlige grunde til stadighed foretager tjenstlig kørsel på grundlag af en særlig bemyndigelse i sit private automobil.«

Der skelnes ikke mellem de forskellige former for biler eller andre køretøjer.

Artikel 11 til 13 i bilag VII til vedtægten indeholder bestemmelser om udgifter i forbindelse med tjensterejse. En tjenestemand på tjensterejse har ret til godtgørelsen af befordringsudgifter, normalt prisen for jernbanebillet for den korteste strækning. Under visse omstændigheder kan det tillades en tjenestemand at benytte sit private automobil. I så fald beregnes godtgørelsen også på grundlag af prisen for en jernbanebillet. Der tages heller ikke her hensyn til, hvilken form for køretøj der er tale om.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1906/90
af Marie-Christine Aulas og Brigitte Ernst de la Graete,
Eugenio Melandri, Marco Taradash
og Wilfried Telkämper (V)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(2. august 1990)
(91/C 90/43)

Om: Finansiell støtte til Papua Ny Guinea

I maj måned 1990 umiddelbart efter undertegnelsen af den unilaterale uafhængighedserklæring i Bougainville tildelte Fællesskabet sammen med flere industrialiserede lande, IMF og en række internationale banker 929 mio. australske dollars til Papua Ny Guinea.

Hvad beløber Fællesskabets støtte sig nøjagtig til, og hvad er det nøjagtige formål med denne støtte?

Skal en del af denne støtte anvendes til fordel for flygtninge fra det område, der er besat af Indonesien? Hvor stort et beløb og hvilke projekter drejer det sig i givet fald om?

Hvor stort et beløb er der i forbindelse med de to seneste Lomé-konventioner afsat til fordel for flygtningene? Hvilke projekter har modtaget støtte? Hvor mange flygtninge har deltaget i gennemførelsen af disse projekter?

Hvor stor en procentdel af det samlede antal flygtninge udgør de?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marín
(23. november 1990)

I 1988 anmodede Papua Ny Guinea Verdensbanken om at arrangere årlige møder i den rådgivende gruppe for at sætte donorsamfundet i stand til regelmæssigt at ajourføre hjælpeprogrammerne. På disse møder giver donorerne tilsagn for indeværende og kommende år, for at modtagerlandene kan få en vis forestilling om, hvor megen finansiell bistand de reelt kan vente at modtage.

På mødet i den rådgivende gruppe den 17. og 18. maj 1990 i Singapore, hvori EF-Kommissionen også deltog, angav de enkelte deltagere, hvor megen støtte Papua Ny Guinea kunne forvente fra dem i 1990 (i alt 710 mio. US \$).

Det er værd at bemærke, at disse tilsagn ikke på nogen måde stod i forbindelse med den unilaterale uafhængighedserklæring i Bougainville, hvorom der blev givet meddelelse under mødet.

På dette møde i den rådgivende gruppe fik Kommissionens bidrag form af en plan omfattende PNG-Kommissionen om tildeling af udestående saldi fra de indikative programmer under Lomé I, II og III (8,8 mio. ecu i alt) og anvendelse af 18 mio. ecu fra Papua Ny Guineas Lomé III Sysmin tildeling. Der forventes følgende aktioner: 1) bidrag (3 mio. ecu) til et af Verdensbanken koordineret program til mildning af de sociale virkninger af strukturtilpasning; 2) et sektorbestemt importprogram (5,5 mio. ecu) for at lette PNG's betalingsbalancevanskeligheder i 1990 samt 18 mio. ecu til vejvedligeholdelse og -istandsættelse.

Hjælpearbejdet til fordel for flygtninge i Papua Ny Guinea begyndte i 1987 (dvs. under Lomé III), da grænseoverløberne blev anerkendt som flygtninge og begyndte at flytte fra deres midlertidige lejre langs med den indonesiske grænse til et mere fast interneringssted i East Awin.

I henhold til artikel 204 i Lomé III har Kommissionen ydet et beløb på 730 000 ecu sin hjælp til udviklingsbehovet hos flygtninge fra Irian Jaya i Papua Ny Guinea. Dette projekt, som samfinansieres med UNHCR og Papua Ny Guineas regering, skal lette flygtningenes bosættelse og integration gennem vejbygning, opførelse ca. 3 400 flygtninge i East Wain, svarende til 750 familieoverhoveder. Mange voksne flygtninge er beskæftiget med uddannelses- og sundhedsprogrammer, savmølleri, byggeri, snedkeri o. lign. I EF's eget projekt er antallet af flygtninge, der er beskæftiget med anvendelse af transportudstyr, opførelse af skolebygninger og anlæg af de to tilkørselsveje i gennemsnit på ca. 30.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1935/90
af Gerardo Fernández-Albor (PPE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(1. september 1990)
 (91/C 90/44)

Om: Styrkelse af fællesskabspolitikken inden for akvakultursektoren

Den alvorlige situation, som er opstået med hensyn til bevarelsen af havets produkter, nødvendiggør overvejelser med henblik på at finde løsninger, der skaber balance mellem de nødvendige aktioner for bevarelsen af de nævnte fiskeressourcer og efterspørgslen på markedet efter havets produkter.

En sådan balance kræver en styrkelse af udviklingen af akvakultursektoren som en alternativ måde at tilfredsstille den omtalte efterspørgsel efter fiskerivarer på.

Mener Kommissionen, at det sammen med de drastiske foranstaltninger, som den agter at træffe — i lyset af den kritiske situation, som er opstået for fiskeressourcernes vedkommende — ville være hensigtsmæssigt at omdefinere fællesskabspolitikken inden for akvakultursektoren med henblik på i langt højere grad at styrke udviklingen inden for denne sektor i medlemsstaterne og dermed give markedet inden for Fællesskabet en virkelig alternativ mulighed for at tilfredsstille efterspørgslen efter fiskerivarer i Fællesskabet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marín
 (23. oktober 1990)

Hovedsigtet med EF's støtte til udviklingen af akvakultur er at forbedre forsyningsituationen på EF's marked for fiskeriprodukter, som er præget af en alvorlig og konstant ubalance, hvilket det ærede medlem ganske rigtigt understreger.

Udviklingen af akvakulturen skal gradvis bidrage til en stabilisering og helst også en mindskelse af underskuddet på handelsbalancen for fiskeriprodukter, i det omfang produktionsfaktorerne inden for akvakultur og de miljømæssige krav tillader dette.

Det er værd at understrege den betydelige finansielle indsats til fordel for udviklingen af denne sektor, som er gjort takket være forordning (EØF) nr. 4028/86⁽¹⁾.

Denne finansielle støtte har haft meget positive resultater, bl.a. for ørred- og lakseproduktionen og for oprettelsen af anlæg til opdræt af middelhavsfisketyper (havaborrer og blankesten).

I 1989 tegnede akvakulturen sig for en omsætning på 1,2 mia. ecu for alle EF-landene under ét.

Dette tal udgør 17 % af omsætningen inden for de samme landes havfiskeri (7 mia. ecu i 1989), og procentsatsen stiger fortsat.

Disse resultater understreger berettigelsen af EF's nuværende akvakulturpolitik, og udviklingen og væksten kan betragtes som hurtig for så vidt angår de teknisk og økonomisk set bedst udrustede dambrug.

Som led i strukturforordningen overvejer Kommissionen en reform af grundforordning (EØF) nr. 4028/86 for bedre at kunne tilpasse bestræbelserne på at udvikle akvakulturen til de reelle behov inden for sektoren og derved sikre en bedre dækning af efterspørgslen efter fiskeriprodukter.

⁽¹⁾ EFT nr. L 376 af 31. 12. 1986.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1936/90
af Gerardo Fernández-Albor (PPE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
 (1. september 1990)
 (91/C 90/45)

Om: Standardkontrakt inden for Fællesskabet for studerendes praktikophold

Det bliver stadig mere og mere almindeligt, at studerende ved afslutningen af deres studier — i særdeleshed inden for sprogstudierne — rejser til et andet land i Fællesskabet for at påtage sig lønnet arbejde, således at de gennem den praktiske anvendelse af sproget kan forbedre deres sproglige færdigheder.

Grundlaget for arbejdsforholdet mellem de studerende og virksomhederne i de lande, hvor de studerende søger hen for at praktisere deres sproglige færdigheder, plejer at være en arbejdskontrakt af midlertidig karakter, normalt af seks måneders varighed, hvori alle kontraktmæssige aspekter af et sådant midlertidigt arbejdsforhold er beskrevet.

Med henblik på at fremme mulighederne for sådanne lønnede praktikophold bedes Kommissionen besvare følgende spørgsmål: Anser den det for hensigtsmæssigt at foreslå medlemsstaterne en standardkontrakt for studerendes midlertidige praktikophold i en anden medlemsstat for derigennem at harmonisere bestemmelserne for en sådan midlertidig arbejdsydelse og de forskellige former for garantier, der skal gives i forbindelse med en sådan?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou
 (4. januar 1991)

Kommissionen har ingen planer om at foreslå medlemsstaterne en standardkontrakt for arbejde af begrænset varighed beregnet for studerende, der tager fra en med-

lemsstat til en anden for at udøve erhvervmæssig virksomhed dér.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1944/90

af Marie-Claude Vayssade (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(1. september 1990)

(91/C 90/46)

Om: Erhvervet som psykoanalytiker i forbindelse med 1992

Er det korrekt, at kommissionen med henblik på 1992 er ved at udarbejde et eller flere udkast til bestemmelser vedrørende hvervet som psykoanalytiker?

Hvilke planer har den i bekræftende fald på dette område?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann

(23. oktober 1990)

Kommissionen har ikke til hensigt at fremsætte et forslag til et særdirektiv om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for psykoanalytikere.

Da det er almindelig anerkendt, at der skal skelnes mellem, om psykoanalyse praktiseres af læger eller — såfremt det lægemonopol, der evt. findes i henhold til en medlemsstats nationale lovgivning, tillader det — af fagligt uddannede uden lægeuddannelse, er det følgende fællesskabsretlige bestemmelser, der finder eller skal finde anvendelse.

Når det drejer sig om læger, anvendes direktiv 75/362/EØF og 75/363/EØF ⁽¹⁾ om læger (senest ændret ved direktiv 89/594/EØF) ⁽²⁾, hvori der fastsættes bestemmelser om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser og samordning af uddannelserne til læge og visse lægespecialer (herunder psykiatere og neuropsykologer).

Når det derimod drejer sig om psykoanalytikere, finder direktiv 89/48/EØF ⁽³⁾ om indførelse af en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetencegivende videregående uddannelser af mindst tre års varighed, der blev vedtaget af Rådet den 21. december 1988, anvendelse fra den 4. januar 1991, forudsat at der findes lovgivning om udøvelse af erhvervet i værtslandet.

Dette direktiv, hvorved Kommissionen, fordi det har generel karakter, indfører en ny metode i forbindelse med gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, undlader med vilje at samordne de erhvervskompetencegivende uddannelser og udøvelsen af de pågældende erhverv. I henhold til dette direktiv har den pågældende medlemsstat fortsat enekompetence til at oprette eller lovregulere eller ikke at lovregulere et givet erhverv samt til at fastlægge indholdet og tilrettelæggelsen af det dertil svarende uddannelsesforløb. Spørgsmålet om, hvorvidt erhvervet som psykoanaly-

tiker skal oprettes på en given medlemsstats område, reguleres således alene i denne medlemsstats ret.

⁽¹⁾ EFT nr. L 167 af 30. 6. 1975.

⁽²⁾ EFT nr. L 341 af 23. 11. 1989.

⁽³⁾ EFT nr. L 19 af 24. 1. 1989.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1955/90

af Willem van Velzen (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(1. september 1990)

(91/C 90/47)

Om: Kommissionens vægring ved at betale arbejdsløshedsdagpenge til en tjenestemand

1. Er det Kommissionen bekendt, at en tjenestemand, der midlertidigt arbejdede for Europa-Parlamentet, blev nægtet registrering i kommunen Bruxelles, og først opnåede denne registrering efter indgriben fra det belgiske Justitsministerium og en advokat?

2. Hvorledes begrunder Kommissionen sig vægring ved at udbetale arbejdsløshedsdagpenge for disse tre måneder, eftersom a) den pågældende tjenestemand på grund af kommunen Bruxelles' vægring umuligt kunne opfylde betingelserne i vedtægten for tjenestemænd i EF, b) Kommissionen var vidende om disse problemer og c) tjenestemanden kunne bevise, at han i denne periode ikke rådede over anden indkomst og aktivt søgte arbejde?

3. Finder Kommissionen, at dens tjenestemandes råd til den pågældende tjenestemand om at »vende tilbage til det sted, han kom fra« er i overensstemmelse med EF-Traktaternes ånd og bogstav?

4. Hvor mange lignende tilfælde er Kommissionen bekendt, og hvad påtænker den at foretage sig i denne forbindelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Antonio Cardoso e Cunha

(12. december 1990)

Kommissionen beklager dybt de problemer, som den pågældende person har haft med at få en belgisk opholdstilladelse, som er en forudsætning for, at man kan blive registreret som arbejdsløs i den belgiske arbejdsformidling og modtage arbejdsløshedsunderstøttelse i henhold til artikel 28b i Ansættelsesvilkårene for De Øvrige Ansatte i Fællesskaberne. Så vidt Kommissionens tjenestegrene er orienteret, er der her tale om det eneste tilfælde, hvor der har været problemer af denne art siden artikel 28b trådte i kraft i 1988.

Det skal understreges, at tildelingen af arbejdsløshedsunderstøttelse i henhold til den ovenfor nævnte artikel 28b er afhængig af, at den tidligere midlertidigt ansatte er

behørigt registreret som arbejdssøgende i den nationale arbejdsformidling, og at det ved fremlæggelse af en erklæring udarbejdet af arbejdsformidlingen attesteres, at denne forudsætning er opfyldt.

Understøttelsen udbetales med virkning fra den dag, hvor den arbejdssøgende rent faktisk har tilmeldt sig arbejdsformidlingen, og oppebæres i maksimalt 24 måneder at regne fra den dag, hvor den tidligere ansatte udtræder af tjenesten.

For at kunne tilmelde sig arbejdsformidlingen kræves det, at den arbejdssøgende er i besiddelse af en opholdstilladelse i det pågældende land. En sådan opholdstilladelse skal udstedes i overensstemmelse med fællesskabsretten, og især for den periode, der følger efter ansættelsen som midlertidigt ansat, skal den være i overensstemmelse med bestemmelserne i Rådets direktiv 68/360/EØF af 15. oktober 1968 om afskaffelse af restriktioner om rejse og ophold inden for Fællesskabet for medlemsstaternes arbejdstagere og deres familiemedlemmer (¹).

Kommissionens tjenestegrene giver ikke den form for råd til de tidligere midlertidigt ansatte, som det ærede medlem omtaler i sin forespørgsel.

(¹) EFT nr. L 257 af 19. 10. 1968.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1966/90
af Eugenio Melandri og Marie-Christine Aulas (V)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

(1. september 1990)
(91/C 90/48)

Om: Udviklingsprojekt i Vestsamoa

Det fremgår af en meddelelse, IP (90) 525, at Den Europæiske Udviklingsfond yder en støtte på 8,8 mio. ecu til et projekt i Vestsamoa.

1. Hvor stor en del af den samlede investering i dette projekt, der vedrører bygning af et elektrisk kraftværk, er øremærket til faglig uddannelse af den lokale befolkning med henblik på at sikre projektets fremtidige selvforvaltning?
2. I hvilket omfang er lokale virksomheder tilknyttet projektet, og med hvilken procentsats deltager de i opførelsen af selve kraftværket?
3. Hvilke europæiske virksomheder er tilknyttet projektet, og hvor meget lokal arbejdskraft anvendes i denne forbindelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marín

(23. november 1990)

1. Skønt de EUF-midler, der er bevilget til et hydroelektrisk kraftværksprojekt i Afullio (40% af de samlede

projektkostninger) koncentrerer om fysiske input (ingeniørarbejder og leverancer), er der afsat et beløb på 154 000 ecu til uddannelse af lokalt (Electric Power Corporation) ansatte. EPC har allerede en erfaren stab af samoanske teknikere, og en styrkelse på institutionelt plan i form af management, erhvervsuddannelse og faglig bistand tilvejebringes af Asissan Development Bank som co-donor og forventes også tilvejebragt gennem tysk bilateral støtte.

Som en del af den EUF-finansierede AE 4 kontrakt (se nedenfor) vil der være to praktikantpladser i Europa og adskillige på stedet.

2. Vest Samoas regering yder et beløb svarende til 3 mio. ecu (13,5% af de samlede projektkostninger) til arbejder, der skal udføres af det statsejede Electric Power Cooperation (en del af højspændingsmasterne, oprensning af reservoir og tilkørselsveje). Lokale rådgivende ingeniører deltog også i den indledende forundersøgelse (design) og hjælper med at yde arbejdspladstilsyn.

3. Hovedparten af EUF-midlerne går til leverancer (4,7 mio. ecu), og der er indgået følgende kontrakter:

- AM 2 Rør og hydrauliske konstruktioner: PPI (Nederlandene)
- AE 4 Generatorer og elektrisk udstyr: Coelco (Italien)
- AE 5 Overføringsledningsmateriel: Resultat af udbud endnu ukendt — samling af udstyr udføres af EPC-personale.

EUF's bidrag til en del af projektets ingeniørarbejde beløber sig til 2,8 mio. ecu. Denne kontrakt er indgået med det tyske firma Riepl. Selv om en kvantificering er vanskelig, vil dette firma ansætte svejsere og andet personale fra det lokale arbejdsmarked.

Rådgivning fra europæisk side vil blive ydet af det tyske firma Fichtner og arbejdspladstilsyn af det tyske firma Lahmeyer.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1972/90
af Christine Oddy (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

(1. september 1990)
(91/C 90/49)

Om: EF's handel med Indien, Punjab og Kashmir

Kan Kommissionen i tal oplyse, hvor stor handelen er mellem:

1. EF og Indien?
2. EF og Kashmir?
3. EF og Punjab?

Hvor mange indbyggere fra Kashmir og Punjab lever der i hver EF-medlemsstat?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Abel Matutes**

(22. november 1990)

Kommissionen vil sende tabeller med tallene for udenrigshandelen mellem Indien og EØF direkte til det ærede medlem og Europa-Parlamentets generalsekretariat.

Der foreligger ikke nogen fællesskabsoplysninger om spørgsmålets andre punkter, eftersom Punjab, Jammu eller Kashmir ikke angives særskilt hverken i udenrigshandelsstatistikkerne eller indvandringsstatistikkerne.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1991/90

af Raymonde Dury (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(1. september 1990)

(91/C 90/50)

Om: Domstolen: sag 96/80

Kommissionen bedes oplyse, hvad Det Forenede Kongerige har foretaget i anledning af Domstolens dom af 31. marts 1981 i sagen J P Jenkins mod Kingsgate (sag 96/80)?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou**

(8. januar 1991)

Den 31. marts 1981 afgav Domstolen efter anmodning fra Employment Appeal Tribunal en præjudiciel afgørelse i sagen Jenkins mod Kingsgate.

I denne afgørelse understreges det, at en forskel mellem lønnen til fuldtidsbeskæftigede og til deltidsbeskæftigede arbejdstagere kun udgør en efter Traktatens artikel 119 forbudt forskelsbehandling, såfremt den i virkeligheden alene er et indirekte middel til at nedsætte deltidsbeskæftigede arbejdstageres lønniveau, på grund af den omstændighed, at denne gruppe af arbejdstagere udeluk-

kende eller overvejende består af kvinder. Domstolen har således slået fast, at kønsdiskrimination i strid med Traktatens artikel 119 kan være indirekte.

På grundlag af Domstolens afgørelse har Employment Appeal Tribunal statueret, at Sex Discrimination Act 1975 bør udlægges på en sådan måde, at den også omfatter indirekte forskelsbehandling og ligeledes gælder spørgsmålet om ligeløn.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2002/90

af Gijs de Vries (LDR)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(1. september 1990)

(91/C 90/51)

Om: Udvalg om komitéer under Rådet og Kommissionen

I 1980 offentliggjorde Kommissionen en fortegnelse over udvalg og komitéer under Rådet og Kommissionen (EF-Bulletinen, supplement 3/80) med den hensigt senere at ajourføre den.

Vil Kommissionen udsende en ajourført udgave af denne fortegnelse og heri angive, hvilke udvalg og komitéer der er nedsat i henhold til Rådets afgørelse af 13. juli 1987?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Jacques Delors**

(4. januar 1991)

Kommissionen påtænker at ajourføre og offentliggøre den fortegnelse, som det ærede Parlamentsmedlem henviser til.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2003/90

af Gijs de Vries (LDR)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(1. september 1990)

(91/C 90/52)

Om: Artikel 169-procedurer i mediesektoren

Den 26. maj 1989 svarede Kommissionen på min skriftlige forespørgsel nr. 850/88 (*) og meddelte, at den havde fremsat en begrundet udtalelse om to forhold vedrørende den nederlandske lovgivning på medieområdet.

Det første drejer sig om nederlandske radio- og fjernsynsselskabers pligt til ved erhvervelsen af programmer

hvert år at afsætte en ret stor procentdel af de disponible midler til et nederlandsk selskab.

Samtidig meddelte Kommissionen, at den havde indledt en artikel 169-procedure imod den kulturelle kvotaforpligtelse for fjensynsprogrammer fra andre medlemsstater.

1. På hvilket stadium befinder de nævnte procedurer sig?
2. Er Kommissionen part i andre procedurer på grundlag af EØF-Traktaten vedrørende andre aspekter af den nederlandske mediepolitik? På hvilket stadium befinder disse sager sig i bekræftende fald?

(¹) EFT nr. C 270 af 23. 10. 1989, s. 3.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann**

(18. oktober 1990)

1. Hvad angår de forpligtelser, der er pålagt nederlandske radio- og fjensynsforetagender med hensyn til anvendelsen af de midler, der tildeles dem, og med hensyn til de begrænsninger, der er fastsat for udsendelse af udenlandske programmer, som indeholder reklamer specielt rettet til den nederlandske offentlighed, kan Kommissionen oplyse, at den har indbragt sagen for EF-Domtolen.

Hvad angår forpligtelsen til at overholde bestemte kulturelle kvoter, er overtrædelsesproceduren nået frem til det stadium, hvor der fremsendes en åbningskrivelse.

2. Der er ikke iværksat andre procedurer i henhold til EØF-Traktatens artikel 169 over for den nederlandske medielov.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2022/90

af Raymonde Dury

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(1. september 1990)

(91/C 90/53)

Om: Opkrævning af bøder pålagt af Kommissionen

Kommissionen synes fuldt ud at benytte den mulighed, som Traktaterne giver den for at opkræve bøder fra virksomheder, der overtræder fællesskabsreglerne. Jeg vil gerne have nærmere enkeltheder om de bøder, som er pålagt siden 1. september 1989, samt det samlede faktisk opkrævede beløb.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af sir Leon Brittan**

(16. november 1990)

Siden den 1. september 1989 har Kommissionen to gange pålagt virksomheder bøder for overtrædelse af konkurrencereglerne.

Der er først tale om beslutning af 13. december 1989 BAYO-N-OX (¹), hvor selskabet Bayer blev pålagt en bøde på 500 000 ecu for overtrædelse af Rom-Traktatens artikel 85. Bødens inddrivelse er midlertidigt udsat, idet det pågældende selskab har indklaget beslutningen for De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans og er gået med til at stille bankgaranti.

Den anden sag vedrører beslutning af 18. juli 1990 (²) om en procedure i henhold til EKSF-Traktatens artikel 65 vedrørende en aftale og samordnet praksis mellem europæiske producenter af koldvalset flade produkter af rustfrit stål. Ved denne beslutning blev seks virksomheder pålagt bøder på tilsammen 425 000 ecu.

(¹) EFT nr. L 21 af 26. 1. 1990.

(²) EFT nr. L 220 af 15. 9. 1990.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2023/90

af Raymonde Dury (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(1. september 1990)

(91/C 90/54)

Om: Beskyttelse af hypotekslåntageren

Den frie udveksling af tjenesteydelser på finansielle område berører området hypotekslån. Dette rejser spørgsmålet om beskyttelse af brugeren af denne type kredit. Jeg vil gerne vide, hvad Kommissionen påtænker for at sikre låntageren tilstrækkelig information (navnlig med hensyn til lidet synlige men reelle risici på grund af valutakurssvingninger) og for at give denne låntager et minimum af beskyttelse?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af sir Leon Brittan**

(29. november 1990)

Der findes ikke for øjeblikket særlige fællesskabsbestemmelser, der beskytter personer, der optager realkreditlån. Et forslag til direktiv fra 1985 (¹), der blev ændret i 1988 (²) efter Europa-Parlamentets udtalelse, og som omfattede foranstaltninger på dette område, er hidtil ikke blevet vedtaget af Rådet. Derfor er Kommissionen i øje-

blikket i færd med at undersøge de problemer, der opstår for forbrugerne ved åbningen af realkreditlånemarkedet, selv om denne åbning kun lige er påbegyndt.

Hvad angår specielt valutarisikoen, skal det fremhæves, at liberaliseringen af kapitalbevægelserne, som nu giver enhver borger i Fællesskabet mulighed for at optage lån i en hvilken som helst EF-valuta, inklusive ecuen, indebærer en betydelig fordel for forbrugerne. Kommissionen vil dog følge udviklingen på realkreditområdet inden for det fælles marked med opmærksomhed, og hvis der opstår problemer, vil den være parat til at overveje de nødvendige løsninger.

(¹) Dok. KOM(84) 730 (EFT nr. C 48 af 14. 2. 1985).

(²) Dok. KOM(87) 255 (EFT nr. C 161 af 19. 6. 1987).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2026/90
af Christine Crawley (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(5. september 1990)
(91/C 90/55)

Om: Kønsmæssig deltagelse i ERASMUS

Jeg vil gerne takke Kommissionen for dens svar på min skriftlige forespørgsel nr. 721/90 (Kønsmæssig deltagelse i ERASMUS) (¹), hvor den henviser til sit tidligere svar på en forespørgsel af Winifred Ewing. Jeg vil dog gerne gøre opmærksom på, at svaret på Winifred Ewings forespørgsel ikke dækker min egen forespørgsel. Vil Kommissionen på denne baggrund oplyse, inden for hvilke emneområder under ERASMUS-programmet kvinderne er i mindretal, og hvorledes den påtænker at fremme en ligelig køns­mæssig fordeling inden for disse områder? Jeg bemærker i Kommissionens svar på Winifred Ewings forespørgsel, at der for indeværende overhovedet ikke findes nogen statistiske oplysninger om kvindernes deltagelse i lærermobilitetsprogrammerne. Kan Kommissionen oplyse, om den råder over sådanne oplysninger nu? Kan den i bekræftende fald videregive disse oplysninger, eller i benægtende fald, meddele, hvornår disse oplysninger vil foreligge?

(¹) EFT nr. C 259 af 15. 10. 1990, s. 37.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou
(29. november 1990)

Detaljerede statistiske oplysninger om den faktiske studentermobilitet via ERASMUS foreligger først, når rapportererne om alle studentermobilitetsstipendier er ind-

kommet og blevet analyseret. Tallene for 1988/89 fordelt på køn og fagområde foreligger endnu ikke. En foreløbig analyse på grundlag af en stikprøveundersøgelse tyder imidlertid på, at kvinderne samlet udgør 54% af deltagerne. Der foreligger kun tal for de enkelte fagområder for 1987/88 (¹). Hvis disse tal sammenholdes med tallene for den samlede studenterpopulation under højere uddannelse i Fællesskabet, udgjorde kvinderne altså 54% af samtlige ERASMUS-studerende mod 46% af studenterpopulationen i alle tolv EF-lande. De kvindelige studerende var kraftigt underrepræsenteret (under 40%) i ERASMUS og i studenterpopulationen i de højere uddannelser som helhed på fagområder som agronomi, arkitektur, ingeniørvidenskab, matematik og naturvidenskab. Følgende tabeller viser imidlertid, at andelen af kvinder i ERASMUS i næsten alle tilfælde er betydeligt højere end i studenterpopulationen som helhed.

Kvindelige studerende

(%)

Studiefag	ERASMUS-stipendiater	Studenterpopulationen i de højere uddannelser i EF
Agronomi	29	foreligger ikke
Arkitektur	50	34
Ingeniørvidenskab	22	10
Matematik	45	32
Naturvidenskab	34	35

Der foreligger endnu ingen statistiske oplysninger om kvindernes deltagelse i lærermobilitetsprogrammerne, men disse oplysninger vil i fremtiden blive søgt fremskaffet gennem ændrede rapporteringsprocedurer eller ved hjælp af stikprøveundersøgelser, der foretages som led i det almindelige evalueringsprogram.

(¹) Kilde: Eurostat-publikation om piger og drenge på sekundærtrinnet og i højere uddannelse, januar 1990.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2044/90
af Michèle Alliot-Marie (RDE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(5. september 1990)
(91/C 90/56)

Om: Kompensation for ulemper i forbindelse med fåreopdræt i bjergområder

EF's bestemmelser om fåreopdræt og markedsordningen for får stiller bjergområder, navnlig de områder, hvor opdræt udgør et særligt træk, dårligt i forhold til de store produktionsområder Storbritannien og navnlig Middelhavslandene.

I disse dårligt stillede områder såsom Baskerlandet og Bearn udgør vanskelige forhold og ulemper en tung byrde for fåreopdrætterne, hvis problemer og yderst beskedne indtægt er årsag til, at landbefolkningen flytter ind til byerne og på lang sigt den truede ørkendannelse og omvæltning af den grundlæggende balance.

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at råde bod på disse ulige betingelser for fåreopdræt og for at afstemme sin interventions- og støttopolitik efter særlige miljøforhold?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Ray Mac Sharry**
(29. oktober 1990)

Ifølge den fælles markedsordning for fårekød betales der en præmie pr. støtteberettiget moderfår på basis af forskellen mellem den fastsatte basispris og gennemsnitsmarkedsprisen i hvert af EF-områderne. Den gradvise sammensmeltning af områderne under den fælles markedsordning, som skal fuldendes senest ved udgangen af 1992, vil betyde, at denne præmie, som udelukkende differentieres mellem besætninger til henholdsvis kødproduktion eller mælkeproduktion, vil blive fælles for alle producenter i hele Fællesskabet.

For så vidt angår de ugunstigt stillede områder er der truffet foranstaltninger på både markedsordnings- og strukturplan i erkendelse af deres særlige forhold. Antallet af moderfår, for hvilke der kan ydes fuld præmie, er pr. producent sat til 1 000 får i ugunstigt stillede områder mod 500 i andre områder. Desuden har Rådet vedtaget, at der fra 1991 og fremefter hvert år vil blive ydet en særlig præmie på 4 ecu pr. moderfår i ugunstigt stillede områder, hvorved byrden af stabilisatorordningen lettes for de producenter, der ikke har noget alternativ til fårekødsproduktion. I forbindelse med strukturpolitikken yder Fællesskabet også godtgørelser med hensyn til permanente, naturbetingede handicaps til producenter i bjergområder og ugunstigt stillede områder. Kommissionen har således godkendt, at det i den gennemførelsesordning, de franske myndigheder har forelagt, kun er for får, at der foretages en omvurdering af betalingerne for overvintring — forhøjelsen af betalingen ligger på 8—15 % alt efter området i forhold til foregående overvintring.

Foruden disse foranstaltninger yder Fællesskabet bistand fra strukturfondene til diversificering af økonomiske aktiviteter i ugunstigt stillede landdistrikter.

Såvel Baskerlandet som Béarn (til dels) er tilskudsberettiget under strukturfondenes mål nr. 5b).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2053/90
af Ernest Glinne (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(5. september 1990)
(91/C 90/57)

Om: Bistand fra EF til Guatemala

Hvilke bistandsprojekter til Guatemala støtter EF, især inden for flygtningesektoren?

Hvorledes har disse hidtil været evalueret?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Abel Matutes
(14. november 1990)

Siden der i 1986 blev indsat en demokratisk valgt regering i Guatemala, har Fællesskabet ydet en betydelig bistandsindsats over for dette land: alene EF's bilaterale bistand (hvortil kommer Guatemalas deltagelse i regionale projekter) er siden da nået op på 50 mio. ecu, hovedsageligt i form af støtteprojekter til fordel for de mindre landbrug (tre projekter om integreret udvikling i Boca Costa og departementet Solola med et samlet tilskud på 26 mio. ecu), fødevarerhjælp (13 mio. ecu) og hjælp til flygtninge og forflyttede (7 mio. ecu).

I betragtning af de vanskelige betingelser for landet, især siden 1989, må gennemførelsen af de forskellige projekter, hvoraf de fleste stadig er i gang, generelt anses for tilfredsstillende. Hvad specielt angår fællesskabsbistanden til flygtninge og forflyttede, har Fællesskabet styrket sin indsats betydeligt i Mellemamerika som helhed og i Guatemala i særdeleshed, i overensstemmelse med den forpligtelse, man påtog sig på ministermøderne EØF-Mellemamerika (»San José«), samt Cirefca, og med henblik på at bidrage til virkeliggørelsen af fredsforpligtelserne på grundlag af Esquipulas-konferencen i august 1987.

Siden 1987 er der således for Guatemala godkendt ni projekter til et samlet beløb af 6,4 mio. ecu i henhold til artikel 936 (jf. vedlagte oversigt).

- to projekter (2,05 mio. ecu) vedrørende frivillig reparation af guatemalanske flygtninge fra Mexico, som organiseres af UNHCR i samarbejde med CEAR ⁽¹⁾
- et projekt om genetablering af flygtninge og forflyttede i Huehuetenango (2,5 mio. ecu), der gennemføres af Ministeriet for Udvikling
- seks projekter til fordel for forflyttede og repatrierede befolkningsgrupper, som gennemføres af europæiske ikke-statslige organisationer og omfatter sundhed, børneundervisning og opdræt af mindre husdyr.

I slutningen af juni 1990 undersøgte Kommissionens finanskontrol ved besøg på stedet UNHCR/CLEAR-projekterne vedrørende repatriering af flygtninge fra Mexico. Dens rapport herom vil snart foreligge.

⁽¹⁾ Comisión especial de atención a los refugiados.

Bistandsprojekter med henblik på selvforsyning for flygtninge og forflyttede (artikel 9360) til fordel for Guatemala

Projekt	Betegnelse	EF-forpligtelse (1 000 ecu)	Organ
87/1/AD	Sundhed og sanering af »El Mezquital«-kvarteret	290	MSF/FR
87/2/AD	Sundhed og undervisning af forældreløse børn i regionen Quiche	300	ERM/FR
87/5/AR	Repatriering og genetablering af guatemalanske flygtninge	800	ACNUR/CEAR
88/7/RR	Udvikling af genbosættelses-områder i det nordlige Huehuetenango	2 550	MINDES
88/8/RR	Bistand til dyreproduktion og uddannelse af opdrættere	180	VSF/FR
88/17/RR	Program for præventiv sundhedsoplysning for repatrierede og forflyttede guatemalanere i Ixcán	300	MdM/FR
88/18/RR	Repatriering og rehabilitering af tilbagevendte guatemalanere	1 250	ACNUR/CEAR
89/7/AD	Bistand til skoleundervisning for forflyttede børn i Ixcán	280	ESF/FR
AC/RR/4/90	Udvikling af opdræt af mindre husdyr og uddannelse af opdrættere i Nenton og Barillas	450	VSF/FR
I alt	Ni projekter	6 400	
PM.: 88/20/AR	Deltagelse i forberedelsen af konferencen om flygtninge i Mellemamerika	600	ACNUR

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2068/90
af Elmar Brok (PPE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(5. september 1990)
(91/C 90/58)

Santés direktion i Tyskland (firma Nattermann i Köln) af 4. juli 1990: De må forstå, at ikke kun driftsøkonomiske og nationaløkonomiske, men også politiske aspekter spiller en vis rolle ved realiseringen af disse planer (lukninger af virksomheder)?

Om: Købet af den amerikanske farmaceutiske koncern Rorer til Rhône Poulenc Santé

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af sir Leon Brittan
(15. november 1990)

Købet af den amerikanske farmaceutiske koncern Rorer til Rhône Poulenc Santé giver anledning til den formodning, at industripolitiske faktorer, som ikke er forenelige med EF-retten, i denne forbindelse har spillet og spiller en rolle. Den påtænkte lukning af Rorer-produktionsanlæggene i Bielefeld og Eschwege, der arbejder med gode resultater og overskud, og den påtænkte flytning af arbejdspladser, først og fremmest til Frankrig giver anledning til denne formodning.

1. Kommissionen råder ikke over oplysninger om en eventuel tildeling af direkte eller indirekte statsstøtte eller garantier i forbindelse med Rhône Poulencs køb af den amerikanske farmaceutiske virksomhed Rorer.

Der forelægger endvidere ikke oplysninger som viser, at de franske myndigheder skulle have handlet i strid med reglerne i EØF-Traktatens artikel 90.

1. I hvor stort omfang deltager den franske stat i finansieringen af købet? Findes der garantitilsagn eller anden form for direkte eller indirekte påvirkning fra den franske stats side?

2. Kommissionen er ikke i stand til at kommentere udtalelsen fra Rhône Poulenc Santé.

2. Hvordan bedømmer Kommissionen følgende skriftlige og mundtlige udtalelse fra firmaet Rhône Poulenc

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2078/90**af Richard Simmonds (ED)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(17. september 1990)**(91/C 90/59)**Om:* Direktiv af 1979 om beskyttelse af vilde fugle

Har Kommissionen nogen planer om at ændre EF-direktivet om beskyttelse af vilde fugle for at sikre, at de i det pågældende direktiv fastsatte mål bliver overholdt af medlemsstaterne?

I øjeblikket er der i mange medlemsstater en alt for iøjnefaldende mangel på respekt for direktivets mål og henstillinger. Vil Kommissionen undersøge, hvilke medlemsstater der overtræder direktivet, og træffe foranstaltninger med henblik på at rette op på situationen?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(22. februar 1991)

Kommissionen skal henvise det ærede medlem til sit svar på mundtlig forespørgsel H-1298/90 af Bryan Cassidy under spørgetiden på mødet i januar 1991 i Europa-Parlamentet (¹).

(¹) Europa-Parlamentets forhandlinger nr. 3-398 (januar 1991).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2084/90**af Pauline Green (S)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(17. september 1990)**(91/C 90/60)**Om:* Syge- og ansvarsforsikring

Kommissionen bedes oplyse, om den agter at harmonisere bestemmelserne om forsikringsordninger f.eks. i forbindelse med gensidige arbejdsferaringsprojekter og i givet fald hvornår?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af sir Leon Brittan**

(4. december 1990)

Kommissionen agter ikke på nuværende tidspunkt at harmonisere de nationale systemer for så vidt angår de tilfælde, der nævnes af det ærede medlem.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2089/90**af Madron Seligman (ED)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(17. september 1990)**(91/C 90/61)**Om:* Tilbagebetaling af græsk kildeskat

En marketingskonsulent fra min valgkreds udførte et stykke arbejde i Grækenland, og hans salær blev straks betalt af hans klient for nogle år siden. De græske skattemyndigheder trak imidlertid kildeskat af beløbet på trods af en gensidig skatteaftale med Det Forenede Kongerige.

De græske myndigheder har ikke blot undladt at refundere det skyldige beløb til den pågældende konsulent — og han har fortalt mig, at der er talrige andre liberale erhvervsdrivende i samme situation — men de har også meddelt ham, at en eventuel refusion vil blive beregnet på grundlag af det oprindelige beløb i drakmer, men uden rentetilskrivning og omregnet efter den valutakurs, der er gældende på refusionstidspunktet, hvorved der ikke tages hensyn til den betydelige nedskrivning af drakmen, der er sket i mellemtiden.

Hvis denne sagsfremstilling er korrekt, forekommer de græske skattemyndigheders fremgangsmåde ikke at være i overensstemmelse med, hvad der kan forventes af en anden medlemsstat. Vil Kommissionen være rede til at gribe ind for at sikre redelighed i finansielle anliggender i hele EF?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Christiane Scrivener**

(5. november 1990)

Konventionen mellem regeringen i Det Forenede Kongerige og regeringen i Grækenland om undgåelse af dobbeltbeskatning og forebyggelse af skattesvig med hensyn til indkomstskatter af 25. juni 1953 indeholder betingelserne for, hvornår en britisk statsborger kan fritages for græsk beskatning af udbytte og løn.

På grundlag af de forhold, som det ærede medlem har beskrevet, er Kommissionen ikke i stand til at afgøre, om den pågældende britiske borger opfylder disse betingelser.

Under alle omstændigheder har Kommissionen ingen bemyndigelse til at gribe ind i forbindelse med anvendelsen af bilaterale dobbeltbeskatningsaftaler med undtagelse af tilfælde, hvor EF-retten er overtrådt, hvilket ikke ser ud til at være tilfældet. Enhver resttvist med hensyn til anvendelsen af sådanne aftaler skal afgøres af de kontraherende stater.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2113/90
af Gijs de Vries (LDR)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(17. september 1990)
(91/C 90/62)

Om: Anti-trustaftaler mellem USA og EF-medlemsstater

For at beskytte franske og britiske virksomheder mod at blive omfattet af De Forenede Staters anti-trustlovgivning for udenlandske virksomheder har Frankrig og Det Forenede Kongerige udstedt såkaldte blokeringsbestemmelser. Forbundsrepublikken Tyskland indgik en anti-trustaftale med USA i 1976.

I en tale den 8. februar 1990 slog sir Leon Brittan, næstformand i Kommissionen, til lyd for en anti-trustaftale mellem Det Europæiske Fællesskab og USA. Dette ville åbne mulighed for drøftelser, udveksling af ikke-fortrolige oplysninger og gensidig bistand samt optimere bestræbelserne på at samarbejde om gennemførelse af politisk sammenfaldende interesser og afhjælpe uoverensstemmelser, når dette ikke er tilfældet.

1. Deler Kommissionen den opfattelse, at en sådan aftale ville tjene det dobbelte formål dels at mindske risikoen for væsentlige handelsmæssige og politiske uoverensstemmelser mellem to af verdens vigtigste handelspartnere og dels at mindske den juridiske usikkerhed, der skyldes den EF-interne tilstedeværelse af to sæt blokeringsbestemmelser samt en aftale mellem en medlemsstat og USA?
2. Hvornår agter Kommissionen at forelægge et udkast til aftale med De Forenede Stater om konkurrencepolitik?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af sir Leon Brittan
(14. november 1990)

Kommissionen er gået i gang med det forberedende arbejde, der er nødvendigt med henblik på iværksættelse af sonderende drøftelser, hvor man skal fastlægge det eventuelle indhold af et planlagt samarbejde med De Forenede Staters antitrust-myndigheder. På indeværende tidspunkt er det endnu for tidligt at udtale sig om, hvilke resultater dette arbejde vil udmunde i.

Hvad angår det eventuelle indhold af et sådant samarbejde, søger Kommissionen primært at opnå to mål, nemlig dels at mindske eventuelle kompetence- eller interessekonflikter, dels at indføre en ordening med gensidig bistand og udveksling af oplysninger.

Den aftale, der eventuelt måtte blive resultatet, vil hverken komme til at berøre de af medlemsstaterne vedtagne blokeringsbestemmelser eller de bilaterale samarbejdsaftaler, der er indgået på disse staters initiativ. Kommissionen må under alle omstændigheder — når den skal fastlægge rækkevidden af de forpligtelser, den i givet fald

vil indgå — tage hensyn til, at dens kompetence på anti-trust-området over for EF-virksomheder er begrænset til anvendelsen af Fællesskabets konkurrenceregler.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2115/90
af Florus Wijsenbeek (LDR)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(17. september 1990)
(91/C 90/63)

Om: Kompensation til vesttyske vognmænd

Er det Kommissionen bekendt, at vesttyske vognmænd siden 1. juli 1990 har fået finansiel kompensation for det vejbenyttelsesgebyr, der ikke blev indført?

Er det Kommissionens opfattelse,

1. at udbetalingen af denne kompensation er konkurrencefordrejende
2. at den er i overensstemmelse med EF-Domstolens foreløbige afgørelse om vejbenyttelsesgebyret og
3. at den er i overensstemmelse med EØF-Traktatens artikel 76?

Hvilke forholdsregler påtænker Kommissionen at træffe, såfremt den finder udbetalingen af denne kompensation til vesttyske vognmænd i strid med ovennævnte punkt 1, 2 og 3? (eller hvilke forholdsregler har denne allerede truffet?)

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af sir Leon Brittan
(20. december 1990)

Kommissionen er bekendt med, at den tykse lovs § 2 om lempelse af motorafgifterne ikke er blevet trukket tilbage, således som det var tilfældet med § 1 vedrørende indførelse af vejafgifter.

Kommissionen er af den mening, at medlemsstaterne frit kan ændre afgiftsniveauet for køretøjer, som er registreret inden for deres område. Den beklager ikke desto mindre, at der endnu ikke er indført fælles regler om motorkøretøjsbeskatning, og den er ganske klar over faren for, at de forskellige medlemsstaters afgiftsniveauer vil fjerne sig yderligere fra hinanden.

Kommissionen lægger derfor stor vægt på at få gennemført en skatte- og afgiftsmæssig harmonisering inden for vejtransportsektoren, og den byder i den forbindelse Rådets beslutning om, at der bør gennemføres betydelige forbedringer på dette område inden udløbet af 1990, velkommen.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2119/90
af Christine Crawley (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(17. september 1990)
(91/C 90/64)

Om: Beskyttelse af kvinders og mænds værdighed på arbejdspladsen

Kommissionen bedes oplyse, hvorledes den vil gennemføre henstillingerne i Rådets resolution af 29. maj 1990 om beskyttelse af kvinders og mænds værdighed på arbejdspladsen.

På hvilken måde vil Kommissionen oplyse de i kapitel 3, punkt 1, omtalte persongrupper og institutioner om den kendsgerning, at en manglende overholdelse af dette begreb kan være i modstrid med princippet om ligebehandling inden for rammerne af artikel 3, 4 og 5 i direktiv 76/207/EØF? ⁽¹⁾

Hvilke resultater forventer Kommissionen at opnå ved at udarbejde et adfærdskodeks som omtalt i kapitel III, punkt 2, i resolutionen? Er den ikke af den opfattelse, at der bør fastlægges en eller anden sanktionsform? Er Kommissionen derfor ikke enig i, at et forslag til direktiv ville have været den bedste løsning? I så tilfælde, ville det ikke være hensigtsmæssigt snarest at udarbejde et forslag til direktiv på grundlag af Traktatens artikel 118A?

⁽¹⁾ EFT nr. L 39 af 14. 2. 1986, s. 40.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou
(29. november 1990)

Kommissionen er forpligtet til at imødekomme de opfordringer, der er indeholdt i resolutionen af 29. maj 1990 om beskyttelse af kvinders og mænds værdighed på arbejdspladsen. Den har påbegyndt udarbejdelsen af en adfærdskodeks, der vil blive drøftet med arbejdsmarkedets parter efter konsultationer med medlemsstaterne og de nationale ligestillingsmyndigheder. I overensstemmelse med resolutionen vil denne adfærdskodeks omfatte en vejledning med hensyn til at iværksætte og gennemføre foranstaltninger, som kan skabe et arbejdsklima, hvor kvinder og mænd respekterer hinandens værdighed. Kodeksen vil blive baseret på eksempler på god praksis i medlemsstaterne og vil være færdigudarbejdet inden 1. juli 1991.

Kommissionen vil desuden fortsætte sine bestræbelser på at informere folk om de problemer, der opstår på grund af seksuel chicane på arbejdspladsen, om betydningen af at beskytte kvinders og mænds værdighed på arbejdspladsen og om det forhold, at manglende overholdelse af det princip, der er indeholdt i resolutionen, under visse

omstændigheder kan være i modstrid med det princip om ligebehandling, der er indeholdt i artikel 5 i direktiv 76/207/EØF. Kommissionens ekspertrapport ⁽¹⁾ om dette emne, har siden offentliggørelsen bidraget til i mange medlemsstater at øge bevidstheden om de problemer, der skyldes seksuel chicane på arbejdspladsen. I en vejledning om foranstaltninger fra 1988 gav den praktiske råd til arbejdsgiverne om bl.a. seksuel chicane, og den har bidraget til at finansiere nationale konferencer og udgivelse af brochurer om emnet. Den vil fortsat yde bidrag til sådanne relevante informationsinitiativer, og den agter naturligvis også at udsende adfærdskodeksen næste år under udfoldelsen af betydelig publicity som endnu et middel til at øge bevidstheden.

Efter Kommissionens opfattelse vil udarbejdelsen af en adfærdskodeks tjene en række meget vigtige formål. Den kommer til at indeholde en definition af seksuel chicane, hvori det gøres klart, at uønsket adfærd af seksuel karakter eller anden kønsbestemt adfærd, der krænker kvinders og mænds værdighed på arbejdspladsen, er uacceptabel og under visse omstændigheder kan være i modstrid med det princip om ligebehandling, der er indeholdt i artikel 5 i direktiv 76/207/EØF. Den vil bidrage til at sikre, at problemet tages effektivt op på nationalt plan, og den vil anvise praktiske veje til en effektiv løsning af problemet. Den vil desuden øge bevidstheden hos ofrene om, at de ikke behøver at tolerere uønsket adfærd af seksuel karakter eller anden adfærd, der krænker deres værdighed.

Hvad angår den del af spørgsmålet, der vedrører behovet for et direktiv på dette område, finder Kommissionen, at seksuel chicane og anden adfærd, der krænker kvinders værdighed på arbejdspladsen, under visse omstændigheder allerede kan være i modstrid med det lighedsprincip, der garanteres af ligebehandlingsdirektivet.

⁽¹⁾ Kvinders værdighed på arbejdspladsen: Problemet seksuel chicane i Det Europæiske Fællesskabs medlemsstater, rapport af Michael Rubenstein (KOM V/412/1/87).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2125/90
af Ernest Glinne (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(27. september 1990)
(91/C 90/65)

Om: Tvungen deltagelse i »selvforsvarspatroljer« i Guatemala

I artikel 34 i Guatemalas forfatning af 1985, der stadig er gældende, fastsættes det, at ingen kan tvinges til at blive eller være medlem af en gruppe eller en sammenslutning

oprettet med henblik på selvforsvar eller med et lignende formål. Det kan imidlertid konstateres, at denne forfatningsbestemmelse, eftersom de regulære tropper er undtaget, fortsat krænkede ulovligt, idet man tvinger bønder til at »lade sig indrullere« i »civile forsvarspatroljer«, hvor de uden betaling deltager i såvel dag- som natjeneste. Der ved berøves bønderne en dagløn på 1,50—3 quetzaler (svarende til 0,40 og 0,80 US \$ i juli 1990), der er ingen betaling for natarbejde, og bønderne udsultes yderligere som følge af deres indtægtsnedgang, og — frem for alt — udnyttes de mod deres vilje som et supplement for de regulære styrker. Det er bemærkelsesværdigt, at hæren nu op til præsidentvalget bruger disse patruljer ved demonstrationer selv helt inde i byerne, samtidig med at den demokratiske opposition afholder demonstrationer for kravet om, at indrulleringen i patruljerne skal være helt frivillig i overensstemmelse med forfatningen. Det er symptomatisk, at en fredelig menneskerettighedsdemonstration for ca. to måneder siden i Chichicastenango blev »inddæmmet« af »Patruljesoldater« indkaldt af de væbnede styrker.

Kan Kommissionen oplyse følgende:

1. Er det ikke nødvendigt hurtigt at træffe foranstaltninger med henblik på at opnå en opløsning af de tvungne patruljer i Guatemalas landområder og byer i overensstemmelse med forfatningen?
2. Er det ikke nødvendigt, nu hvor man begynder at anerkende de lokale, sociale årsager til »øst/vest-konflikten«, der startede i 1954, og nu hvor der indledes visse forhandlinger mellem repræsentanterne for det voldelige styre og den anti-voldelige opposition, at træffe foranstaltninger, der kan sikre, at fødevarerhjelpen og de øvrige fællesskabsinterventioner ikke anvendes af Guatemalas reelle magthavere, nemlig de væbnede styrker, dødseskadronerne og sikkerhedspolitiet, der gennemfører tvangsflytninger af befolkningen til »beskyttede landsbyer« forfatningsstridige tvangsindrullinger, og som ikke overholder bl.a. artikel 33, 34, 35, 44, 46, 69 og 102 i Guatemalas forfatning?
3. Kunne der ikke i forbindelse med det kommende vigtige valg i Guatemala tages initiativer i lighed med dem, der bidrog til opløsningen af »komiteerne til forsvar for revolutionen« og til afholdelsen af frie, internationalt overvågede valg i Nicaragua?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Abel Matutes**

(14. november 1990)

I de senere måneder har Fællesskabet og dets medlemsstater samt andre lande og organer gentagne gange fordømt opråbningen af volden i Guatemala.

Det ville uden tvivl være ønskeligt, at man yderligere forstærker det internationale pres mod overtrædelserne af menneskerettighederne i dette land, hvor tvungen indrullering af bønder i selvforsvarspatruljer kun er én af mange illustrationer heraf.

Men det må imidlertid erkendes, at den meget udviklede situation i Guatemala, hvor udsigten til snarlige valg yderligere begrænser regeringens evne til at modsætte sig de ekstremistiske styrkers virksomhed, ikke kan sammenlignes med situationen i Nicaragua.

Fællesskabsbistanden til Guatemala, som fortrinsvis er beregnet på grupper af jordløse landbrugere som led i jordreformprojekter samt på flygtninge og forflyttede, har til formål at hjælpe de nødstedte befolkningsgrupper og ikke at fremme en eller anden form for kontrol med disse fra de civile eller militære myndigheders side.

Denne bistand svarer til veldefinerede behov, og de finansierede projekter iværksættes og følges op efter EF's almindelige regler, som garanterer for foranstaltningernes finansielle og administrative autonomi. Flere af projekterne er i øvrigt gennemført i samarbejde med internationale organisationer som UNHCR, Verdensfødevarerprogrammet eller europæiske eller lokale ikke-statslige organisationer.

I tilfælde af risiko for misbrug ved anvendelsen af fællesskabsmidlerne, træffer Kommissionen straks de nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af en kontrol — som tilfældet var med et af flygtningeprojekterne — og til i givet fald at drage konsekvenserne heraf.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2128/90

af Peter Crampton (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(27. september 1990)

(91/C 90/66)

Om: Erstatning til landbrugsmedhjælpere

Kan Kommissionen oplyse, hvorfor landbrugsmedhjælpere, der har mistet deres job på grund af EF's politik, dvs. på grund af den fælles landbrugspolitik, ikke modtager erstatning på samme måde som arbejdstagere i kulindustrien og jern- og stålindustrien, når de har mistet deres job som følge af EF-nedskæringer i produktionen? Med »landbrugsmedhjælper« menes der en arbejdstager, som mod betaling arbejder for en landmand eller en godsejer, ikke landmanden selv. EF-nedskæringer i mælkekvoterne og politikken med nedlæggelse af landbrugsarealer har ført til erstatning til landmændene og tab af job for landbrugsmedhjælperne, men uden kompensation til

sidstnævnte bortset fra det grundbeløb, staten udbetaler i erstatning. Mener Kommissionen, at dette er rimeligt?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Ray Mac Sharry**

(15. november 1990)

Kommissionen er helt klar over de eventuelle følger, foranstaltningerne vedrørende produktionsnedsækning kan have for medhjælpere i landbruget.

De rådsforordninger, der er vedtaget i henhold til den fælles landbrugspolitik, indeholder ikke særlige bestemmelser for medhjælpere i landbruget eller for arbejdstagere på forarbejdningsvirksomheder for landbrugsprodukter. På grund af begrænsede finansielle ressourcer er Fællesskabet ikke i stand til direkte at tage sig af alle disse spørgsmål. Det er derfor først og fremmest medlemsstaterne, der har ansvaret for sociale ordninger på dette område. Det er forskelligt fra den ene medlemsstat til den anden, i hvilket omfang de beskæftigede i landbrugssektoren kan få fordel af sociale sikringsordninger, og der er ingen fælles lovgivning i Fællesskabet på dette område.

Det ville ikke være rigtigt at drage paralleller mellem landbruget og stålindustrien, hvis omstrukturering støttes af en fællesskabsordning. Stålindustrien er i praksis dækket af en særlig traktat, ifølge hvis artikel 56 Fællesskabet kan give støtte til sociale foranstaltninger i tilfælde af omstrukturering.

Stålindustrien er præget af en kombination af særlige forhold:

- koncentration i nogle områder, hvor den er grundlaget for det økonomiske liv
- højt specialiseret arbejdskraft
- stor andel af ledigblevne arbejdstagere på grund af omstillingen.

Fællesskabet vedtager (inden for rammerne af Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab) som følge af disse forhold særlige foranstaltninger for at imødegå de sociale virkninger af den igangværende omstrukturering i den europæiske stålindustri.

For andre industrier i tilbagegang (tekstiler og skibsværfter) og landbruget stiller situationen sig anderledes. EØF-Traktaten fastsætter ikke særlige sociale foranstaltninger. Sådanne foranstaltninger kan dog få støtte ved interventioner af Regionalfonden og Socialfonden rettet mod omstilling og omskoling af ledigblevne arbejdstagere. Medhjælpere i landbruget kan drage fordel af denne form for intervention, hvis de er indstillet på omskoling og alternativ erhvervsaktivitet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2132/90

af Gijs de Vries (LDR)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(27. september 1990)

(91/C 90/67)

Om: Den juridiske status for indbyggerne i Hongkong og Macao

1. Har indbyggerne i Hongkong og Macao på indværende tidspunkt samme rettigheder og privilegier som (andre) borgere i EF-landene, især hvad angår forordning (EØF) nr. 1612/68 ⁽¹⁾ og (EØF) nr. 1408/71 ⁽²⁾?

2. Vil der ske ændringer i denne situation, når Hongkong og Macao gives tilbage til Kina i hhv. 1997 og 1999 ⁽³⁾?

⁽¹⁾ EFT nr. L 257 af 19. 10. 1968.

⁽²⁾ EFT nr. L 149 af 5. 7. 1971.

⁽³⁾ Portugal siges at udstede »EF-pas« til Macao kinesere, som vil være gyldige efter 1999. Jf. Woodrow Wyatt: »Spread the safety net«, Times af 31. 1. 1989.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Frans Andriessen**

(30. oktober 1990)

Alle statsborgere i en EF-medlemsstat kan drage nytte af de rettigheder og privilegier, der fastsættes i fællesskabsforordninger, som f.eks. forordning (EØF) nr. 1612/68 og (EØF) nr. 1408/71.

Dette gælder også portugisiske statsborgere med oprindelse i Macao. I henhold til den portugisiske lov om portugisisk statsborgerskab, som anvendes i territoriet Macao fra den 21. november 1981, kan enhver person, der er født i Macao før den 3. oktober 1981 (denne skæringsdato er en følge af oprettelsen af diplomatiske forbindelser mellem Beijing og Lissabon), opnå portugisisk statsborgerskab, forudsat at den behørigte registreringsprocedure er gennemført på rette måde.

Hvad angår borgerne i Hongkong omfattes de ikke af den erklæring om definitionen af udtrykket »statsborgere« med henblik på EØF-Traktatens anvendelse, som Det Forenede Kongeriges regering afgav da tiltrædelsestraktaten blev undertegnet, og som blev erstattet af en ny erklæring ⁽¹⁾, da den britiske lov om statsborgerskab af 1981 trådte i kraft. Hongkong-borgere kan med andre ord ikke for tiden sætte deres lid til fællesskabsretten. Dette vil ikke ændre sig efter 1997.

I henhold til den britiske lov om statsborgerskab (Hongkong) af 1990, der blev vedtaget den 26. juli 1990, vil 50 000 personer med ægtefæller og mindreårige børn blive registreret som britiske statsborgere. De vil få samme rettigheder og privilegier som andre britiske stats-

borgere og vil derfor også være omfattet af forordning (EØF) nr. 1612/68 og (EØF) nr. 1408/71.

(¹) EFT nr. C 23 af 28. 1. 1983.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2143/90
af Raymonde Dury (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(27. september 1990)
(91/C 90/68)

Om: Anvendelse af FN's indikator for den menneskelige udvikling

Med FN's udviklingsprogram er der blevet skabt et nyt instrument til vurdering af et lands vækstbehov og vækstmæssige fremskridt. Denne »indikator for den menneskelige udvikling« omfatter ikke-monetære værdier som den forventede levealder, alfabetiseringsniveau osv.

Mener Kommissionen, at denne indikator er et hensigtsmæssigt instrument, der kan finde anvendelse, når Fællesskabets samarbejds politik skal udformes og gennemføres? Agter den i bekræftende fald at gøre brug heraf?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marín
(5. november 1990)

Den nye indikator for den menneskelige udvikling, som De Forenede Nationers organer har udarbejdet, har Kommissionens fulde opmærksomhed. Det siger sig selv, at socio-økonomiske situationer ikke kan opløses i hele deres komplekse sammensætning alene ved hjælp af makroøkonomiske og finansielle indikatorer. Selv om disse indikatorer kan være meget relevante, bør anvendelsen af dem dog ikke tage overhånd i forhold til andre både sociale og kulturelle prioriteter, hvis indflydelse på de økonomiske forhold for længst er blevet påvist.

Med dette nye instrument skulle vi således kunne supplere og berige vore analyser, vel vidende, at det lige som alle andre statistiske instrumenter bør anvendes med skønsomhed.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2147/90
af Christine Crawley (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(27. september 1990)
(91/C 90/69)

Om: Det irske sprog

Hvordan forholder Kommissionen sig til den bekymring, som mange EF-borgere har tilkendegivet med hensyn til

den omstændighed, at det irske sprog (som er et af EØF-Traktatens sprog og som udgør en del af LINGUA-programmet) på nuværende tidspunkt ikke er optaget på den britiske regerings sprogliste for den britiske nationale læseplan?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou
(11. december 1990)

Selvom spørgsmålet om, hvilke fremmedsprog eleverne kan vælge i den obligatoriske skolegang, udelukkende henhører under medlemsstaternes kompetence, kan Kommissionen naturligvis kun se positivt på muligheder for at lære alle EF-sprog.

Irsk indgår, som det ærede medlem nævner, ganske rigtigt i LINGUA-programmet.

Hvad angår børn af irske indvandrere er medlemsstaterne i henhold til Rådets direktiv 77/486/EØF (¹) naturligvis forpligtet til at træffe egnede foranstaltninger til at fremme undervisningen i disse børns modersmål og i deres hjemlands kultur.

(¹) EFT nr. L 199 af 5. 8. 1977.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2152/90
af Jean-Pierre Raffarin (LDR)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(27. september 1990)
(91/C 90/70)

Om: Vejtransport af lystfartøjer

Det europæiske marked for lystfartøjer indebærer nu om stunder, at man for levering af både bygget i medlemsstaterne må benytte sig af transport ad landevejen.

For enheder med en længde på over 9 m medfører de gældende bestemmelser for ekstraordinært lange vogntog mange og for skibsbyggerne belastende begrænsninger:

- med hensyn til størrelsen, idet det inden for bestemte zoner er obligatorisk, at skrog og mast transporteres adskilt
- med hensyn til procedurerne i forbindelse med indhentning af tilladelse, idet disse procedurer er meget komplicerede
- med hensyn til adgang til motorvejene, idet denne adgang ikke er generelt gældende.

Agter Kommissionen på europæisk plan at harmonisere bestemmelserne for ekstraordinært store transportere for at gøre en ende på de begrænsninger som i øjeblikket gælder for skibsbyggerne?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karel Van Miert**

(9. november 1990)

Kommissionen er klar over problemerne med ekstraordinær transport i Europa på grund af de forskellige administrative procedurer og regler.

Da en ekstraordinær transport på grund af dens indvirkning på færdselssikkerheden og infrastrukturen skal kontrolleres af de myndigheder, der har kendskab til de lokale forhold, er det vanskeligt helt at harmonisere denne procedure.

Kommissionen har ikke desto mindre indledt drøftelser i en gruppe af regeringsekspertes for at lette og ensrette procedurerne og nå til enighed om fælles definitioner af ekstraordinær transport.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2154/90
af Marijke Van Hemeldonck (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**
(27. september 1990)
(91/C 90/71)

Om: Sikkerhed for cyklister, obligatorisk styrthjælm

Hvert år omkommer hundredvis af cyklister ved færdselsulykker i EF. En stor del heraf er børn. Disse »bløde trafikanter« er for dårligt beskyttet.

Vil Kommissionen træffe foranstaltninger til fremme af cyklisters sikkerhed?

Vil Kommissionen efter britisk forbillede og i cyklisterne egen interesse stille forslag om obligatorisk brug af styrthjælm for cyklister?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karel Van Miert**

(23. november 1990)

1. Kommissionen er lige som det ærede medlem stærkt bekymret over antallet af ofre blandt unge cyklister.

2. Det er muligt, at man kunne reducere antallet af ofre ved at gøre brugen af styrthjælm obligatorisk. Men i lande, hvor cykling er en vigtig transportform og ikke blot

en fritidsbeskæftigelse, ville det tvinge millioner af cyklister til at købe og bruge hjelm.

3. Ud fra en viden om, at en så vidtrækkende lovgivning skal være godt forberedt for at blive en succes og i betragtning af de indledende forsøg og kampagner, der gennemføres i nogle medlemsstater, foretrækker Kommissionen først at undersøge erfaringerne på lokalt og nationalt plan, før den vil tage lovgivningsinitiativer på fællesskabsplan.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2166/90

af sir James Scott-Hopkins (ED)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(27. september 1990)

(91/C 90/72)

Om: Forslag til direktiv om omlægelse af arbejdstiden

Mener Kommissionen, at de foranstaltninger, der er foreslået i direktivforslaget om omlægelse af arbejdstiden, herunder blandt andet begrænsning af arbejdstiden, hvilepauser og weekendarbejde, vil give ansatte inden for detailhandelssektoren den fornødne beskyttelse med hensyn til deres reelle arbejdstider?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou**

(15. november 1990)

Forslaget til direktiv om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstid⁽¹⁾ indeholder bestemmelser om de minimale daglige og ugentlige hvileperioder. Det indeholder også bestemmelser om, at det normale antal arbejdstimer for natarbejdere i gennemsnit ikke må overstige otte timer inden for en 24 timers periode.

Forslaget gælder for alle arbejdstagere inden for den private og offentlige sektor som defineret i rammedirektiv 89/391/EØF om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet⁽²⁾. Det omfatter derfor også arbejdstagere inden for detailhandelsektoren.

Der kan fraviges fra bestemmelserne om hvileperioder og natarbejde, bl.a. hvor den sæsonmæssige karakter af det udførte arbejde eller særlige træk ved visse aktiviteter eller usædvanlige situationer, som er tidsbegrænsede, er i strid med de nævnte bestemmelser. Der kan også fraviges fra bestemmelserne i tilfælde af kollektive aftaler. I disse tilfælde skal der ydes tilsvarende kompenserende hvileperioder til arbejdstagere inden for højst seks måneder.

Kommissionen er af den opfattelse, at arbejdstagere, der er beskæftiget inden for detailhandel, vil være tilstrækkeligt beskyttet af disse bestemmelser.

(¹) EFT nr. C 254 af 9. 10. 1990.

(²) EFT nr. L 183 af 29. 6. 1989.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2168/90

af Jean-Claude Pasty (RDE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(27. september 1990)

(91/C 90/73)

Om: Udbredelse af svinepestizootien i Belgien

Mener Kommissionen ikke, på baggrund af de nye forekomster af svinepest i Belgien i den seneste tid, at den har handlet overilet ved at ophæve forbudet mod eksport af svinekød fra Belgien med den deraf følgende risiko for spredning af denne epizooti til andre medlemsstater?

De belgiske og franske veterinærmyndigheder har nemlig ikke haft tilstrækkelig tid til at udvide sundhedskontrollen, således som situationen kræver det.

Vil Kommissionen oplyse, hvilke foranstaltninger den agter at iværksætte for at undgå enhver risiko for spredning af epizootien?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Ray Mac Sharry

(19. december 1990)

I al den tid, der hærgede klassisk svinepest i Belgien, fulgte Kommissionen nøje udviklingen i sygdomssituationen. Betingelserne for udførsel af fersk svinekød blev fastsat på baggrund af den øjeblikkelige sygdomssituation. Betingelserne for handel fra de angrebne områder blev reguleret ved kommissionsbeslutninger ved syv lejligheder i tiden fra marts til september 1990. Der er afgivet positiv udtalelse i Den Stående Veterinærkomité til alle beslutningsforslag. Handelsrestriktionerne er gradvis blevet ophævet som følge af en forbedret sygdomssituation, og Kommissionen finder ikke, at forbud mod udførsel af fersk svinekød på noget tidspunkt har været ophævet for tidligt.

Strategien for bekæmpelse og udryddelse af klassisk svinepest i Fællesskabet omfatter saneringspolitik kombineret med restriktioner for flytning af levende svin, fersk svinekød og visse svinekødsprodukter inden for angrebne områder. Kommissionen mener, at fjernelsen af angrebne besætninger, sporing af kontaktbesætninger og restriktioner for flytning er de rigtige foranstaltninger til hindring af, at sygdommen spredt sig.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2169/90

af Ernest Glinne (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(15. oktober 1990)

(91/C 90/74)

Om: Fællesskabets repræsentation i de besatte palæstinensiske områder

Efter »trojka'ens« besøg i Israel, hvorunder den meddelte den israelske regering, at EF havde til hensigt at udnævne en repræsentant i de besatte palæstinensiske områder, pålagde Det Europæiske Råd på sit møde i Dublin den 25. og 26. juni 1990 Kommissionen at undersøge, hvad en sådan repræsentation helt præcist skulle beskæftige sig med.

Hvor langt er Kommissionen nået med hensyn til forberedelsen af denne afgørelse.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Abel Matutes

(21. december 1990)

Kommissionen er ved at undersøge de nøjagtige retningslinjer for en repræsentation i de besatte områder med henblik på at opfylde den opgave, den fik af Det Europæiske Råd i Dublin. Flere muligheder, der indfrier de offentligt erklærede principper i forbindelse med de besatte områder, er under overvejelse for at vurdere alle de legale og praktiske implikationer af en beslutning.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2177/90

af Hans-Gert Poettering (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(4. oktober 1990)

(91/C 90/75)

Om: De væbnede styrkers organisationsret

Europa-Parlamentet vedtog den 12. april 1984 en beslutning om organisationsret for medlemmer af de væbnede styrker, hvori det »opfordrer alle stater i Det Europæiske Fællesskab til i fredstid at give deres soldater ret til at oprette og slutte sig til faglige organisationer og deltage aktivt i arbejdet heri med henblik på varetagelse af deres sociale interesser og henstiller til at de enkelte staters retsfor skrifter tilpasses på området«.

Denne parlamentsbeslutning er baseret på Verdenserklæringen om Menneskerettigheder, Den Europæiske Konvention om Beskyttelse af Menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder samt Den Europæiske Socialpakt.

1. Hvorledes forholder Kommissionen sig til dette spørgsmål?
2. Kan Kommissionen for hvert enkelt land oplyse, hvorledes situationen er med hensyn til de væbnede styrkers organisationsret i EF's medlemsstater?
3. Kan Kommissionen oplyse, hvilke foranstaltninger, den agter at træffe for at gennemføre en harmonisering af lovgivningen i overensstemmelse med Europa-Parlamentets ønsker?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou**

(11. december 1990)

1. Under punkt 11 i Fællesskabspagten om Arbejdstagerernes Grundlæggende Arbejdsmarkedsmæssige og Sociale Rettigheder anerkendes det, at arbejdsgivere og arbejdstagere i Fællesskabet har »ret til frit at slutte sig sammen for at oprette arbejdsgiverforeninger og fagforeninger efter deres eget valg til varetagelse af deres økonomiske og sociale interesser«.

Under punkt 14 i nævnte pagt tilføjes det, at »det afgøres efter medlemsstaternes interne retsorden, på hvilke betingelser og i hvilket omfang de rettigheder, der er omhandlet under punkt 11, også skal gælde for de væbnede styrker . . .«.

I sit sociale handlingsprogram bemærkede Kommissionen, at retten til frit at slutte sig sammen . . . findes i alle Fællesskabets medlemsstater og erindrede om, at der i udkastet til pagten er nedfældet en række grundlæggende principper (f.eks. strejkeret), hvis gennemførelse fortsat skal henhøre under medlemsstaternes ansvar i overensstemmelse med deres traditioner og nationale politik.

2. Kommissionen har ingen oplysninger til rådighed, på grundlag af hvilke den kan oplyse, hvorledes situationen er med hensyn til de væbnede styrkers organisationsret i de enkelte medlemsstater.

Af de under punkt 1 fremførte grunde påtænker Kommissionen ikke at foreslå fællesskabsinstrumenter til harmonisering af medlemsstaternes lovgivning herom.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2193/90

af Christine Crawley (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(4. oktober 1990)

(91/C 90/76)

Om: Moms og velgørehedsinstitutioner

Kommissionen er uden tvivl bekendt med, at dens forslag om en harmonisering af skattebestemmelserne i hele Fællesskabet giver anledning til stor bekymring blandt velgørehedsinstitutioner.

Kommissæren har i sit svar på skriftlig forespørgsel nr. 1048/89 ⁽¹⁾ på ingen måde gjort de britiske velgørehedsinstitutioners bekymringer mindre, men tværtimod gjort sagen mere uigennemskuelig.

Kommissæren anfører »at der *formentlig* vil være mulighed for . . . at bibeholde beskatning efter nul-sats for de medlemsstater, der måtte ønske det, for et *meget begrænset* antal varer.« Vil kommissæren uddybe udtrykket »formentlig«, eller er det bare en smart udtryksmåde, samt begrebet »meget begrænset«, idet det anføres, om der er tale om én vare, eller tre, ti, hundrede eller flere?

⁽¹⁾ EFT nr. C 207 af 20. 8. 1990, s. 6.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Christiane Scrivener**

(13. november 1990)

I sin meddelelse af 14. juni 1989 ⁽¹⁾ gav Kommissionen udtryk for vilje til at indtage en fleksibel holdning til spørgsmålet om beskatning efter nulsats inden for rammerne af visse ledende principper. Disse principper blev beskrevet i Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel nr. 1048/89, som det ærede medlem henviser til.

Spørgsmålet om nulsatsernes fremtid er stadig til drøftelse i Rådet. Det vil efter Kommissionens opfattelse ikke være hensigtsmæssigt på dette for tidlige stadium at sætte grænser for, hvor mange nulsatser der vil blive tilladt.

⁽¹⁾ Dok. KOM(89) 260.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2200/90

af Mary Banotti (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(4. oktober 1990)

(91/C 90/77)

Om: En europæisk nyhedskanal

Har Kommissionen i betragtning af den betydelige indflydelse, som CNN-nyhedskanalen i USA har haft under den nuværende krise i Mellemøsten, planer om oprettelse af en Euronews-kanal?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Jean Dondelinger**

(3. december 1990)

Kommissionen har ingen planer som sådan i retning af oprettelse af en »Euronews«-kanal.

Imidlertid har Kommissionen ved flere lejligheder, især på Den Europæiske Audiovisuelle Konference, der blev afholdt i Paris i 1989, givet udtryk for sin interesse i en ægte europæisk nyhedskanal, dens programmer samt distributionen af dem som f.eks. Euronews-projektet, som man fik ideen til og udviklede under European Broadcasting Unions ledelse.

Projekter som »Euronews« om oprettelse af en særlig nyhedskanal med satellit-transmission på mindst fem sprog til publikum overalt i Europa vil være et meget vigtigt og nyt middel til udvikling af den europæiske identitet.

Kommissionen kan godt forestille sig støtte til sådanne projekter gennem de midler, den har til sin rådighed, som f.eks. det nye MEDIA-program, når det er blevet vedtaget.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2255/90
af Marco Pannella (NI)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(8. oktober 1990)
(91/C 90/78)

Om: Følgerne af gennemførelsen af fællesskabsinterventioner og interventioner af national art til fordel for ugunstigt stillede regioner i Italien

Fællesskabets interventioner til fordel for ugunstigt stillede regioner har haft to forskellige virkninger: i visse geografiske områder har de ikke kunnet udvikle de nødvendige socio-økonomiske strukturer tilstrækkeligt, mens de derimod i andre har skabt forudsætningerne for en integrationsproces for de pågældende områder i en virkelig markedsøkonomi. I det første tilfælde har støtteforanstaltningerne fra Fællesskabets og Italiens side i praksis fået form af en bistandspolitik med heraf følgende konkurrencefordrejning; i det andet tilfælde har de derimod skabt et netværk for en yderligere økonomisk udvikling, således som det i øjeblikket er tilfældet i Abruzzo.

Mener Kommissionen ikke, at det på den ene side er hensigtsmæssigt at ændre interventionsformen for de geografiske områder, der ikke har kunnet forvalte mulighederne for at nå frem til de mål, der fremgår af traktatens ånd og bogstav, hvad angår regional støtte, og at man på den anden side skal opretholde støtten til de områder, der — som en stor del af Abruzzo — har fået deres udviklingsniveau forbedret, uden dog endnu at have nået de europæiske idealer, og sikre en stabilisering af de opnåede niveauer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Bruce Millan

(7. december 1990)

I forbindelse med iværksættelsen af strukturfondsreformen vedtog Kommissionen i 1989 fællesskabsstøtterammerne for tilbagestående regioner som er tilskudsberettigede i henhold til mål nr. 1.

I rammerne indgår de prioriterede felter og de interventionsformer, der er besluttet for hver af de berørte regioner. De er fastsat inden for rammerne af partnerskabet med de regionale og nationale myndigheder under hensyntagen til den særlige situation i den enkelte region. I betragtning af at disse prioriteter og interventionsformer er af nyere dato, ser Kommissionen ikke nogen grund til at ændre dem på indværende tidspunkt.

Med hensyn til Abruzzo indgår denne region på listen for mål nr. 1, som Rådet vedtog, og som er bilag til forordning (EØF) nr. 2052/88. Denne liste gælder indtil udgangen af 1993.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2260/90
af Dieter Rogalla (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(8. oktober 1990)
(91/C 90/79)

Om: Fællesskabsborgernes fritidsbeskæftigelse

1. Er Kommissionen enig med mig i, at mere fritid til fællesskabsborgerne også betyder vækst inden for fritidsindustrien, og at det er i Fællesskabets interesse, at denne udvikler sig jævnt?

2. Deler Kommissionen min opfattelse, nemlig at også lotto, bookmaker-virksomhed og lign. er at betragte som tjenesteydelser inden for fritidsindustrien, jf. punkt 1?

3. Hvordan er situationen på dette område, hvad angår udviklingen henimod et virkeligt indre marked?

4. Har virksomheder af enhver art i henhold til punkt 2 fri markedsadgang i alle medlemsstater, i givet fald hvorfor ikke, og hvilke skridt har Kommissionen taget mod medlemsstater?

5. Hvis Kommissionen svarer benægtende på punkt 2, hvordan skal den i dette punkt nævnte virksomhed da rubriceres, og hvilke udviklingschancer ser Kommissionen her?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann

(20. november 1990)

Kommissionen er af den opfattelse af bookmaker- og spillevirksomhed, lotto og lignende aktiviteter indgår i de

enkelte medlemsstaters servicesektor. Denne sektor bør derfor nyde fordel af virkeliggørelsen af det indre marked på fællesskabsplan, idet den dog er underlagt de gældende nationale kontrolforanstaltninger, der anvendes i overensstemmelse med EØF-Traktatens principper og regler og Domstolens retspraksis.

Efter opfordring fra Kommissionen er et rådgivningsfirma i øjeblikket i gang med en undersøgelse af bookmarker- og spillevirksomhed med henblik på at identificere den øjeblikkelige markedssituation og de gældende bestemmelser i alle medlemsstater. Så længe denne undersøgelse endnu ikke er afsluttet, og resultaterne heraf ikke foreligger kan Kommissionen derfor ikke tage stilling til de øvrige spørgsmål, der er rejst af det ærede medlem.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2292/90

af Yves Verwaerde (LDR)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(15. oktober 1990)

(91/C 90/80)

Om: De Oversøiske Departementer og det sjette moms-direktiv

De Oversøiske Departementer, som juridisk set udgør en del af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (fastslået i Domstolens Hansen-dom af 10. oktober 1978) er ikke desto mindre udelukket fra det franske territoriums »indland« i henhold til artikel 3 i det sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om omsætningsafgifter ⁽¹⁾ som ændret ved ellerte direktiv af 11. marts 1981.

Kan Kommissionen bekræfte, at de Oversøiske Departementer betragtes som uden for Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, hvad angår gennemførelsen af det sjette direktiv og særlig bestemmelserne i artikel 9, stk. 2, litra e) om territoriale bestemmelser i forbindelse med afgifter for tjenesteydelser?

⁽¹⁾ EFT nr. L 145 af 13. 6. 1977, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Christine Scrivener

(13. november 1990)

»Indland« i henhold til sjette momsdirektivs artikel 3 svarer for Frankrigs vedkommende til det anvendelsesområde, der er defineret i EF-Traktatens artikel 227, hvori stk. 2 fastsætter, at kun visse af Traktatens bestemmelser er direkte anvendelige for De Oversøiske Franske Departementer.

Medmindre Rådet har truffet anden afgørelse, kan Traktatens fiskale bestemmelser ikke implicit udstrækkes til at gælde for De Oversøiske Franske Departementer. Denne opfattelse er dog blevet underkendt ved Domstolens dom

i sag 148/77 (Hansen & Balle) af 10. oktober 1978, der fastslog, at alle Traktatens bestemmelser uden videre gælder for De Oversøiske Franske Departementer, medmindre EF-institutionerne vedtager foranstaltninger, der er tilpasset de særlige forhold i disse dele af det franske territorium af hensyn til deres geografiske, økonomiske og sociale forhold og for at muliggøre deres udvikling.

Der er i ellevede direktiv af 26. marts 1980 ved udelukkelsen af De Oversøiske Departementer fra »indlandet« taget hensyn hertil.

Hvad angår ordningen for de af det ærede medlem nævnte tjenesteydelser, der omhandles i sjette direktivs artikel 9, stk. 3, litra e), må De Oversøiske Departementer derfor anses for ikke at være en integrerende del af Det Europæiske Fællesskabs fiskale territorium.

Det følger heraf, at leveringsstedet for de tjenesteydelser, der omhandles i artikel 9, stk. 2, litra e), og som præsteres af en person, der er etableret i en anden EF-medlemsstat end Frankrig, til en aftager, der er etableret i et oversøisk departement, dvs. uden for EF, er det sted, hvor aftageren er etableret. Disse tjenesteydelser er derfor ikke skattepligtige i denne medlemsstat.

Merværdiavgiften anvendes derfor i departementerne Martinique, Guadeloupe og Reunion, og de bestemmelser i sjette direktivs artikel 9, der er overført til intern fransk ret, finder følgelig anvendelse på De Oversøiske Departementer i deres forbindelse med de øvrige medlemsstater og tredjelande på samme vilkår som i det franske hovedland.

Når personer, som er etableret i et af disse departementer, aftager tjenesteydelser fra personer med hjemsted i et andet EF-land, skal disse således betale moms til den i det pågældende departement gældende sats.

Når personer, som er etableret i et oversøisk departement, hvor moms finder anvendelse, aftager tjenesteydelser fra personer med hjemsted i det franske hovedland, skal disse ligeledes betale moms til den i departementet gældende sats.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2294/90

af Pol Marck (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(15. oktober 1990)

(91/C 90/81)

Om: Fortolkning af forordning (EØF) nr. 3094/86

EF-fiskere generes i den senere tid af de tyske myndigheder i forbindelse med deres fortolkning af artikel 2, stk. 4, i forordning (EØF) nr. 3094/86 ⁽¹⁾.

Ifølge denne fortolkning skal alle fisk sorteres efter arter umiddelbart efter fangsten.

Hvordan er Kommissionens holdning i dette spørgsmål?

(¹) EFT nr. L 288 af 11. 10. 1986, s. 1.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marin**

(23. november 1990)

I følge bestemmelserne i artikel 2, stk. 4, i forordning (EØF) nr. 3094/86 skal der foretages en sortering af fangsterne umiddelbart efter slæbningen. Dette skal give mulighed for at kontrollere, om procentdelene af målarter og beskyttede arter, der er fastsat i nævnte forordnings bilag I, er overholdt. Ud over denne forpligtelse skal der overholdes andre tekniske regler med tilsvarende formål, der er fastsat i samme forordning, f.eks. vedrørende mindstemål, eller i andre forordninger om den fælles fiskeripolitik, specielt forordningen om fastsættelse af TAC og kvoter.

Kommissionen er følgelig af den opfattelse, at sortering på dækket umiddelbart efter slæbningen er nødvendig for at overholde de gældende forskrifter.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2301/90
af Virginio Bettini (V) og Mario Melis (ARC)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(15. oktober 1990)
(91/C 90/82)

Om: Fællesskabsinitiativet RECHAR

Kommissionen har fastlagt og meddelt medlemsstaterne de retningsgivende principper, der skal opfyldes ved udarbejdelsen af omstillingsprogrammer for kulminer.

Sulcis-minen på Sardinien er det eneste italienske kulmineområde med betydning som mine, hvis produktion i dag er blokeret, indtil der træffes afgørelse om udnyttelsen, bortset fra en lille del, der anvendes til termoelektrisk energi. Den italienske energiplan tager ikke hensyn til denne ressource.

Kan Kommissionen redegøre for sin holdning til, at Sulcis-området indføres i RECHAR-programmet samtidig med, at der igangsættes en avanceret udnyttelse af kullet med anvendelse af de bedste forgasningsteknologier?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Bruce Millan**

(16. november 1990)

RECHAR-initiativet skal bidrage til økonomisk omstilling af regioner, der er hårdt ramt af lukningerne inden for kulmineindustrien. RECHAR's geografiske dækning er derfor begrænset til regioner, i hvilke der siden 1984 har været et stort antal arbejdspladslukninger inden for kulmineindustrien, eller i hvilke sådanne lukninger forventes i den nærmeste fremtid (¹).

I henhold til de statistikker, der er udarbejdet af de italienske myndigheder, er der i det pågældende tidsrum ikke blevet færre kulminearbejdspladser i Sulcis-kulområdet, men tværtimod flere: mellem 1984 og 1989 steg antallet af kulminearbejdspladser fra 503 til 1 003. På baggrund heraf er det ikke muligt at indlemme Sulcis-kulområdet i fortegnelsen over de områder, der er støtteberettigede under RECHAR.

(¹) EFT nr. C 20 af 27. 1. 1990.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2304/90
af Virginio Bettini (V)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(15. oktober 1990)
(91/C 90/83)

Om: Støtte fra Den Europæiske Udviklingsfond

Kommissionen godkendte den 19. december 1988 en støtte fra Den Europæiske Regionaludviklingsfond på 3 mia. lire til opførelse af et internationalt godscenter, CENIM, i Iesi kommune (AN).

Da opførelsen af dette center er vedtaget og gennemført uden hensyntagen til resultaterne af vurderingen af indvirkningen på miljøet, som i dette tilfælde er sket som en form for retfærdiggørelse under bygningsfasen, mener Kommissionen da ikke, at betingelserne for ydelsen af støtten ikke er blevet opfyldt?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Bruce Millan**

(7. december 1990)

Ifølge sagsakterne i forbindelse med støtteansøgningen til Kommissionen og de supplerende oplysninger er det arbejde, som blev påbegyndt af det selskab, som står for anlæggelsen af havnen i regionen Marche, blevet gennemført i overensstemmelse med den forudgående grundige VIA-undersøgelse (Valutazione Impatto Ambiente).

Kommissionen finder derfor, at betingelserne for ydelsen af den pågældende støtte, er overholdt.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2318/90

af Maartje Van Putten (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(18. oktober 1990)

(91/C 90/84)

Om: Kommuners udviklingssamarbejdsprojekter

1. Har Kommissionen kendskab til notatet fra Sammenslutningen af Nederlandske Kommuner om kommuners udviklingssamarbejde, hvoraf det fremgår, at stadig flere kommuner ved udnyttelse af den specifikke lokale ekspertise iværksætter og gennemfører projekter i udviklingslande?

2. Er Kommissionen rede til på europæisk plan at fremme disse initiativer, som er af stor værdi for udviklingslandene?

3. Agter Kommissionen i bekræftende fald også at lade de almindelige betingelser for samfinansiering af aktioner, som ikke-statslige organisationer gennemfører i udviklingslande (budgetkonto B7-5010), gælde kommuners projekter hhv. at tilpasse disse almindelige betingelser?

4. Er Kommissionen rede til at stille ekstra finansielle midler til rådighed til kommuners udviklingshjælpeprojekter, der indsendes af én kommune eller flere?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marín**

(18. december 1990)

Visse medlemsstaters regioner og kommuner har i flere år gennemført samarbejdsforanstaltninger med tilsvarende regioner og kommuner i den tredje verden. Kommissionen bifalder dette i høj grad.

De bymæssige problemer i udviklingslandene har nået et kritisk stadium og kræver nye og positive løsninger på udviklingsområdet. De lokale offentlige myndigheder i Europa gør offentligheden i vore byer og regioner direkte opmærksom på de problemer, udviklingslandene og deres befolkninger står overfor.

Kommissionen fremmer disse initiativer i forbindelse med NGO-samfinansieringer på de betingelser, der er anført i svar på skriftlig forespørgsel nr. 1934/90 af Fernández Albor (¹).

I den nye Lomé-IV konvention er der desuden åbnet større muligheder end tidligere for en ny form for samarbejde, som tager sigte på via midlerne fra EUF at fremme og støtte udviklingstiltag, der iværksættes af andre initiativtagere end de centrale regeringer i AVS-staterne, bl.a. de lokale offentlige myndigheder. I konventionen gøres der i særlig grad plads for tiltag i form af gensidige forbindelser og samarbejde mellem initiativtagere i AVS-staterne og Europa.

Allerede i forbindelse med programmeringen af støtte i henhold til Lomé-IV konventionen udnyttes mulighederne for sådanne decentraliserede samarbejdsaktioner mellem Kommissionen og AVS-landene systematisk. Under programmernes gennemførelse kan der yderligere undersøges og fastlægges muligheder for andre foranstaltninger.

Angående de andre udviklingslande er lignende projekter ligeledes mulige, selv om det decentraliserede samarbejde ikke er anført som sådant i samarbejdskonventionerne eller retningslinjerne for samarbejdspolitikken.

(¹) EFT nr. C 85 af 28. 3. 1991, s. 22.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2322/90

af Claudia Roth (V)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(18. oktober 1990)

(91/C 90/85)

Om: Systematiske, årlige HIV-tests og HIV-undersøgelser af EF-ansatte

Under henvisning til konklusionerne vedtaget af Rådet og medlemsstaternes sundhedsministre, forsamlet i Rådet, den 15. december 1988 om AIDS på arbejdspladsen (¹), særlig afsnit III, punkt 7 (AIDS-test), samt den verserende retssag T-11/90 for De Europæiske Fællesskabers ret i Første Instans mod Rådet for De Europæiske Fællesskaber beder jeg Kommissionen besvare følgende spørgsmål:

Er det korrekt, at tjenestemænd og øvrige ansatte ved De Europæiske Fællesskaber i tilknytning til deres hverv og

systematisk underkastes en test til påvisning af HIV-smitte ved den årlige lægeundersøgelse eller ved ansættelsesundersøgelsen, og mener Kommissionen ikke, at dette er i modstrid med ovennævnte konklusioner?*

Hvornår agter Kommissionen at ophøre med automatiske AIDS-tests for tjenestemænd og øvrige ansatte ved De Europæiske Fællesskaber?

(*) EFT nr. C 28 af 3. 2. 1989, s. 2.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Antonio Cardoso e Cunha**

(14. januar 1991)

Det er ikke rigtigt, at tjenestemænd og øvrige ansatte ved De Europæiske Fællesskaber automatisk og systematisk underkastes en AIDS-test ved den årlige lægeundersøgelse eller ved ansættelsen.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2324/90

af Yves Verwaerde (LDR)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(18. oktober 1990)

(91/C 90/86)

Om: Fællesskabets politik vedrørende undervisning og diplomer

Kommissionen har uden tvivl gjort store bestræbelser i forbindelse med spørgsmålet om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser i den paramedicinske sektor samt vedrørende etableringsretten i en medlemsstat; da hvervet som massør/kineseterapeut imidlertid er udelukket herfra, bedes Kommissionen oplyse, om dette hverv er genstand for et forslag til direktiv?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann**

(13. november 1990)

I modsætning til, hvad det ærede medlem anfører, omfatter de bestræbelser, som Kommissionen har udfoldet med hensyn til gensidig anerkendelse af eksamensbeviser også fysioterapeuterhvervet.

Rådet vedtog den 21. december 1988 direktiv 89/48/EØF om indførelse af en general ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetencegivende videregående uddannelser af mindst tre års varighed (*). Direktivet skal gennemføres af medlemsstaterne senest to år efter meddelelsen, dvs. senest den 4. januar 1991.

I direktivet, der er almengyldigt og ikke blot sektorbestemt, fastslås der en ny fællesskabsmetode for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, og det dækker en lang række erhverv, herunder fysioterapeuterhvervet, under

forudsætning af, at fysioterapeuterne har erhvervet deres eksamensbevis efter en videregående uddannelse af mindst tre års varighed.

Kommissionen skal endvidere henlede det ærede medlems opmærksomhed på Rådets forslag til direktiv om en anden generel ordning for anerkendelse af erhvervskompetencegivende uddannelser, som supplerer direktiv 89/48/EØF (*), og hvortil der er kommet et ændret forslag (**) som følge af udtalelser fra Europa-Parlamentet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg.

Kommissionen mener, at disse to generelle ordninger for anerkendelse af eksamensbeviser og andre erhvervs kvalifikationer vil gøre det muligt for den fysioterapeut, der har erhvervet kvalifikationer i en af Fællesskabets medlemsstater, at udøve sit erhverv i en hvilken som helst anden medlemsstat.

(*) EFT nr. L 19 af 24. 1. 1989.

(**) EFT nr. C 263 af 16. 10. 1989.

(*) EFT nr. C 217 af 1. 9. 1990.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2338/90

af Raymonde Dury (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(18. oktober 1990)

(91/C 90/87)

Om: Økonomisk konvergens og Golfkrisen

I henhold til artikel 6 i Rådets beslutning 90/141/EØF (*) om gennemførelse af gradvis konvergens i den økonomiske politik og de økonomiske resultater skal der finde konsultationer sted i de kompetente fællesskabsinstanser for at overveje eventuelle foranstaltninger, hvis begivenheder uden for Fællesskaber truer den økonomiske stabilitet og samhørighed i Fællesskabet.

Den 1. juli indledtes første etape af ØMU. Har artikel 6 fundet anvendelse som følge af Golfkrisen? I bekræftende fald hvorledes?

(*) EFT nr. L 78 af 24. 3. 1990, s. 23.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Henning Christophersen**

(18. december 1990)

Golf-krisens konsekvenser for Fællesskabets økonomi er blevet drøftet i de EF-organer, der tager sig af multilateral overvågning.

Som nævnt af Kommissionen i dens svar på mundtlig forespørgsel H-1045/90 (*) er det vigtigt, at alle lande

følger en sund finans- og pengepolitik, som ikke giver plads for inflationschok udløst af olieprisstigninger, og hvor man undgår, at der opstår en pris-løn-prisspiral, således at der ikke indtræder en mere langvarig forværring af mulighederne for fortsat økonomisk vækst. Ifølge Kommissionen nødvendiggør denne krise en yderligere koordination af medlemsstaternes økonomiske politik inden for rammerne af den multilaterale overvågning, der er etableret som led i den første fase af ØMU's gennemførelse for derved at bevare og styrke den økonomiske konvergens inden for EF.

En mere tilbundsående analyse af Golf-krisens makroøkonomiske konsekvenser vil blive foretaget i den kommende økonomiske årsrapport for 1990/91.

(¹) Europa-Parlamentets forhandlinger nr. 3-394 (oktober 1990).

I de seneste år er der taget en række vigtige initiativer med henblik på at lette gældsbyrden: Toronto-betingelserne for officiel eftergivelse af gæld, der af långiverlandene i Paris-klubben er udvidet til at gælde for lavindkomstlande hovedsagelig i landene syd for Sahara i Afrika; den gradvise gennemførelse af Brady-planen for nedskæring af varegæld for stærkt forgældede mellemindkomstlande; officiel gældsoplægning inden for rammerne af aftalerne i Paris-klubben; det nylige amerikanske initiativ over for de latinamerikanske lande; det britiske forslag om at forbedre betingelserne og udstrække dem til at gælde for stærkt forgældede lav- og mellemindkomstlande. Disse initiativer, der gennemføres fra sag til sag, synes at svare til de af det ærede medlem fremsatte betragtninger.

Endvidere har Kommissionen for nylig til Rådet oversendt et forslag om at lette AVS-landenes gæld til Fællesskabet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2366/90

af Raymonde Dury (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(25. oktober 1990)

(91/C 90/88)

Om: Tilbagebetaling af tredjeverdensgælden

Udviklingslandene belastes stadigvæk af en tyngende gæld. Eftergivelse af denne gæld synes at være den mest hensigtsmæssige løsning, hvilket en række kreditorlande også har indset. Ville det under alle omstændigheder ikke være det mest korrekte og formålstjenlige at gøre tilbagebetalingerne afhængige af kursvariationerne samt tage hensyn til de parametre, der tager højde for debitorlandenes særegenheder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Henning Christophersen

(18. december 1990)

Den uhyrlige gældsbyrde, som mange udviklingslande har, er en stadig hindring for vækst og udvikling. Dette erkendes i stigende grad i de internationale finans kredse. Der er allerede udfoldet mange bestræbelser for at løse problemerne, og hovedvægten i gældsstrategien lægges fortsat på landenes specifikke gælds- og bytteforholdssituation. Skønt der må gøres mere, er det vigtigt, at der gennemføres foranstaltninger med henblik på at lette de mest forgældede landes gældsbyrde, uden at de langfristede forbindelser med de udenlandske långivere skades. Det er naturligvis også vigtigt, at nedskæring af gælden ledsages af grundlæggende ændringer i gældslandenes økonomiske politik med sigte på at korrigere de uligevægte og forvriddinger, som har ført til et uholdbart niveau for ekstern låntagning og gældsætning.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2394/90

af Herman Verbeek (V)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(25. oktober 1990)

(91/C 90/89)

Om: Ulovlig anvendelse af hormoner i forbindelse med opfedning

1. Har Kommissionen kendskab til EASM's (European Alliance for Safe Meat) påstande om, at hormoncocktails og andre vækstmidler, der kan være sundhedsfarlige, i stadig stigende grad anvendes ulovligt i forbindelse med opfedning af kvæg (Agrarisch Dagblad af 18. september 1990)?

2. Er Kommissionen i besiddelse af tal vedrørende omfanget af den ulovlige hormoncirkulation i EF's medlemsstater?

3. På hvilken måde mener Kommissionen at kunne håndhæve forordning (EØF) nr. 146/88 (¹), der forbyder anvendelse af hormoner?

(¹) EFT nr. L 70 af 16. 3. 1988, s. 16.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Ray Mac Sharry

(4. januar 1991)

1. Kommissionen er bekendt med påstandene om, at der fortsat anvendes ulovlige hormoncocktails til opfedning af kvæg.

2. Kommissionen råder ikke over statistikker over denne ulovlige anvendelse i medlemsstaterne.

3. Kommissionen har allerede taget skridt til at sikre, at medlemsstaterne opfylder deres forpligtelser med hensyn til overholdelse af EF-bestemmelserne på dette område. Efter at have modtaget oplysninger om ulovlig trafik over grænserne besluttede Kommissionen at foretage stikprøvekontrol i alle medlemsstater for at få et mere nøjagtigt overblik over situationen. Kommissionen overvejer også, hvordan EF-bestemmelserne kan ændres for at øge deres effektivitet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2419/90

af Dimitrios Dessylas (CG)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(7. november 1990)

(91/C 90/90)

Om: Omfattende økologiske ødelæggelser som følge af det græske el-selskabs projekter i floden Acheloos (Aspropotamos)

Det græske el-selskab bygger i området Mesochora Trikala ved Aspropotamos (Acheloos) en stor dæmning på 135 meters højde (eller 208 meter ifølge visse oplysninger) og udfører en omlægning af floden (over en strækning på 8 km) for at dække behovene i det vandkraftværk, som vil blive bygget i Glistra-området. Disse projekter finansieres også af EF som et led i regionaludviklingsplanerne.

Disse projekter medfører enorme økologiske, kulturelle og økonomiske ødelæggelser af området (oversvømmelse af Mesochora og dele af Armatolikos, fuldstændig udtørring af floden over en strækning på 15 km, ødelæggelse af i hundredvis af ha skov, opdyrkede landbrugsområder, frugtplantager, kvægbrug, fiskeri og generelt bjergområdernes økonomi). Den økologiske ødelæggelse af den største, mest mindeværdige og smukkeste græske flod (sammen med andre dæmninger begrænses den samlede længde fra 220 km til 60 km) kan der ikke kompenseres for med de forsvindende små erstatninger, som el-selskabet yder til områdets indbyggere, der endvidere af de græske myndigheder udsættes for politivold, hvilket skete den 30. maj 1990.

De ramte indbyggere i området har allerede henvendt sig til Udvalget for Andragender i Europa-Parlamentet (andragende nr. 368/90 og nr. 600/90).

Kan Kommissionen oplyse, hvilke foranstaltninger den agter at træffe, og hvilke skridt den vil tage over for de græske myndigheder med henblik på

1. Øjeblikkeligt at få el-selskabet til at standse sine projekter og den drastiske ødelæggelse af området?
2. At projektet i sin helhed samt borgernes forslag til alternative løsninger tages op til fornyet overvejelse?
3. At EF-eksperter får lov at aflægge besøg i området?
4. At der for borgerne foretages og offentliggøres en fyldestgørende undersøgelse af de miljømæssige og andre følger af el-selskabets projekter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana

(17. januar 1991)

Kommissionen har kendskab til Mesochora-dæmningen og vandkraftværket, som udgør en del af en række foranstaltninger i forbindelse med omlægning af floden Acheloos i Grækenland siden 1983. Disse foranstaltninger blev forelagt Fællesskabet til medfinansiering gennem de integrerede Middelhavsprogrammer.

I betragtning af projektets virkninger for miljøet bad Kommissionen de græske myndigheder om en miljømæssig vurderingsundersøgelse i overensstemmelse med Rådets direktiv 85/337/EØF⁽¹⁾ om virkningerne af visse offentlige og private projekter på miljøet.

De græske myndigheder forelagde Kommissionen to miljøvurderingsundersøgelser, hvoraf den ene vedrørte Mesochoradæmningen, den opdæmmede sø og vandkraftværket. Efter en evaluering af denne undersøgelse og en række møder og diskussioner, hvor projektets strategiske betydning blev understreget, gav Kommissionen tilladelse til medfinansiering af dette projekt, idet de græske myndigheder havde forsikret, at alle miljøparametre var blevet fuldt ud vurderet, og at de nødvendige afhjælpende foranstaltninger samt foranstaltninger til at mindske de miljømæssige bivirkninger, som er vanskelige at fjerne fuldstændig i forbindelse med sådanne projekter, ville blive truffet.

I betragtning af et sådant projekts betydning og potentielle virkning har Kommissionen til hensigt at følge arbejdet på nært hold for at sikre, at alle de vilkår som allerede er fastsat, overholdes. I denne forbindelse vil Kommissionen tilrettelægge et møde og eventuelt et eksperterbesøg i det pågældende område med de græske myndigheder så snart det er muligt, så den kan skaffe sig et samlet overblik over det arbejde, der allerede er og det arbejde, der planlægges gennemført.

(¹) EFT nr. L 175 af 5. 7. 1985.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2437/90
af John Bird (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(7. november 1990)
(91/C 90/91)

Om: Pensioner til krigsveteraner

Kan Kommissionen oplyse, hvilke systemer for udbetaling af pensioner til krigsveteraner de tolv medlemsstater opretholder, herunder navnlig hvad angår størrelsen af disse vederlag, engangsudbetalinger, rettigheder, tilskud, ydelser og undtagelser.

Mener Kommissionen, at det ville være ønskeligt og muligt at foretage en harmonisering af pensionsudbetalingerne til krigsveteraner i Fællesskabet som helhed med den bedste ordning som fællesnævner?

Har Kommissionen til hensigt at sikre, at samtlige pensionsberettigede krigsveteraner i Fællesskabet får adgang til visse rettigheder og ydelser på fællesskabsplan i større eller mindre omfang?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou
(17. december 1990)

Spørgsmålet om pension til krigsveteraner er ikke omfattet af Fællesskabets lovgivning om social sikring. I handlingsprogrammet til gennemførelse af fællesskabspagten om arbejdstagernes grundlæggende arbejdsmarkeds- og sociale rettigheder har Kommissionen klart tilkendegivet, at den ikke agter at arbejde for en harmonisering af de sociale sikringsordninger på grund af disses forskelligartethed og forskellige historiske oprindelse.

Derfor har Kommissionen ikke fremsat forslag eller udtalt sig i øvrigt om spørgsmålet om pensioner til krigsveteraner, og den har heller ingen planer om at gøre dette.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2439/90
af sir James Scott-Hopkins (ED)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(7. november 1990)
(91/C 90/92)

Om: Arbejdet i afdelingen for »mega-fusioner«

Hvilke forsikringer kan Kommissionen give stillet over for den skepsis, der ofte kommer til udtryk blandt offentligheden i Det Forenede Kongerige med hensyn til, om EF's afdeling for »mega-fusioner« vil være i stand til at gennemføre hurtige og tilbunds gående undersøgelser på

et område, der er yderst kompliceret og ofte politisk følsomt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af sir Leon Brittan
(26. november 1990)

Efter vedtagelsen af Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 af 21. december 1989 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser ⁽¹⁾ vedtog Kommissionen den 25. juli 1990 forordning (EØF) nr. 2367/90, som indeholder de nødvendige gennemførelsesbestemmelser til hovedforordningen ⁽²⁾.

Der er endvidere blevet oprettet en Task Force inden for Generaldirektoratet for Konkurrence, og der er taget de nødvendige administrative skridt til at sikre Task Forcen den fornødne arbejdsmæssige opbakning.

Disse foranstaltninger, sammen med bistand fra medlemsstaternes kompetente myndigheder, gør, at Kommissionen kan forsikre det ærede medlem, om at den vil være i stand til behandle alle anmeldte fusioner inden for de tidsrammer, der er fastsat i forordningen.

⁽¹⁾ EFT nr. L 395 af 30. 12. 1989.

⁽²⁾ EFT nr. L 219 af 14. 8. 1990.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2440/90
af sir James Scott-Hopkins (ED)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(7. november 1990)
(91/C 90/93)

Om: Økonomisk støtte til bygninger tilhørende den kristne kirke

Hvor stor konkret økonomisk støtte har Kommissionen i de sidste fem år i hele Fællesskabet ydet til bevarelse og restaurering af bygninger med stor betydning inden for den kristne religion, som f.eks. domkirker?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Jean Dondelinger
(10. december 1990)

I forbindelse med den årlige ordning »Støtte til pilotprojekter til bevarelse og fremme af Fællesskabets arkitektoniske arv« har Kommissionen ydet finansiel støtte til restaurering af et vist antal bygninger af betydning for den kristne religion. Kommissionen sender direkte til det

ærede medlem og Europa-Parlamentets generalsekretariat en liste over disse bygninger.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2443/90
af Gerardo Fernández-Albor (PPE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
 (7. november 1990)
 (91/C 90/94)

Om: Forhøjelse af EF-støtten til bevarelse af den arkitektoniske arv

Fællesskabets beslutning om at yde finansiel støtte til 26 restaureringsarbejder i forbindelse med den årlige foranstaltning til bevarelse af den europæiske arkitektoniske arv har fået en enorm opbakning, idet der er indgivet 1 138 projekter.

Det kan imidlertid udledes af antallet af udvalgte projekter, nemlig 26, i sammenligning med de 1 138 indgivne, at der er opstået en situation med store skuffelser, som kan betyde, at den nævnte projektdokumentation i sidste række virker mere negativ end positiv.

Mener Kommissionen på denne baggrund ikke, at den bør forhøje fællesskabsstøtten hertil betydeligt, for at mindst 25 % af de indgivne projekter kan nyde godt af den pågældende EF-støtte, og finder den ikke ligeledes, at tiden er inde til at oprette en europæisk kulturfond, som bl.a. kan sikre, at der sker en større imødekommelse af de ovennævnte anmodninger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Jean Dondelinger
 (19. december 1990)

Det samlede budget for »foranstaltninger på det kulturelle område« beløber sig i regnskabsåret 1990 til 8,8 mio. ecu. Heraf 2,6 mio. ecu afsat til de omtalte projekter. Selv om dette beløb svarer til 29,5 % af de bevillinger, der i alt er afsat til foranstaltninger på det kulturelle område, rækker det kun til at dække 2,3 % af de ansøgninger, som er indkommet i det forløbne år.

Kommissionen er opmærksom på dette forhold. Den mener, at man ved at forhøje bevillingerne til budgetposten »Foranstaltninger på det kulturelle område« vil opnå en lige så positiv virkning — som hvis der blev oprettet en ny fond — for samtlige initiativer på det kulturelle område, herunder det antal pilotprojekter til fordel for en bevarelse af Fællesskabets arkitektoniske arv, som vil kunne opnå støtte.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2444/90
af Gerardo Fernández-Albor (PPE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
 (7. november 1990)
 (91/C 90/95)

Om: EF-kodeks for sanktioner mod anstiftere af skovbrande

Uden at komme ind på en detaljeret analyse af grundene til den alarmerende stigning i skovbrandene i EF's Middelhavslande, kan det fastslås, at en meget høj procentdel af disse brande et påsatte, og at det i de fleste tilfælde sker, fordi pyromanerne vil udtrykke deres utilfredshed med visse foranstaltninger af politisk, erhvervsmæssig eller anden art.

Udtalelsen fra en højtstående spansk embedsmand om, at »vi er ved at vinde kampen mod flammerne, men de, der har tændstikkerne er uden for vores rækkevidde« viser den afgørende grund til, at ca. 100 000 ha skov faldt for flammerne i Spanien. Dette er i modstrid med de lave straffe og sanktioner, der anvendes mod pyromaner for deres ødelæggende aktioner.

Mener Kommissionen på denne baggrund ikke, at den på fællesskabsplan bør tage skridt til en EF-kodeks med forebyggende sanktioner, der står i forhold til de enorme ødelæggelser, pyromanerne forårsager, og som kan medvirke til at afskrække dem fra at gøre brug af tændstikkerne for at give udtryk for deres utilfredshed af politisk, erhvervsmæssig eller anden art?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann
 (4. januar 1991)

Kommissionen har ikke, som det foreslås af det ærede medlem, kompetence til at undersøge muligheden for at udarbejde en EF-kodeks over sanktioner, der kan tages i anvendelse mod pyromaner, der antænder skovbrande. Dette område hører udelukkende ind under de kompetente nationale myndigheder.

Kommissionen ønsker dog at gøre opmærksom på, at der bør skelnes mellem brande, der påsættes af pyromaner, som er drevet af lysten til at se ild, og brande, som anstiftes med fuldt overlæg af økonomiske, politiske eller andre præcise grunde. Der kan naturligvis ikke anvendes de samme midler til bekæmpelse af disse to former for påsatte brande.

Kommissionen har desuden i forbindelse med Det Stående Skovudvalg iværksat en række foranstaltninger med det formål at klarlægge brandårsagerne og i overensstemmelse med den lokale socio-økonomiske kontekst at undersøge, hvilke midler der kan anvendes til at bekæmpe brandene.

Endvidere overvejes det fortsat, hvorledes det i forbindelse med Fællesskabets civilbeskyttelsesforanstaltninger vil være muligt på EF-plan at gøre en indsats for at forhindre skovbrande.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2463/90
af Gérard Monnier-Besombes (V)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(7. november 1990)
(91/C 90/96)

Om: Særlige bestemmelser med henblik på beskyttelse af den brune bjørn i forbindelse med IMP

I sit svar på mundtlig forespørgsel nr. 1393/90 ⁽¹⁾ vedrørende IMP i Aquitaine og Midi-Pyrénées (Frankrig) nævner Kommissionen nogle særlige bestemmelser i programmerne om færdsel i skovområder med bjørne.

Det hedder i disse bestemmelser, at reglerne for færdsel samt tidsplanen for udnyttelse af skovene fastsættes i samarbejde med repræsentanter for miljøorganisationer på grundlag af forslag, der fastlægges efter undersøgelser om god forvaltning af faunaen i bjergområder, herunder særlig bjørne.

Det fremgår af undersøgelser blandt de foreninger i Pyrenæerne, der beskæftiger sig med beskyttelsen af den brune bjørn, at disse bestemmelser ikke overholdes.

Anser Kommissionen det ikke for hensigtsmæssigt på ny at overveje, om der bør bevilges midler, hvis anvendelse ikke sker efter de fastsatte bestemmelser, hvilket i alvorlig grad truer overlevelsen af en særlig truet art i Frankrig, som i øvrigt er genstand for stor opmærksomhed fra europæiske instansers side (Europarådet, Europa-Parlamentet)?

⁽¹⁾ EFT nr. C 63 af 11. 3. 1991, s. 21.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Bruce Millan
(19. december 1990)

I sit svar på de to forespørgsler fra det ærede medlem i første halvdel af 1990 ⁽¹⁾ oplyste Kommissionen, at den havde sendt en note til de franske myndigheder for at henlede deres opmærksomhed på kravet om nøje overholdelse af de særlige bestemmelser om anlæggelse af skovstier.

Kommissionen anmodede endvidere den 19. juni 1990 de franske myndigheder om at sørge for, at der ikke anvendes EF-støtte eller udgifter, som kan refunderes af strukturfondene, til gennemførelsen af dette projekt

(anlæggelse af skovstier), før end de ønskede oplysninger var meddelt og de forskellige berørte tjenestegrene under Kommissionen havde givet deres udtrykkelige tilslutning.

På mødet den 10. juli 1990 i den komité, der følger gennemførelsen af det integrerede Middelhavsprogram for Aquitaine, bekræftede de franske myndigheder, at der ikke var taget administrative skridt til at påbegynde arbejderne.

⁽¹⁾ Skriftlig forespørgsel nr. 1183/89 og nr. 1393/90, (EFT nr. C 139 af 7. 6. 1990 og EFT nr. C 63 af 11. 3. 1991).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2468/90
af Miguel Arias Cañete (PPE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(16. november 1990)
(91/C 90/97)

Om: Gennemførelse af fiskeriaftalen mellem EF og Guinea Bissau

Da det i fiskeriaftalen mellem Fællesskabet og Guinea Bissau fastsættes, at protokollen af 16. juni 1989 udløber den 15. juni 1991, og da denne protokol således har været gældende i mere end et år, kan Kommissionen da oplyse følgende:

1. Hvorledes har dens udnyttelsesgrad været i forhold til de berammede fiskerimuligheder (trawl, notfartøjer, stangfartøjer og linefartøjer)?
2. Hvilke medlemsstater har opnået fiskerilicenser og i hvilket omfang?
3. Hvilke resultater har det videnskabelige program givet i forbindelse med efterforskning efter fiskeressourcer?
4. Hvilken anvendelse er der sket af bevillingerne til studie-gater?
5. Er der i de pågældende farvande opstået konflikter, som fællesskabsflåden har været indblandet i, og hvordan er de i bekræftende fald blevet løst?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marin
(19. december 1990)

Situationen for de forskellige kategorier af fiskerifartøjer kan beskrives som følger:

- a) frysetrawlere til rejefiskeri:
 - fiskerimuligheder: 10 000 BRT om måneden i gennemsnit

- faktisk anvendelse: 9 986 BRT (51 fartøjer, heraf 21 spanske, 17 portugisiske og 15 italienske)
 - b) frysetrawlere (fisk og blæksprutter):
 - fiskerimuligheder: 5 000 BRT om måneden i gennemsnit
 - faktisk anvendelse: 2 722 BRT (21 fartøjer, heraf elleve spanske, seks græske, to italienske, et fransk og et portugisisk).
- Det skal nævnes, at overnævnte tonnager er et gennemsnit, som dækker over beskeden udnyttelse i første halvår og fuld udnyttelse i andet halvår.
- c) notfartøjer med fryseanlæg til tunfiskeri:
 - fiskerimuligheder: 45
 - faktisk anvendelse: 34 fartøjer (19 spanske og 15 franske)
 - d) stangfiskerifartøjer til tunfiskeri:
 - fiskerimuligheder: 15 fartøjer
 - faktisk anvendelse: 14 fartøjer (alle franske).
 - e) langlinefartøjer
 - fiskerimuligheder: 35 fartøjer
 - faktisk anvendelse: to fartøjer (portugisiske).

De 550 000 ecu til det videnskabelige program er blevet afsat, men udbetalinger har endnu ikke fundet sted.

Af de 550 000 ecu til studielegater er der afsat 375 000 ecu. Der er udbetalt over 310 000 ecu til 26 legater af forskellig varighed.

Aftalens anvendelse har ikke medført særlige vanskeligheder.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2481/90
af Jean-Marie Alexandre (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(16. november 1990)
(91/C 90/98)

Om: Program for oversøiske franske departementer som følge af disses afsides beliggenhed og økarakter (POSEIDOM)

1. Under konferencen for EF's maritime randområders (CRPM) XVIII. generalforsamling, som afholdtes i La

Baule den 4. og 5. oktober 1990, understregede formanden for La Réunion's regionalråd, Pierre Lagourgue, at Kommissionen endnu ikke har foreslået og gennemført visse konkrete foranstaltninger, der er fastsat i programmet for de oversøiske franske departementer som følge af disses afsides beliggenhed og økarakter (POSEIDOM), som Europa-Parlamentet støttede.

2. Rådet havde selv fastsat en frist på seks måneder til vedtagelse af visse foranstaltninger. Lagourgue understregede, at det var nødvendigt at fremme beslutningsprocessen.

- a) Kan Kommissionen oplyse, hvilke foranstaltninger der er vedtaget og gennemført i overensstemmelse med POSEIDOM inden for dens respektive kompetenceområder?
- b) Hvilke bestemmelser vil endnu blive vedtaget og gennemført, og ifølge hvilken tidsplan?
- c) Hvad er årsagerne til de konstaterede og beklagelige forsinkelser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Jacques Delors

(4. januar 1991)

Skønt Rådet har fastsat en frist på seks måneder til vedtagelsen af visse gennemførelsesbestemmelser i Rådets afgørelse 89/687/EØF af 22. december 1989 om indførelse af POSEIDOM, har Kommissionen ikke kunnet overholde de krævede frister ved fremlæggelsen af de pågældende forslag. Kommissionen har, da det drejer sig om forslag på helt nye områder, villet sikre sig den bedst mulige overensstemmelse mellem de talrige påtænkte punktuelle foranstaltninger og de specifikke forhold i De Oversøiske Departementer (OD), som følge af hvilke de vedtages.

Derfor blev der allerede i maj 1989 med de nationale og regionale myndigheder indledt en omfattende og langvarig proces med konsultationer og gensidige underretninger, der er blevet videreført i hele 1990. De indbyrdes forskellige forhold, der gør sig gældende — og derfor de problemer, der skal løses — for de fire OD har desuden krævet, at staten og regionerne har måttet fremskaffe talrige og præcise tekniske oplysninger.

Disse oplysninger foreligger nu, og Kommissionen vil derfor inden udgangen af 1990 fremlægge sine forslag for Rådet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2486/90
af Cristiana Muscardini (NI)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(16. november 1990)
(91/C 90/99)

Om: Handel med børn fra den tredje verden under dække af adoption

Er Kommissionen bekendt med den ubehagelige handel med børn fra den tredje verden — sydamerikanske og især brasilianske børn — der camoufleres som legale adoptioner? Agter den at bremse europæiske borgeres »adoptioner« af denne type (alene i Italien skal 4 000 børn være »importeret« fra Brasilien siden 1986), som ikke alene kan føre til en forværring af de oprindelige sociale og kulturelle uligheder, men også risikerer at øge den frygtelige handel med børn, der tvinges til at være organ-donorer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Jacques Delors
(4. januar 1991)

Det spørgsmål, det ærede medlem rejser, henhører ikke under Fællesskabets kompetence.

Mindreåriges rettigheder er sikret ved en række internationale instrumenter. Her tænkes der navnlig på konventionen om børns rettigheder, som FN's Generalforsamling vedtog den 20. november 1989, og som trådte i kraft den 2. september 1990 30 dage efter, at FN's generalsekretær havde deponeret det 20. ratificerings- eller tiltrædelsesinstrument. I henhold til artikel 21, § d) i denne konvention skal de underskrivende medlemsstater »træffe alle hensigtsmæssige foranstaltninger til at sikre, at bortadoption af et barn til et andet land ikke er forbundet med uacceptabel økonomisk vinding for dem, der har medvirket ved adoptionen ligesom de skal drage omsorg for, at anbringelsen af børn i et andet land forestås af kompetente myndigheder eller organer«.

Til dato har de allerfleste af Fællesskabets medlemsstater undertegnet konventionen om børns rettigheder, og to af dem har allerede ratificeret den (for hver af de stater, som ratificerer eller tiltræder konventionen, træder denne i kraft 30 dage efter, at den pågældende stat har deponeret sit ratificerings- eller tiltrædelsesinstrument). Andre medlemsstater har allerede indledt de nødvendige procedurer i deres nationale parlamenter.

Brasilien ratificerede konventionen den 2. september 1990.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2487/90
af Cristiana Muscardini (NI)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(16. november 1990)
(91/C 90/100)

Om: Kontrol af elever med Middelhavsaneæmi

Agter Kommissionen ikke at iværksætte en europæisk informationskampagne for et program, der bør være rettet mod eleverne og indeholde undervisning i sundhedsspørgsmål og en screening for mikrocytæmi, navnlig i betragtning af at en undersøgelse i regionen Lazio, hvor mere end 40 000 elever gennemgik helbredsundersøgelser, har vist, at 680 af de undersøgte var bærere af non-alfa mikrocytæmi?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou
(11. december 1990)

Det er op til medlemsstaterne selv at vurdere, om det er nødvendigt at iværksætte oplysnings- og forebyggelses-kampagner vedrørende middelhavsaneæmi.

Kommissionen agter for øjeblikket ikke at iværksætte foranstaltninger på fællesskabsplan på dette område.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2491/90
af Cristiana Muscardini (NI)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(16. november 1990)
(91/C 90/101)

Om: Kræftfremkaldende konsekvenser af udstødningsgasser fra benzin- og dieselmotorer

Agter Kommissionen ikke, i betragtning af at undersøgelser for nylig har vist, at polycycliske aromatiske carbonhydrider og nitroarener, der udstødes som partikelstøv fra benzin- og dieselmotorer, sandsynligvis er kræftfremkaldende, at tage initiativ til en sammelignende epidemiologisk undersøgelse i medlemsstaterne med henblik på at vurdere kræftfarerne fra bilmotorens udstødningsgasser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou
(30. november 1990)

Kommissionen var repræsenteret, da man i Det Internationale Kræftforskningscenter foretog en vurdering af udstødningsgasser fra diesel- og benzinmotorer. Ekspertgruppen nåede frem til følgende konklusioner.

Det lader sig kun i begrænset omfang bevise, at udstødningen fra dieselmotorer er kræftfremkaldende for mennesket. Heller ikke for benzinmotorers vedkommende er der nogen sikre beviser.

For så vidt angår udstødningen fra motorer i almindelighed, dvs. uden hensyntagen til om der er tale om diesel- eller benzinmotorer, findes der ingen præcise oplysninger om den kræftfremkaldende virkning for mennesket.

En række nitroarener er ligeledes blevet analyseret, men der foreligger ingen oplysninger om de undersøgte bestanddeles virkning for mennesket.

Kommissionen har ikke til hensigt at tage initiativ til en sammenlignende epidemiologisk undersøgelse i medlemsstaterne med henblik på at vurdere risikoen for kræft som følge af udstødningsgasserne fra diesel- og benzinmotorer.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2500/90

af Lyndon Harrison (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(16. november 1990)

(91/C 90/102)

Om: Sociale sikringskontorer i Det Forenede Kongerige

Det Forenede Kongeriges Department of Social Security har indført en politik, hvorefter lokale kontorer nedlægges og behandlingssystemet omstruktureres i mere centraliseret retning. De tilbageværende lokale DSS-kontorer bliver udelukkende en slags butikker, hvor der anvendes computere til hurtig informationsadgang. Støtteansøgningerne vurderes og betales fra kontorer, der befinder sig flere hundrede kilometer væk fra de støtteberettigede.

Tror Kommissionen, at dette vil gøre det endnu vanskeligere for britiske og andre EF borgere at gøre deres legitime krav gældende i Det Forenede Kongerige? Kan Kommissionen endvidere fremlægge tilsvarende oplysninger om, hvorledes de sociale sikringskontorer forvaltes i andre medlemsstater?

Svar afgivet på Kommissionens vegne

af Vasso Papandreou

(11. december 1990)

Sociale sikringsordninger hører udelukkende ind under medlemsstaternes kompetence.

Kommissionen er ikke i besiddelse af og kan derfor heller ikke videregive sammenlignende oplysninger om forvaltningen af de sociale sikringskontorer i medlemsstaterne.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2506/90

af Georgios Romeos (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(16. november 1990)

(91/C 90/103)

Om: Udelukkelse af græske landmænd fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg

EF's Økonomiske og Sociale Udvalg udgør det vigtigste institutionelle organ for dialog og drøftelse af sociale problemer, særlig problemer vedrørende landbrugssektoren og den fælles landbrugspolitik.

Uden hensyntagen til den kendsgerning, at sammenslutningen af landbrugsorganisationer repræsenterer 25% af den erhvervsaktive befolkning i Grækenland og til at den deltager aktivt i de procedurer, som påvirker udviklingen i det græske landbrug, har den græske regering besluttet fra den græske delegation at udelukke repræsentanten for landbrugssammenslutningen i Grækenland.

Ud fra den opfattelse, at denne beslutning medfører social uretfærdighed bedes Kommissionen oplyse, hvilke foranstaltninger den agter at træffe for igen at sørge for en ligelig repræsentation af græske landmænd.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Jacques Delors

(24. januar 1991)

Ved sammensætningen af Det Økonomiske og Sociale Udvalg skal der i overensstemmelse med bestemmelserne i Traktaten tages hensyn til nødvendigheden af at sikre de forskellige grupper inden for det økonomiske og sociale liv en passende repræsentation, herunder landbruget, som er en vigtig del af erhvervslivet.

Kommissionens beføjelser i denne sammenhæng er imidlertid meget begrænsede, eftersom den kun har en rådgivende funktion.

I henhold til Traktatens artikel 194 og 195 fremlægger de enkelte medlemsstater en liste over kandidaterne til Det Økonomiske og Sociale Udvalg, hvorefter Rådet på grundlag af disse lister udnævner medlemmerne.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2511/90

af Jean-Pierre Raffarin (LDR)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(16. november 1990)

(91/C 90/104)

Om: Sammensætning af et tilsynsudvalg

Kommissionen bedes oplyse, hvorledes det tilsynsudvalg, der er nedsat i forbindelse med strukturfondenes mål 5b

for Poitou-Charentes-området i overensstemmelse med artikel 25, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 4253/88 ⁽¹⁾ er blevet nedsat.

Er det rigtigt, at Kommissionen har opfordret de franske myndigheder til at udpege en repræsentant for den franske sammenslutning for beskyttelse af fugle som medlem af dette udvalg?

⁽¹⁾ EFT nr. L 374 af 31. 12. 1988, s. 1.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Ray Mac Sharry**
(7. december 1990)

FSR-tilsynsudvalget for iværksættelsen af EF-interventioner for mål nr. 5b i regionen Poitou-Charentes er endnu ikke nedsat. Kommissionen har netop opfordret alle de medlemsstater, som endnu ikke har gjort det, bl.a. Frankrig, til at meddele den navne på deres repræsentanter i de forskellige tilsynsudvalg for mål nr. 5b. Det påhviler medlemsstaterne at udpege disse repræsentanter, og Kommissionen har på ingen måde stillet forslag om, hvem der skal udnævnes, eller hvilken organisation de skal tilhøre.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2535/90
af Yves Verwaerde (LDR)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(16. november 1990)
(91/C 90/105)

Om: Intellectuel ejendomsret (patenter)

Med virkeliggørelsen af det indre marked den 1. januar 1993 vil betydningen af de nationale patenter praktisk talt falde bort og de vil ikke længere udgøre en effektiv beskyttelse.

Har Kommissionen til hensigt at tillade, at de tidligere nationale patenter de facto den 1. januar 1993 kan udvides til at omfatte det samlede fællesskabsområde?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann**
(5. december 1990)

Det er korrekt, at den 1. januar 1993 vil blive et vendepunkt for de patenter, som kan erhverves inden for fællesskabsområdet, idet Aftalen om EF-patenter, underskrevet i Luxembourg den 15. december 1989 af alle medlemssta-

terne, på dette tidspunkt skulle være trådt i kraft. Men situationen for nationale patenter skulle ikke efter denne dato nødvendigvis blive ændret. Faktisk skaber Aftalen om EF-patenter en særlig ordening for patenter, der dækker det fælles marked, og berører ikke de nationale retsforskrifter, der fortsat vil kunne anvendes inden for de nationale områder. Valget mellem et nationalt patent eller et EF-patent vil afhænge af patentansøgerens ønske på tidspunktet for indleveringen af ansøgningen om beskyttelse. Kommissionen har derfor ikke i sinde at tillade, at de gamle nationale patenter de facto den 1. januar 1993 kan udvides til at omfatte det samlede fællesskabsområde. I realiteten ville det svare til at omdanne et nationalt patent til et EF-patent, og i lyset af de alt for store problemer, dette ville kunne afføde, har dette aldrig været på tale under de forhandlinger, der førte til Aftalen om EF-patenter.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2536/90
af Yves Verwaerde (LDR)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(16. november 1990)
(91/C 90/106)

Om: Stemmeret og valgbarhed til kommunalvalg

Hvorledes påtænker Kommissionen at løse problemet i forbindelse med, at EF-statsborgere tillades at stemme og at blive valgt til kommunalråd i deres opholdsland, hvilket vil være i modstrid med medlemsstaternes forfatningsmæssige bestemmelser, og som ikke kan begrundes med Traktatens artikel 235?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann**
(18. december 1990)

Kommissionen finder, at EF-borgeres deltagelse i lokale valg i det EF-land, hvori de er bosiddende, er et vigtigt element i etableringen af Borgernes Europa. Kommissionen har derfor på basis af EØF-Traktatens artikel 235 forelagt et forslag til rådsdirektiv om EF-statsborgeres valgret til kommunevalg i den medlemsstat, hvori de har bopæl ⁽¹⁾.

Kommissionen er af den opfattelse, at det er berettiget at anvende artikel 235 som hjemmel for et sådant forslag, eftersom det i Den Europæiske Fælles Akt fastslås, at fremme af demokratiet er et af Fællesskabets eksplicite mål. Man kan i øvrigt henvise det ærede medlem til de

detaljerede argumenter, der er fremført i begrundelsen til forslaget (²).

Skulle nogle af medlemsstaternes forfatningsmæssige bestemmelser være til hinder for en sådan valgret, kan bestemmelserne i givet fald ændres. I Nederlandene er forfatningen f.eks. blevet ændret, således at stemmeretten ikke kun er forbeholdt nederlandske statsborgere. For så vidt angår Tyskland, er det rigtigt, at forfatningsdomstolen (Bundesverfassungsgericht) for nylig har erklæret, at stemmeret til fordel for andre end tyske statsborgere er forfatningsstridigt; Forfatningsdomstolen tilføjede dog, idet den udtrykkeligt henviste til de nuværende drøftelser på EF-plan, at en sådan stemmeret kunne indføres efter gennemførelsen af de fornødne forfatningsmæssige ændringer.

(¹) EFT nr. C 246 af 20. 9. 1988 og EFT nr. C 290 af 18. 11. 1989.

(²) Dok. KOM(88) 371 endelig udg., supplement 2/88 — EF-Bull.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2551/90

af **Fernando Suárez Gonzáles (PPE)**

til **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

(16. november 1990)

(91/C 90/107)

Om: Finansiell støtte til udveksling af unge arbejdstagere

Kan Kommissionen oplyse, hvilket beløb de 29 organisationer har modtaget, som i 1989 fik finansiell støtte til udveksling af unge arbejdstagere?

Svar afgivet på Kommissionens vegne

af **Vasso Papandreou**

(11. december 1990)

Fordelingen af de beløb, der er ydet i støtte til udveksling af unge arbejdstagere i 1989, vil først være kendt, når de endelige regnskaber for alle de projekter, der er gennemført det pågældende år, er afsluttet. Dette er endnu ikke sket.

Beretningen om aktiviteterne i 1988/89 i forbindelse med de tredje fælles program for udveksling af unge arbejdstagere samt fortegnelsen over de organisationer og foreninger, der har modtaget støtte gennem dette program i 1989, vil blive sendt direkte til det ærede medlem samt til Europa-Parlamentets generalsekretariat.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2563/90

af **Mary Banotti (PPE)**

til **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

(16. november 1990)

(91/C 90/108)

Om: Moms på bøger

Vil Kommissionen venligst oplyse, om den er indstillet på at ændre sine nuværende forslag om moms og indføre en lavere moms-sats for bøger på 0-6% snarere end det nuværende forslag på 4-9%?

Svar afgivet på Kommissionens vegne

af **Christiane Scrivener**

(4. januar 1991)

Som det ærede medlem er bekendt med, foreslog Kommissionen i sit forslag fra 1987 om indbyrdes tilnærmelse af momssatserne (¹), at bøger, aviser og tidsskrifter fra 1993 i alle medlemsstater afgiftsberigtiges efter den reducerede momssats, hvilket falder i tråd med praksis i hovedparten af medlemsstaterne.

I formandskabets konklusioner fra økonomi- og finansministrenes møde den 18. december 1989 blev det på basis af dette forslag besluttet, at det skulle være op til Rådet at fastlægge, hvilke varegrupper der skal afgiftsberigtiges efter den reducerede sats, som det besluttes at lade medlemsstaterne anvende, og hvilken sats der skal gælde pr. 1. januar 1993.

Kommissionen har derfor på nuværende tidspunkt ingen intentioner om at ændre sit forslag i den retning, det ærede medlem foreslår.

(¹) Dok. KOM(87) 321.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2590/90

af **Alonso Puerta (GUE)**

til **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

(20. november 1990)

(91/C 90/109)

Om: En uovervåget losseplads i Arguiñariz i Navarra i Spanien

I 13 år har indbyggerne i Arguiñariz i Navarra i Spanien været generet af de negative følger af en uovervåget losseplads, hvor der hvert år henkastes omkring 700 tons husholdningsaffald fra Pamplona og denne bys opland. Lossepladsen er til skade for indbyggerne og miljøet ligesom udvaskningerne til stadighed forurener Arga-floden.

I direktiv 75/442/EØF ⁽¹⁾ fastslås det, at bortskaffelsen af sådant affald skal foretages uden risiko for personers sundhed og uden skade for miljøet.

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at fællesskabsretten — og især direktiv 75/442/EØF — finder anvendelse i dette tilfælde?

⁽¹⁾ EFT nr. L 194 af 25. 7. 1975, s. 47.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(17. januar 1991)

Kommissionen har noteret sig de oplysninger, som det ærede medlem har givet.

For at kunne gribe ind i henhold til Traktatens artikel 169 skal Kommissionen være i besiddelse af detaljerede oplysninger, der giver den mulighed for at vurdere, i hvor høj grad fællesskabslovgivningen ikke overholdes.

Da Kommissionen ikke råder over sådanne oplysninger, er den ikke i stand til at vurdere, om bestemmelserne i direktiv 75/442/EØF overholdes.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2594/90

af José Barros Moura (CG)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(20. november 1990)

(91/C 90/110)

Om: Forsinkelser i Den Europæiske Socialfonds betalinger i 1989

Vil Kommissionen oplyse årsagerne til forsinkelsen i betalingen af anden »tranche« af de bevillinger, der var opført på budgettet til socialfondsaktioner i 1989? Der er i en række tilfælde allerede tale om en forsinkelse på mere end seks måneder. Dette spørgsmål er især foranlediget af den vanskelige situation, forsinkelserne har skabt for kursusarrangører, som for eksempel fagforeninger, for hvem erhvervsuddannelseskurser er et supplement til de fagforingsmæssige aktiviteter.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou**

(4. januar 1991)

I overensstemmelse med de regler, der gælder for uddannelsesforanstaltninger, der er gennemført i 1989, udbetales der, når en ansøgning om tilskud fra den Europæiske Socialfond er blevet godkendt, et forskud på normalt 50 % af det godkendte beløb.

Derefter skal medlemsstaterne indgive deres anmodninger om udbetaling af saldobeløbet senest ti måneder efter afslutningen af de pågældende foranstaltninger.

De fleste anmodninger om udbetaling af saldobeløb er indgivet til Kommissionen i slutningen af oktober måned 1990 og er nu ved at blive gennemgået.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2598/90

af Joaquin Sisó Cruellas (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(20. november 1990)

(91/C 90/111)

Om: EF-støtte til modtagelsescentre for AIDS-ramte personer

I marts 1990 rettede jeg en skriftlig forespørgsel — nr. 856/90 ⁽¹⁾ — til Kommissionen om EF-støtte til modtagelsescentre for AIDS-ramte personer. Denne forespørgsel blev den 18. maj 1990 besvaret af Vasso Papandreou på Kommissionens vegne som følger: »Kommissionen er blevet anmodet om at udarbejde og forelægge Rådet en detaljeret handlingsplan indeholdende passende foranstaltninger vedrørende forebyggelse og kontrol af AIDS, og vil i den forbindelse tage spørgsmålet om centre i EF for AIDS-ramte med i sine overvejelser.«

Vil Kommissionen oplyse:

1. Om den har udarbejdet og forelagt Rådet denne detaljerede handlingsplan indeholdende passende foranstaltninger vedrørende forebyggelse og kontrol af AIDS?
2. Om den i bekræftende fald i den forbindelse har taget spørgsmålet om centre i EF for AIDS-ramte med i sine overvejelser, som lovet af Vasso Papandreou og i tråd med tankegangen i ovennævnte forespørgsel?
3. I benægtende fald, hvornår den da agter at forelægge denne plan, om den da vil tage spørgsmålet om disse centre med i sine overvejelser, og hvilken støtte der vil komme på tale?

⁽¹⁾ EFT nr. C 283 af 12. 11. 1990, s. 24.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou**

(18. december 1990)

Kommissionen anførte allerede i sit svar på skriftlig forespørgsel nr. 856/90, at man var ved at udarbejde en handlingsplan vedrørende det af det ærede medlem nævnte spørgsmål. Denne plan vil blive forelagt Rådet i den nærmeste fremtid.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2608/90
af Bernard Antony (DR)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(20. november 1990)
(91/C 90/112)

Om: Uddannelse, faglig uddannelse og ungdomspolitik

Kan Kommissionen oplyse, hvad den forstår ved ungdomspolitik?

Kan den fremlægge en liste over ikke-statslige organisationer, sammenslutninger eller ungdomsbevægelser, som får EF-støtte og oplyse hvor stort et beløb af denne støtte, der nøjagtigt tildeles hver enkelt sammenslutning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou
(8. januar 1991)

Det ærede medlem henvises til Kommissionens memorandum med titlen »Unge i Det Europæiske Fællesskab«⁽¹⁾, navnlig punkt 12 til 14 samt bilag I, som indeholder en fortegnelse over de pågældende organisationer. Dette memorandum er sendt til Europa-Parlamentet.

⁽¹⁾ Dok. KOM(90) 469 endelig.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2632/90
af Ernest Glinne (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(23. november 1990)
(91/C 90/113)

Om: Afgifter på videoapparater

EF-direktiverne hindrer ikke, at forbrugerne betaler meget forskellige priser for videoapparater i de forskellige EF-lande som følge af forskellige momssatser og afgifter på luksusvarer.

Kan Kommissionen give oplysninger om situationen på dette område for hvert enkelt land og for moms og luksusbeskatning separat samt om mulighederne for at råde bod på denne situation?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Christiane Scrivener
(13. december 1990)

Følgende momssats er for tiden gældende for audiovisuelt udstyr i de forskellige medlemsstater i Fællesskabet:

B	DK	D	GR	E	F	IRL	I	L	NL	P	UK
33 % ⁽¹⁾	22 %	14 %	36 %	12 %	25 %	23 %	9/19 %	12 %	18,5 %	17 %	15 %

⁽¹⁾ Moms 25 % plus yderligere 8 % luksusafgift.

I henhold til Kommissionens forslag fra 1987 om den indbyrdes tilnærmelse af momssatserne (KOM(87) 321) vil alt audiovisuelt udstyr fra januar 1993 og derefter blive afgiftspligtigt efter normalmomssatsen. Hvis dette forslag vedtages af Rådet i sin nuværende form, vil den sats, der fra ovennævnte dato er gældende for sådant udstyr, falde inden for et bånd på 14—20 %.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2651/90
af Stephen Hughes (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
 (23. november 1990)
 (91/C 90/114)

Om: Nulmomssatser

Kan Kommissionen oplyse, om de britiske myndigheder har indgivet anmodninger som reaktion på Kommissionens initiativ om nulsatser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Christiane Scrivener
 (8. januar 1991)

Under Rådets drøftelser af spørgsmålet om indbyrdes tilnærmelse af momssatserne udtrykte de engelske myndigheder ønske om, at en række ydelser fortsat pålægges en momssats på 0% af socialpolitiske hensyn. Kommissionen har taget dette til efterretning.

Kommissionen skal minde om, at den i sin meddelelse af 14. juni 1989 ⁽¹⁾ anførte, at det som led i et kompromis om hele pakken af forslag vedrørende afskaffelse af skattemæssige barrierer er muligt at give medlemsstater tilladelse til at indføre nul-momssatser for et meget begrænset antal produkter, der kun pålægges reduceret moms, forudsat at dette ikke medfører risiko for konkurrenceforvring i forholdet til andre medlemsstater.

⁽¹⁾ Dok. KOM(89)260 endelig udg.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2659/90
af Winifred Ewing (ARC)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
 (23. november 1990)
 (91/C 90/115)

Om: Sammenligneligheden af socialarbejderes kvalifikationer

Hvilke foranstaltninger er man nu, hvor der er gennemført øget mobilitet for personer med erfaring i socialt arbejde, i færd med at træffe for at sikre, at der nås til enighed om en effektiv sammenlignelig studieplan for uddannelsingen og udstedelsen af faglige diplomer på hvert enkelt niveau i de forskellige medlemsstater?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou
 (23. januar 1991)

I den udstrækning begrebet »social worker« betegner et lovreguleret erhverv, er adgangen til at udøve det omfattet af bestemmelserne om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser. Adgangen til at udøve erhvervet i de medlemsstater, hvor der kræves en videregående uddannelse af mindst tre års varighed, reguleres af bestemmelserne i det direktiv om indførelse af en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetencegivende videregående uddannelser af mindst tre års varighed, som Rådet vedtog den 21. december 1988 ⁽¹⁾. I denne forbindelse er det ikke nødvendigt at harmonisere uddannelserne, for direktivet er baseret på princippet om gensidig tillid og forudsætter således ikke en harmonisering.

Adgangen til at udøve erhvervet i de medlemsstater, hvor der ikke kræves en videregående uddannelse af mindst tre års varighed, vil blive omfattet af bestemmelserne i det supplerende direktiv, som Kommissionen har fremlagt forslag om, og som for øjeblikket er til behandling i Rådet.

Adgangen til at udøve erhvervet i de lande, hvor der ikke kræves en videregående uddannelse af mindst tre års varighed, vil for personer, som har fået deres uddannelse i et land, hvor der ikke stilles de samme krav med hensyn til uddannelsens niveau og varighed, blive reguleret af bestemmelserne i det forslag til supplerende direktiv, der for øjeblikket er til behandling i Rådet.

I tilfælde af at dette erhverv ikke er lovreguleret i visse medlemsstater, vil der ikke være noget krav om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser. I denne forbindelse vil det for den »social worker«, der ønsker at få adgang til beskæftigelse i en anden medlemsstat, være tilstrækkeligt at fremlægge oplysninger om sine kvalifikationer.

Bestræbelserne på at gøre kvalifikationerne sammenlignelige, hvilket skal ske gennem fremskaffelse af de nødvendige oplysninger om de faglige kvalifikationer, er for øjeblikket koncentreret om de erhverv, der vedrører faglærte arbejdere. Rådet har endnu ikke truffet beslutning om at udvide dette arbejde til også at omfatte andre uddannelsesniveauer.

⁽¹⁾ EFT nr. L 19 af 24. 1. 1989.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2660/90
af Winifred Ewing (ARC)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
 (23. november 1990)
 (91/C 90/116)

Om: Udveksling af oplysninger om strukturer og kvalifikationer på området socialt arbejde

Der hersker i Det Forenede Kongerige bekymring blandt de ansvarlige for den praktiske forvaltning af ordninger

på området socialt arbejde, navnlig i lokale myndigheder, på grund af mangelen på regelmæssig kontakt på højt niveau mellem de ansvarlige i de enkelte medlemsstater.

Vil Kommissionen undersøge, i hvor høj grad der finder udveksling af erfaringer sted, og oplyse, om den er rede til at etablere eller fremme en reel spredning af oplysninger vedrørende retlige, tekniske og praktiske spørgsmål?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou**

(4. januar 1991)

Kommissionen har taget flere initiativer til at sikre udveksling af erfaringer mellem socialarbejdere og fremme spredning af information om socialt hjælpearbejde.

Således kan nævnes det møde i La Hulpe i Belgien, som Kommissionen afholdt i april 1990 i samarbejde med Det Europæiske Socialarbejderforbund over emnet »Uddannelse og beskæftigelse — udsigterne for 1992« samt det seminar, der blev afholdt i Madrid i april 1986 over emnet »Socialarbejdere — frivillige hjælpearbejdere og de gamle«.

Desuden er Det Internationale Socialarbejderforbund nu ved i samarbejde med det britiske socialarbejderforbund at tilrettelægge et seminar over temaet »Love, law and the child« som vil blive afholdt i september 1991, og som Kommissionen vil deltage i.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2718/90
af Bruno Megret og Jean-Marie Le Chevallier (DR)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

(10. december 1990)

(91/C 90/117)

Om: Undersøgelsesudvalgets beretning om racisme og fremmedhad

I præamblen til EØF-Traktaten erklærer medlemsstaterne, at de »er besluttet på at skabe grundlag for en stadig snævrere sammenslutning af de europæiske folk«, og at de vil bestræbe sig på »stadig at forbedre deres folks levevilkår og beskæftigelsesforhold«.

1. Mener Kommissionen ikke, at en gennemførelse af henstillingerne i undersøgelsesudvalgets beretning vil føre til, at statsborgere fra lande uden for EF privilegeres i forhold til EF-borgerne i modstrid med Traktaterne?

2. Mener den ikke, at en indsats for at skaffe udlændinge stemmeret og adgang til offentlig ansættelse udgør en utålelig indblanding i medlemsstaternes eksklusive ansvarsområder, og at det kun er de europæiske folk, som gennem folkeafstemninger kan træffe afgørelser om sådanne ændringer i deres respektive forfatninger?
3. Frygter den ikke gennem vedtagelsen af denne beretning at blive trukket ind i en situation, hvor der føres politik for politikens skyld, og hvor den kan blive foranlediget til at tage stilling til fordel for den ene side, hvilket den hverken juridisk eller i praksis har ret til?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou**

(8. januar 1991)

Kommissionen har allerede redegjort for sin holdning til undersøgelsesudvalgets beretning om racisme og fremmedhad under Europa-Parlamentets forhandlinger den 9. og 10. oktober 1990⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets forhandlinger nr. 394 (oktober 1990).

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2728/90
af Miguel Arias Cañete (PPE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

(10. december 1990)

(91/C 90/118)

Om: EF-kontrol med fremstilling af produkter indeholdende ædelmetaller

Tilsyn og kontrol med fremstilling, markedsføring og handel med produkter indeholdende ædelmetaller foregår på meget forskellig vis i de tolv medlemsstater. Der er lande, der fører forudgående kontrol ved ordninger for indgåelse af aftaler om smykkeproduktion enten via statslige instanser (Det Forenede Kongerige, Frankrig, Portugal, Irland og Spanien) eller via private instanser (Nederlandene), mens andre medlemsstater som Italien, Tyskland, Danmark, Belgien, Grækenland og Luxembourg praktiserer en almindelig efterkontrol.

Det er således klart, at der i EF findes to klart modstridende holdninger med hensyn til, hvilken politik der bør følges ved kvalitetskontrol af smykkefabrikation.

1. Kan Kommissionen med hensyn til kvalitetsfremmende foranstaltninger for produktionen i EF og beskyttelse af forbrugerrettighederne, som jo er udgangspunkt for udviklingen af EF-lovgivningen som led i gennemførelsen af det indre marked, oplyse, hvilke foranstaltninger den agter at træffe for på EF-niveau at harmonisere kontrollen med fremstillingen af produkter indeholdende ædelmetaller?
2. Mener Kommissionen ikke, at ordningen med forudgående kvalitetskontrol af produkterne er den måde, hvorpå man bedst kan garantere forbrugerrettighederne i samtlige produktionsfaser?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann**

(17. januar 1991)

Kommissionen er bekendt med de forskelle, der findes mellem de nationale bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende ædelmetaller, og som navnlig tager sigte på at beskytte forbrugerne.

Kommissionen undersøger for øjeblikket denne situation med henblik på at fastslå, om de tekniske hindringer for samhandelen, som er skabt af de eksisterende nationale bestemmelser, bør fjernes via en langvarig og vanskelig fællesskabsharmonisering. Den forbeholder sig derfor ret til senere at tage stilling til de spørgsmål, som er rejst af det ærede medlem.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2746/90
af Pedro Canavarro (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

(10. december 1990)
(91/C 90/119)

Om: Anvendelse af direktivet om skolegang for børn af migrantarbejdstagere i Spanien og Portugal

I Kommissionens anden beretning (KOM(88) 0787 endelig udg.) om gennemførelsen af direktiv 77/486/EØF⁽¹⁾ om skolegang for børn af migrantarbejdstagere i medlemsstaterne behandles situationen i Spanien og Portugal ikke, eftersom disse to lande først blev medlem af Fællesskabet efter 1984-1985, beretningens referenceår.

Har Spanien og Portugal givet Kommissionen meddelelse om de foranstaltninger, som de har truffet med henblik på at omsætte dette direktiv til national ret?

Mener Kommissionen, at disse foranstaltninger har været tilstrækkelige til at omsætte dette direktiv til national ret?

⁽¹⁾ EFT nr. L 199 af 6. 8. 1977, s. 32.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Vasso Papandreou**

(22. januar 1991)

Spanien og Portugal har i løbet af 1989 givet Kommissionen meddelelse om de foranstaltninger, som de har truffet med henblik på at omsætte direktiv 77/486/EØF til national ret.

Kommissionen var af den opfattelse, at det var hensigtsmæssigt at give disse to medlemsstater tid til at træffe de nødvendige gennemførelsesforanstaltninger, før man anmodede dem om at fremlægge de oplysninger, som ville gøre det muligt at afslutte Kommissionens rapport til Rådet.

Der er imidlertid blevet truffet bestemmelse om, at det spørgeskema, der blev anvendt til udarbejdelsen af rapporten KOM(88) 787 endelig udg., skal sendes til de kompetente myndigheder. På grundlag af besvarelserne heraf vil Kommissionen kunne fremlægge de oplysninger, der mangler for at færdiggøre ovennævnte rapport.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2748/90
af Pedro Canavarro (S)**

til Rådet for De Europæiske Fællesskaber
(10. december 1990)
(91/C 90/120)

Om: Erklæringer vedrørende vedtagelsen af direktivet om skolegang for børn af migrantarbejdstagere

Tilsynelandene blev der under Rådets vedtagelse af direktiv 77/486/EØF⁽¹⁾ om skolegang for børn af migrantarbejdstagere i medlemsstaterne medtaget visse erklæringer i protokollen fra Rådets samling. Disse erklæringer omhandler forskellige aspekter af dette direktiv.

Vil Rådet forelægge mig disse tekster?

Mener Rådet iøvrigt, at disse erklæringer stadig har gyldighed?

⁽¹⁾ EFT nr. L 199 af 6. 8. 1977, s. 32.

Svar
(26. februar 1991)

Erklæringerne i Rådets protokol, der er et af elementerne i de forhandlinger, der føres i Rådet, er ikke en del af den retsakt, Rådet har vedtaget. De optages i dets mødeprotokol i overensstemmelse med artikel 7 i Rådets forretningsorden⁽¹⁾ og omfattes derfor af tavshedspligten i henhold til samme forretningsordens artikel 18.

⁽¹⁾ EFT nr. L 268/79, s. 1 og nr. L 291, s. 27.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2749/90

af Carlos Robles Piquer (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(10. december 1990)

(91/C 90/121)

Om: Opdeling af støtten til Andalusia under fællesskabsstøtterammen

Kommissionen har korrekt besvaret min skriftlige forespørgsel nr. 1925/90 ⁽¹⁾ med Millans besvarelse af 18. oktober 1990. I besvarelsen omtales tildelingen af forpligtelsesbevillinger til Andalusia i to portioner, nemlig 213 mio. ecu til regionale og 621 mio. ecu til multi-regionale underprojekter under fællesskabsstøtterammen. I besvarelsen tilføjes det desuden, at nye bevillinger samt tre operationelle programmer på territorialt grundlag er under overvejelse. Med henvisning til dette svar anmoder undertegnede om så detaljerede oplysninger som muligt om fordelingen af de allerede udbetalte bevillinger, som med forbehold af fejl beløber sig til det anselige beløb på 834 mio. ecu. Der udbedes også oplysninger om modtagerne af dette beløb samt så detaljerede oplysninger som mulig med henblik på en vurdering af den praktiske nytte på baggrund af fællesskabsstøtterammens mål for Andalusia. Denne vurdering bør ikke foretages af Kommissionen alene men også af personer, der bor på stedet og som derfor har nærmere kendskab til realiteterne i den selvstyreende region Andalusia.

⁽¹⁾ EFT nr. C 63 af 11. 3. 1991, s. 43.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Bruce Millan**

(21. februar 1991)

Kommissionen sender direkte til det ærede medlem og Parlamentets generalsekretariat et skema med de ønskede oplysninger.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2784/90

af Raymonde Dury (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(13. december 1990)

(91/C 90/122)

Om: EF-støtte til den europæiske kulturmangfoldighed

Den kulturelle mangfoldighed er et vældigt aktiv for Europa. Den regionale litteratur giver f.eks. ofte udtryk for universelle følelser, der samtidig knyttes til en bestemt egn. Ofte har denne litteratur imidlertid vanskeligt ved at slå igennem eller overhovedet overleve.

Vil Kommissionen oplyse, hvad den gør for at fremme udgivelsen og udbredelsen af sådan litteratur?

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2794/90

af Filippos Pierros (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(13. december 1990)

(91/C 90/123)

Om: Udformning og gennemførelse af en fællesskabspolitik for bogen

Der er blevet skabt bevidsthed om, at en klar og sammenhængende politik for bogen udgør et uundværligt element i Fællesskabets kulturpolitik. Kommissionen bedes oplyse, hvilke konkrete foranstaltninger der vil blive truffet i dette øjemed.

**Samlet svar afgivet på Kommissionens vegne
af Jean Dondelinger
på skriftlig forespørgsel nr. 2784/90 og nr. 2794/90**

(28. januar 1991)

Bøger er et af de fire områder, som Rådet (kultur) ifølge konklusionerne fra dets møde den 27. maj 1988 har tillagt prioritet.

Kommissionen vedtog den 26. april 1989 en meddelelse »Bøger og læsning — indsats for europæiske kulturfaktorer«.

Rådet (kultur) vedtog den 18. maj 1989 en resolution om et fremstød for bøger og læsning.

Kommissionen er begyndt at iværksætte de foranstaltninger, som omhandles i denne resolution, bl.a.:

- oprettelse af en europæisk litteraturpris og en pris for de bedste oversættelser af europæisk litteratur. Disse to priser blev for første gang uddelt i Glasgow den 26. november 1990 i anledning af, at Glasgow i 1990 var europæisk kulturby
- iværksættelse af et pilotprojekt med finansiell støtte til oversættelse af moderne litterære værker. Bevillingsrammen er på 200 000 ecu om året, og i 1990 fordeles dette beløb på ca. 65. værker
- uddeling af stipendier og rejsepenge med henblik på deltagelse i kurser på litterære oversætterskoler. I 1990 har i alt fem skoler modtaget hver 30 000 ecu.
- gennemførelse på Kommissionens foranledning af en statistisk undersøgelse af det europæiske bogmarked. Undersøgelsen vil i nær fremtid blive offentliggjort af Eurostat.

Desuden har Kommissionen i forlængelse af sit ramme-program for fællesskabsaktioner inden for forskning og teknologisk udvikling (1990-1994) iværksat en aktion med det formål at fremme samarbejdet mellem biblioteker på edb-området.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 239/91

af Pierre Lataillade (RDE)

til Rådet for De Europæiske Fællesskaber

(18. februar 1991)

(91/C 90/124)

Om: Tekniske foranstaltninger til bevarelse af fiskeresourcerne

Kommissionen har til Rådet fremsendt et forslag (KOM(90) 0371 endelig udg.) om tiende ændring af Rådets forordning (EØF) nr. 3094/86 ⁽¹⁾ om fastlæggelse af tekniske foranstaltninger til bevarelse af fiskeressourcerne.

Ligesom den forordning, på hvilken forslaget er baseret, indeholder dette ingen bestemmelser om høring af Europa-Parlamentet i overensstemmelse med den procedure, der er fastsat i artikel 11 i forordning (EØF) nr. 170/83 ⁽²⁾.

Erfaringen har imidlertid vist, og dette forslag er ikke en undtagelse fra den regel, at tekniske foranstaltninger kan få væsentlige følger for fiskeriet.

Desuden kan disse forslag påvirke EF's stilling i forholdet til tredjelande både inden for de bilaterale forbindelser og i forbindelse med internationale forhandlinger, som har stor betydning inden for bevarelse af fiskeressourcerne.

Ud fra disse generelle betragtninger og i forbindelse med at ovennævnte forslag især indeholder forslag om en minimumsmaskestørrelse som

- hvis de vedtages, vil give fiskerne betydelige problemer
- og under alle omstændigheder foregriber EF's stilling i de forhandlinger, der skal føres både med Norge og Sverige og inden for NAFO og Fiskerikommissionen om Østersøen,

agter Udvalget om Landbrug, Fiskeri og Udvikling af Landdistrikter at stille Rådet følgende spørgsmål:

1. Kan Rådet give Europa-Parlamentet en vurdering af den socio-økonomiske virkning af Kommissionens forslag i forbindelse med dets forslag KOM(90) 0371? Mener den, at støtteforanstaltninger burde gennemføres både for at give fiskerne mulighed for at overholde

bestemmelserne, hvis disse skulle blive vedtaget, og afbøde de negative virkninger på fiskernes indtægter?

2. Er Rådet klar over, at den manglende høring af Parlamentet vedrørende foranstaltninger, hvis virkning kan være væsentlig for en hel økonomisk sektor, endog for hele økonomien i visse af EF's regioner, uanset hvor velfunderet det måtte være, har en yderst negativ virkning på de berørte befolkninger, som finder den demokratiske repræsentation illusorisk inden for EF, og således udvikler en afvisende holdning til dette.
3. Mener Rådet derfor, at denne situation i forbindelse med den nuværende lovgivning kunne forbedres ved en høring af Parlamentet vedrørende de områder, der falder ind under artikel 11 i forordning (EØF) nr. 170/83, eller i hvert fald når de foreslåede foranstaltninger kan få væsentlige socio-økonomiske følger?
4. Vil Rådet være villig til at foreslå en ændring af ovennævnte artikel 11 i forordning (EØF) nr. 170/83 for at garantere, at en sådan høring, der er nødvendig for fremme af den demokratiske legitimitet og som følge heraf for accept af EF's bestemmelser, uden hvilken risikoen for bedrageri og voldsomme reaktioner øges?

⁽¹⁾ EFT nr. L 288 af 11. 10. 1986, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. L 24 af 27. 1. 1983, s. 14.

Svar

(26. februar 1991)

1. Rådet lægger særlig stor vægt på betingelserne for udøvelse af fiskerierhvervet for bl.a. at sikre, at havets biologiske ressourcer bevares. Bevarelsesforanstaltningerne træffes bl.a. med det formål efterhånden at bidrage til større stabilitet i fiskeriaktiviteterne, hvorved man således tilgodeser fiskernes særlige interesser samt behovene i visse geografiske områder og økonomisektorer.
2. Stillet over for den betænkelige situation for visse arter af bundfisk, som kræver passende bevarelsesforanstaltninger, især i Nordsøen, besluttede Rådet og Kommissionen på rådssamlingen den 18. og 19. december 1989, at der skulle gennemføres visse ændringer i reglerne om tekniske bevarelsesforanstaltninger.
3. Rådet foretager for tiden en grundig behandling af Kommissionens forslag til tiende ændring af forordning (EØF) nr. 3094/86, hvorefter der skal indføres visse tekniske foranstaltninger til bevarelse af fiskeressourcerne.

Rådet ligger ikke inde med nogen nøjagtig vurdering af den socio-økonomiske virkning af de foreslåede foranstaltninger.

4. Rådet vedtog på samlingen den 19. og 20. december 1990 en forordning om ændring af forordning (EØF) nr. 4028/86 om fællesskabsforanstaltninger til forbedring og tilpasning af fiskeri- og akvakulturstrukturerne, herunder støtteforanstaltninger for fiskere, som driver nærfiskeri.

5. Desuden behandler Rådet Kommissionens forslag om tiende ændring af forordning (EØF) nr. 3094/86 efter de regler og principper, som er fastsat i Traktaten, og især

under overholdelse af den deri fastlagte institutionelle balance.

6. Rådet minder om, at Europa-Parlamentet havde afgivet udtalelse om forordning (EØF) nr. 170/83, inden den blev vedtaget. Rådet vil foretage en grundig behandling af ethvert forslag til ændring af artikel 11 i denne forordning, såfremt Kommissionen måtte forelægge det forslag herom.
